

Nguyệt Lam

Khất
Cái
Trông
Công

Edit: vuminh

TƯỚNG CÔNG ĂN MÀY

Tác giả: Nguyệt Lam
Ebook bởi: vuminh
Nguồn đăng: diendanlequydon

[01](#) [02](#) [03](#) [04](#) [05](#)

[06](#) [07](#) [08](#) [09](#) [10](#)

[11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#)

[16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#)

[21](#) [22](#) [23](#) [24](#) [25](#) [26](#)

Gới thiệu:

Trong đời người, nhân duyên là do trời định?

Nghe nói ở Lạc Thành có một vị Tri lão gia tiếng tăm lừng lẫy, lầy buôn vải lập nghiệp, nhiều năm qua buôn bán sinh lời nhiều, sự nghiệp càng làm càng lớn.

Đáng tiếc Tri lão gia chỉ có một người con gái, cần người đến ở rể để kế thừa gia nghiệp.

Có điều vị đại tiểu thư họ Tri thế mà không chịu có người đến cửa dặt mối làm mai, trái lại giống trống khua chiêng, đòi “ném tú cầu chọn rể”.

Dùng cách thức mạo hiểm như vậy để gả ra ngoài thật sự cần rất nhiều dũng khí.

Tri tiểu thư không phải loại người không hiểu chuyện. Nhưng vì ngày trước, nàng nằm mộng thấy vị tướng mặc áo giáp vàng nói nàng là người vợ ba kiếp của y, duyên phận trời định, muốn nàng dùng tú cầu để nối lại dây tơ, nàng ném y tiếp, đời này lại kết duyên đẹp.

Trong lòng tin tưởng, nàng quyết định ném tú cầu, chờ võ tướng giáp vàng xuất hiện.

Không ngờ tú cầu bay chệch, vụt qua đám đông người muốn cướp cô dâu, rơi vào tay một tên ăn mày vừa thôi vừa bản ở ven đường.

Than ôi, chuyện này tính làm sao đây?

Tên ăn mày kia tóc tai rối bù, quần áo vá chằng vá đụp, đã vậy còn mắt lớn mắt nhỏ, tuyệt đối không giống vị thần tướng anh dũng thân võ mặc áo giáp vàng trong giấc mộng của nàng.

01.

Trên tú lâu, những dải lụa hồng tung bay, cao cao phía trước còn treo một trái cầu đỏ tươi, càng đẹp thêm cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt ở nơi đây.

Bà mối họ Dương nổi danh khắp Lạc Thành đứng trên tú lâu, oang oang giới thiệu cô nương muốn ném tú cầu kế tiếp, lời lẽ quả thật phô trương hết mực. Một đằng nói ngày thường nàng ta xinh đẹp khả ái biết bao, bỗng chốc lại quay sang nói nàng ta có thân thể kinh người, khi lấy về có thể bỏ qua hai mươi năm phần đầu trong đời.

Cũng vì người đàn bà này đã tác hợp không ít nam nữ, hơn nữa mỗi nào cũng hạnh phúc mỹ mãn, thế nên đám người vây xem không chút nghi ngờ lời nói của bà ta, mặt người nào người nấy đều hưng phấn không thôi.

Dĩ nhiên vị cô nương có điều kiện tốt thế này, cơ bản không cần phải ném tú cầu kết thân, vì vậy muốn lấy nàng ta phải hi sinh một chuyện chính là... Ở rể.

Vị thương gia họ Trì chỉ có một người con gái, là hòn ngọc quý duy nhất trong tay, nếu đem gả cho người thì Trì gia sẽ tuyệt hậu, bởi vậy Trì lão gia nhất quyết con rể phải ở rể để còn kéo dài hương hỏa của Trì gia.

Điều kiện trao đổi này quả thật làm rất nhiều nam nhân lùi bước, đặc biệt là những người bản thân cũng là con trai độc đinh trong nhà.

Tuy vậy ai ai cũng đều biết Trì gia kinh doanh phát đạt, thế nên sau cùng vẫn có nhiều người kiên trì ở lại trước tú lâu.

Nhưng bà mối Dương ngại chưa đủ người, còn không ngừng muốn xem dân chúng náo nhiệt, nhanh chóng kêu tới toàn bộ nam nhân chưa lấy vợ trong thành, thanh thế phải nói lớn vô cùng.

Mà nhân vật ném tú cầu của ngày hôm nay - Trì gia thiên kim, lại tuyệt nhiên không thấy bóng dáng đâu.

“Nha đầu! Con xem người kia, nhỡ nhận lại tuần tú lịch sự, hẳn là vừa ý con?”

Nhác thấy sau cửa sổ của tú lâu có hai người đang âm thầm trông ra, đúng là Trì lão gia và con gái.

Trì lão gia một bên nhìn động tĩnh bên ngoài, một bên đưa ra đề nghị với con gái ông.

“Làm ơn đi cha! Nam nhân gầy yếu như thế làm sao coi được? Chỉ e tới mùa đông, dính trận phong hàn vào người thì cũng đủ đánh rớt cái mạng!” Trì gia thiên kim lắc đầu, lập tức phủ quyết cái nhìn của cha.

“Không đến mức đó chứ? Trông thế nào cũng là thanh niên hai mươi, đâu dễ dàng nói chết là chết vậy được?”

Nhưng đối với ánh mắt của cha, nàng ta hiển nhiên vẫn không tin tưởng. “Nam nhân thì phải thông minh, sức dài vai rộng, ngực phải dày, chân tay phải rắn rỏi...”

“Được được được, vậy người dưới đại thụ kia thế nào? Vừa cao vừa trắng, đủ võ dũng

không?” Nghe con gái muốn người có khí khái nam nhân, Trì lão gia lại vội vàng nhìn quanh, tìm cho ra một mục tiêu khác.

“Làm ơn! Nhìn mặt hấn vừa vuông vừa cứng nhắc, biểu cảm đại ra, chính là loại nam nhân tứ chi phát triển, ý nghĩ đơn giản, cha làm sao lại trông mong người như hấn kế thừa gia nghiệp? Con xem hấn còn không biết hai chữ “sinh ý” viết thế nào.”

Thấy con gái thẳng thừng phê bình, Trì lão gia chỉ có thể lắc đầu. Ông chỉ một người trẻ tuổi hỏi: “Còn người đứng gần bàn kia? Xem ra là một người khôn khéo, cũng không ốm yếu, chắc là được phải không?”

“Làm ơn! Bộ dạng hấn đáng khinh! Luôn luôn ra sức liếc mắt đưa tình, khẳng định trong đầu không có gì hay ho, nói không chừng toàn một bụng ý nghĩ xấu xa!”

“Ngươi...” Trì lão gia thấy con gái lần nữa phản bác chọn lựa của mình, rốt cục không nhịn được nữa, “Tú Tâm! Ngươi đừng nói cái gì nữa. Làm ơn! Cha cầu xin ngươi đừng soi mói mãi thế, bằng không ngươi suốt đời đừng nghĩ tới chuyện lấy chồng!”

Ông không phải người dễ dàng phát hỏa như vậy. Cho dù tính tình con gái ông có phần tùy hứng, nhưng được ông nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, bộ dạng vừa đáng yêu, vừa tinh thông nữ công, nhà bọn họ lại nhờ vào kinh thương mà có chút sản nghiệp, vốn rất dễ dàng tìm nhà chồng cho nàng. Nhưng Trì Tú Tâm cực thích soi mói, từng người tới cửa đều bị nàng mời ra về, hết soi mói gia thế lại đến diện mạo, mà ông lại thương con gái, cái gì cũng thuận theo nàng, cho nên mới khiến con gái quá lứa lỡ thì, mãi vẫn chưa gả đi được.

“Cha, con chính bởi vì đã già không thể nhìn cao nữa nên mới dùng cách ném tú cầu chọn rể, xem ý trời định đoạt, không phải sao?” Trì Tú Tâm hậm hực, nhếch môi phản bác.

“Đúng vậy, cũng may con còn chịu tuyển chồng bằng cách này.” Trì lão gia lắc đầu thở dài. “Nhưng một khi đã ném, lại chẳng may để người không ra gì bắt được, con khẳng định mình sẽ chấp nhận chứ? Cho nên cha mới nói, xem chuẩn hẵng ném...” Nói tới nói lui, ông vẫn là lo con gái không tìm được hạnh phúc.

“Cha cứ yên tâm, không phải con đã nói mình nằm mộng thấy vị võ tướng mặc giáp vàng cưỡi kim long bay phía trên nhà, nói con là vợ hấn ba kiếp, duyên phận trời định, muốn con dùng tú cầu để nối lại dây tơ, con ném hấn tiếp, đời này lại kết duyên đẹp sao?”

Nhắc đến giấc mộng này, trên mặt Trì Tú Tâm lại xuất hiện biểu tình vui sướng choáng ngợp.

Cũng là vì giấc mộng, nàng mới bằng lòng cách thức mạo hiểm như vậy, bằng không chẳng may ném trúng một người nam nhân không hợp ý, nàng thà rằng thất cổ tự sát.

Nhưng đã là tiên tướng giáp vàng muốn tới nhật tú cầu, thì mọi chuyện với nàng đã không là vấn đề nữa.

“Nếu thật là tiên tướng giáp vàng tới đón tú cầu thì tốt, nhưng ném tú cầu luôn là sự tình không chuẩn xác, cha chỉ lo...”

Lời từ trong miệng còn chưa nói hết, Trì Tú Tâm đã nghiêm mặt.

“Cha đừng làm con rối! Nhỡ miệng cha quạ đen hại con ném trúng một kẻ tật nguyên thì lỗi do cha đấy! Đến lúc đó cha đi mà phụ trách!”

“Con thích nói đùa, cha phụ trách thế nào được?”

“Thì gả cha đi chứ sao!”

Lời nói rõ ràng thiếu trách nhiệm làm Trì lão gia vừa tức giận lại thấy buồn cười, ông không nhìn được gờ đầu con gái.

“Nha đầu kia! Cha là nam nhân, gả cái gì mà gả!”

“Nhưng mà...”

Ngay lúc hai người đang tranh chấp, trên đài đã vang lên tiếng thăm hỏi của bà mối.

“Cho mời Trì lão gia cùng Trì gia tiểu thư lên đài!”

02.

Bà mối Dương đã lên tiếng, hai cha con chỉ có thể tạm dừng tranh chấp.

“Tú Tâm, vẫn nên xem chuẩn rồi hẵng ném!” Trì lão gia lo lắng dặn dò.

“Đừng thúc giục nữa, không là con nói cha muốn gả đó.” Trì Tú Tâm thở dài một tiếng, sau

đó theo bà mỗi lần dắt, bước ra bên ngoài.

Nhìn thấy một thân giá y đỏ thẫm của nàng, bên dưới tú lâu truyền tới tiếng hoan hô, bởi Trì Tú Tâm còn đáng yêu hơn so với lời nói của bà mỗi, nào làn môi mềm đỏ mọng cùng một đôi mắt đen láy sáng ngời, nào thân hình nhỏ nhắn mảnh mai, khiến toàn bộ những người còn chưa lập thân sôi trào nhiệt huyết.

“Đến đến đến, đây là tú cầu, chúc người ném ra mối duyên đẹp!” Bà mỗi Dương đem tú cầu đưa cho Trì Tú Tâm, mỉm cười chúc phúc nói.

Trì Tú Tâm cầm lấy quả tú cầu, hạ mắt nhìn xuống dưới tú lâu, sau đó bắt đầu nói chuyện.

“Trước tiên ta nói về quy định ném tú cầu hôm nay.”

Thoáng chốc, dưới đài tiếng người nghị luận nổi lên bốn phía, bởi vì chưa ai nghe qua ném tú cầu còn nói quy định gì.

“Ta đây có ba điều không gả!” Nàng cũng không phải người ngốc, tuy trong lòng chờ mong tiên tướng giáp vàng tới đón tú cầu, nhưng cũng có chút phòng bị cho riêng mình.

Nàng ho nhẹ vài tiếng, cao giọng thanh minh nói: “Thứ nhất, nếu là người đã có thê thất, hoặc là có hôn ước nhận được, không tính! Bởi vì ta không muốn làm tiểu thiếp, cũng không muốn chia rẽ uyên ương.”

Dứt lời, bên dưới tú lâu lập tức giảm bớt số người này, nhưng vẫn còn người vì Trì Tú Tâm mà mong đợi. Trì Tú Tâm có chút đắc ý giơ tay, ý bảo mọi người an tĩnh, sau đó mới nói ra điều kiện thứ hai.

“Thứ hai, làm chuyện phi pháp, trộm cắp lừa gạt, không gả!”

Đây là điều kiện cơ bản, cho nên cũng không có người kháng nghị, mọi người đều nhất trí gật đầu.

“Thứ ba, tuổi quá nhỏ chưa đến tuổi đội mũ, tuổi quá lớn khi dễ cha ta, không gả!” Trì Tú Tâm đem tất cả điều kiện nói ra, sau đó lại ra tiếng dặn dò: “Cảm phiền những người hợp cách lùi ra ngoài biên, để đất trống ở giữa cấp cho những người phù hợp!”

Lời này vừa ra, Trì lão gia cũng có phần an tâm, dù sao có điều kiện này, còn lại ở đây hẳn đa số đều không thành vấn đề.

Trì Tú Tâm nhìn đám đông vây quanh tú lâu, người đến người đi thay đổi vị trí, có người chen lên phía trước, vì thế giờ lên tú cầu trong tay nói: “Điều kiện cứ như vậy, ta hiện tại liền ném ra tú cầu, ai nhận được liền gả, tuyệt đối không nuốt lời, trừ phi là người vương phải ba điều trên, đến lúc đó ta lại ném nữa.”

Nghe thấy Trì Tú Tâm muốn ném tú cầu, dưới lầu tiếng reo hò vang lên mãnh liệt. Dù sao nàng cũng là một cô nương xinh xắn khả ái, dáng người thướt tha, hơn nữa khuôn mặt phấn nộn, đã sớm làm người ta rục rịch tâm thần, mong sớm tiến lên bắt được tú cầu.

“Để cho công bằng, ta che mắt ném!” Trì Tú Tâm nói, rồi cho bà mối bịt kín hai mắt nàng. Không chỉ như thế, bà mối còn xoay nàng ba vòng tại chỗ.

Trì Tú Tâm bị xoay chuyển có chút choáng váng đầu óc, tuy rằng trong lòng vẫn còn lo nghĩ, bất quá trước mắt tối đen, nàng cũng không muốn nghĩ nhiều, xoát một tiếng liền đem tú cầu ném ra ngoài.

Một cú ném này, bên dưới tú lâu lập tức xôn xao.

Bởi vì nàng bị xoay ra sau, không thể tự mình xác định phương hướng, cho nên tú cầu bay lệch về phía đám người đứng ngoài, thậm chí còn đánh lên mấy dải lụa màu lại lần nữa thay đổi đường bay.

Mắt thấy tú cầu hướng ra bên ngoài, mọi người dĩ nhiên nhanh lao tới đoạt, nhưng bởi vì không hợp yêu cầu, đám người xem náo nhiệt còn đang chen chúc ở ngoài một lúc không thể tản ra cho kịp, cho nên đám thanh niên phía trong không sao tiến ra, chỉ có thể bực bội nhìn trái cầu đang dần rời xa trong mắt.

Kết quả tú cầu kia thẳng tắp hướng tới cái gáy của một người qua đường vô tình đứng sát đường biên, mắt thấy sẽ đập trúng đầu y, chỉ là không nghĩ tới...

Bộp một tiếng, người nọ như có mắt mọc sau gáy, giờ tay một cái liền gọn gàng bắt được tú

cầu.

“A...”

Ngừng lại giây lát, đám thanh niên bắt đầu vùng lên la hét.

“Tú cầu của ta!”

“Bị người đoạt trước rồi!”

Lúc này ở trên tú lầu, bà mối Dương cũng đã thấy sự tình, khi nhìn rõ cái người qua đường bắt được tú cầu kia, không nhịn được trừng lớn hai mắt, sợ hãi kêu lên không thua kém gì đám thanh niên bên dưới.

“Của ta mà ông trời ơi! Thế nào lại để tên ăn mày bắt được hả?”

Toàn thể Trì gia nhất tề vui sướng, vốn đang muốn chờ tiêu thư cùng cô gia sau khi trở về có thể náo nhiệt một phen, không hiểu sao...

Sự tình lại vượt ra quá xa suy đoán của họ.

Vị “cô gia” được đón về kia chỉ là một tên ăn mày bản thủ.

Ba người ngồi ở trong đại sảnh, không khí không hề có nửa điềm vui vẻ, vô cùng trầm trọng.

Trì lão gia cùng Trì Tú Tâm không ngừng đánh giá tên ăn mày, hai người chăm chú nhìn xong, hạ giọng bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Con gái, người này...”

Trì lão gia nhìn tên ăn mày chẳng những toàn thân bản thủ, hơn nữa khuôn mặt râu ria rậm rạp, tóc không chải chuốt, hỗn độn rối tung, che hết nửa gương mặt, còn mơ hồ nhìn qua khe hở thấy hai mắt y giống như một lớn một nhỏ.

“Cha nhìn sao cũng không ra loại người con thích, đã nói xem chuẩn hẵng ném vậy mà...”

Ông biết con gái có bao nhiêu tùy hứng, nhưng cũng không nghĩ nếu con gái nhất quyết không gả, mình lại phải đem thân gả đi thay cho nàng.

“Con nào biết sẽ như vậy.” Trì Tú Tâm giận banh mặt, nói thực chính nàng cũng nhìn muốn run hết da đầu. “Nhưng theo điều kiện chúng ta đã nói, hãn quả thật hợp cách, mà hãn cũng bắt

được tú cầu rồi, còn biết làm sao nữa?”

Quả thật, trong lòng nàng rất hối hận. Sớm biết người bắt được là một gã ăn mày, nàng đời này thà làm gái lơ thì.

Nhưng nàng không muốn lảng giềng chỉ trở gia đình mình.

Tuy rằng chuyện ăn mày bắt được tú cầu rất đáng chê cười, nhưng nàng càng không hi vọng bị người ta nói mình không biết giữ chữ tín.

Chính nàng quyết định ném tú cầu chọn rể, dám làm dám chịu, có ra sao cũng phải nhận.

Có điều...

Nhìn bộ dáng tên ăn mày, nàng vẫn không khỏi ảo não.

Sao có thể như vậy được?

Người này so với tiên tướng giáp vàng trong mộng kém quá xa.

Nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, không tiếp thu không được.

03.

“Cha, đại trượng phu một lời đã ra, tứ mã nan truy, con không muốn nuốt lời.” Trì Tú Tâm do dự một hồi, rốt cục làm ra quyết định.

Trì lão gia đồng ý gật đầu, “Cũng phải. Người làm ăn buôn bán phải trọng tín nghĩa.”

Con gái có thể hiểu đạo lý này, người làm cha ông cũng vui mừng. Hơn nữa xem ra, con gái vốn định chính mình gả, không dự tính gọi ông gả...

“Hai vị, tôi có thể hay không đem thứ này trả lại cho các người? Tôi muốn về nhà.” Ngay lúc cha và con gái hai người lặng lẽ nói chuyện, tên ăn mày lại mở miệng yêu cầu.

Tầm mắt của y đảo qua hai người, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười.

Thật sự muốn nói nhỏ thì đi hẳn sang địa phương khác nói chuyện. Bằng không cho dù hai người có đem thanh âm ép thấp, nhĩ lực y vốn tốt vẫn có thể nghe thấy rõ ràng rành mạch đối thoại của hai người, càng chưa kể bọn họ cha và con gái căn bản không đem thanh âm ép quá

thấp, kỳ thực còn sôi nổi dần lên.

“Về nhà? Cậu muốn về đâu? Cậu đã đến nhà ta ở rể rồi, về sau nơi này chính là nhà của cậu.”

Trì lão gia nghe y muốn rời đi, vội vàng mở miệng ngăn cản.

Đùa giỡn cái gì, mặc kệ tên ăn mày này vì lý do gì muốn rời đi, cư nhiên muốn buông tha cơ hội kết thân với con gái ông, nhưng ngộ nhỡ đi rồi, bọn họ khi muốn tìm lại tìm không thấy người, đến lúc đó con gái ông không biết sẽ bị người ta đàm tiếu thành bộ dáng gì nữa.

Nếu nói không đúng là Trì gia trọng phú khinh bần, còn không chính là con gái ông không đủ hấp dẫn, mới có thể ngay cả ăn mày cũng không muốn cưới nàng. Hai loại đồn đãi ông đều không muốn nghe, cho nên tên ăn mày này đã xác định phải làm rể Trì gia.

“Nhà tôi ở hậu viện ngôi miếu nát thành Nam.” Tên ăn mày lắc lắc đầu, đem tú cầu đẩy tới trước mặt họ, “Hôm nay tôi đến chợ vốn tưởng nhiều người có thể kiếm được chút đồ ăn, không hề có ý cướp tú cầu, cho nên vật này liền trả lại cho hai người.”

Bộ dáng cô nương này nhìn cũng đáng yêu, môi hồng kiêu nộn, làn da trắng nõn, con mắt sáng ngời có thần, thân hình đường cong linh lung nhỏ nhắn mềm mại, một đầu tóc dài đen như mực lại êm mượt như suối chảy, tương đương có phong tình, nên y có thể lý giải vì sao đám thanh niên không cướp được tú cầu kia lại bày ra biểu cảm thất vọng, tuy nhiên...

Y không cố ý đến cướp tú cầu, hơn nữa y đối với chuyện thành gia lập nghiệp cũng không có hứng thú.

Y sớm đã quyết định, đời này lẻ loi một mình, không dự tính cưới vợ sinh con.

“Cái gì? Miếu nát thành Nam? Nơi đó làm sao thoải mái bằng nhà ta được? Cậu thực sự muốn trở về làm ăn mày? Bữa đói bữa no, tốt nhất vẫn nên ở lại nhà ta làm con rể đi, có cơm ăn áo mặc đàng hoàng. Nhà của ta tuyệt đối chăm lo thật tốt cho cậu.” Thấy tên ăn mày thực sự muốn chạy, Trì lão gia vội vàng khuyên can.

“Đúng rồi, người làm người cũng thực quái dị, người bình thường có cơ hội này mà nói, nhất định sẽ lập tức đáp ứng, mà ta thấy người một chút cũng không muốn bỏ qua kiếp sống ăn mày.”

Trì Tú Tâm càng nghe càng cảm thấy kỳ quái.

Chuyện này thật trái với lẽ thường. Đứng ra ăn mày khi gặp loại chuyện may mắn trên trời rơi xuống thế này phải phi thường vui vẻ chứ?

Tên ăn mày lắc đầu giải thích, “Nhà giàu người ta nhiều quy củ, ăn mày chúng tôi đã quen sống tự do, ở nhà các người trái lại không quen...”

Trì Tú Tâm không đợi y nói xong liền cắt ngang, “Ừ hừ, người không cần lo chuyện nhỏ này, nhà của ta không có quy củ.”

Lời của nàng làm tên ăn mày không khỏi sùng sốt.

Thấy nàng không chút tâm cơ nhìn vào đôi mắt nghi hoặc của mình, y không nhịn được quay mặt đi.

Có điều ánh mắt y vừa đôi, Trì lão gia rõ ràng thấy được, lập tức nắm lấy trọng điểm nói. “Đúng đúng đúng, nhà của ta không có quy củ, cậu nhìn con gái ta thì biết, bởi vì trong nhà chẳng có quy củ gì, mới nuôi ra cái loại tính nết không biết lớn nhỏ này...”

“Cha! Đừng bịa chuyện!” Trì Tú Tâm tức giận, đánh gãy lời cha nói. Thật tình, sao có thể đi nói xấu con gái trước mặt người khác?

Tên ăn mày nhìn cha và con gái đấu võ mồm, bên miệng không khỏi lộ ra ý cười.

Xem ra cô nương này, cá tính rất cường ngạnh. Tám phần là vì Trì lão gia tính tình ôn nhu, lại cưng chiều con gái, mới luôn bị nàng cười ở trên đầu tác oai tác quái. Bất quá, tuy rằng cá tính cường thế, nhưng thấy nàng nói lời thẳng thắn, y biết cô nương này là người biết phân rõ thị phi trắng đen.

Thực sự là một cô nương tốt, đáng để kết giao.

“Này! Ta nói người, đừng có nghe cha ta nói bậy.” Tên ăn mày đang đánh giá cha con nhà này, bất thành linh, Trì Tú Tâm đột nhiên quay đầu.

“Ta thấy thân thể người lành lặn, mặc kệ người vì sao làm ăn mày, tóm lại là ông trời đã cho người cơ hội, tốt nhất là người nên trân trọng.” Từ đầu đến giờ, nàng kỳ thực vẫn luôn âm thầm

đánh giá tên ăn mày này, nàng phát hiện, người này tuy rằng vừa bần lại vừa thối, khuôn mặt cũng không dễ nhìn, thế nhưng... Thẻ trạng của y quả thật kỳ lạ.

Xiêm y làm từ vải thô rách rưới, đầy những mụn vá căn bản che không được thân hình rần chắc của y, tuy rằng có điểm rối loạn bần thiêu, nhưng y rõ ràng cao lớn hơn người. Nếu muốn tìm việc, người này ít nhất cũng có thể làm một chân bốc vác, chỉ là không hiểu sự thể thế nào, cụ nhiên lại đi làm ăn mày.

“Cha, con cảm thấy hẳn không phải người lười biếng, bằng không nhận được tú cầu, có thể làm một cô gia có tiền của, sao hẳn lại dễ dàng buông tha như vậy, còn muốn trở về ngôi miếu đồ nát kia?” Tri Tú Tâm quay đầu, nói ra cái nhìn của mình.

“Hơn nữa cha cần thận nghe, hẳn nói chuyện không vô lễ thô tục, cũng không có thái độ hữu khí vô lực, nao núng sợ hãi như ăn mày, ngược lại tương đối trầm ổn.”

“Ừm, nghe con nói vậy...” Tri lão gia vốn đau lòng thay con gái, khi biết nàng không có ý chê bai tên ăn mày, ông đối với người con rể này lòng dạ cũng rộng rãi hơn một chút.

“Tuy hẳn mắt lớn mắt nhỏ, nhưng cha không thấy ánh mắt hẳn rất có thần sao?” Tri Tú Tâm một bên quan sát, một bên thì thảo tự nói rồi đưa ra kết luận, “Cho nên con thấy hẳn không giống ăn mày bình thường.”

Kỳ thực, nàng cũng không biết bộ dáng ăn mày phải thế nào mới đúng, bởi vì nàng bình thường ở trên đường gặp ăn mày đều sẽ tránh ra chút, cũng không tiến đến nhìn kỹ.

Nhưng hôm nay tại đây cơ duyên xảo hợp, chú ý nhìn kỹ, nàng cảm thấy nam nhân này thái độ thật sự không giống loại người không có ý chí, chỉ biết ăn rồi chờ chết, cho nên y đi làm ăn mày thật sự làm cho nàng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Có lẽ, y vốn có gia đình bình thường, về sau thế tử bệnh chết hoặc con ngoài ý muốn chết nên tinh thần bị đả kích, mới có thể biến thành như vậy. Hoặc là, y thuở nhỏ gia cảnh bần hàn, cha làm ăn mày, y cũng bị mang đi làm ăn mày, về sau do đã làm ăn mày đến quen, bỗng nhiên muốn có công việc bình thường, mọi người cũng không dám thu y, cho nên cũng biến thành như vậy.

Nghĩ đoạn, Trì Tú Tâm quay lại nói với cha: “Cha, con cảm thấy hấn chính là vị tiên tướng kia!”

“Gi? Nếu thế thật, hấn sao không lấy bộ dạng ăn mày đến báo mộng cho con? Như vậy chúng ta cũng dễ dàng tìm hơn.” Trì lão gia buồn bực nói.

“Cha không hiểu, chuyện này tám phần là bảo chúng ta đừng ngồi mát ăn bát vàng, cho nên y tở ông trời đại khái muốn cho chúng ta biết người này có tư chất tốt, nhưng không có cơ hội nên mới cho hấn đến ở rể nhà ta, muốn chúng ta dạy hấn chữ nghĩa, học chút tài nghệ, ba năm sau đưa hấn lên kinh tham gia võ trạng nguyên, không phải mộng sẽ thành thật sao?”

Ngẫm lại xem, là võ Trạng nguyên. Một thân áo giáp sáng chói, có điểm nào không giống tiên tướng?

“Thì ra là thế. Ừm, cũng có dáng võ trạng nguyên...”

Cha và con gái người đáp người xướng, tên ăn mày ở bên cạnh nghe có chút dở khóc dở cười.

Cha con nhà này cũng quá sức dở hơi, y chọc vào không nổi, cũng không muốn theo họ đi làm chuyện bôi xấu mặt mình.

“Không, tôi không phải như các người tưởng...”

“Không sai! Chính là như vậy!” Không đợi tên ăn mày nói xong, Trì Tú Tâm liền đánh gãy lời y.

“Ông trời không muốn cho ta tiên tướng giáp vàng mà là muốn ta tự mình đào tạo lấy một vị chiến thần!” Nàng nắm chặt đầu quyền, vẻ mặt mười phần khí thế.

Đầu nhỏ lắc lư, nàng quay đầu nhìn thẳng tên ăn mày, cất cao giọng nói: “Người chó về miếu nát làm gì, từ rày trở đi, người chính là cô gia nhà ta, trượng phu của ta, ngoan ngoãn ở lại trong nhà đi, nhà ta sẽ lo cái ăn cái mặc cho người, sau đó chúng ta sẽ mời đến một vị sư phụ, người nhân cơ hội đó rèn luyện cho tốt, ba năm sau vào kinh ứng thí phải mang danh võ trạng nguyên trở về đây!”

Nàng càng nói càng hăng, làm tên ăn mày lắc đầu, chẳng biết làm sao mớiặng. Y thế nào lại

gặp phải một tiêu cô nương tùy ý như vậy?

Bất quá Trì Tú Tâm căn bản không để ý ánh mắt phản kháng của y, nàng bên cạnh bàn đứng lên, hai mắt chăm chú nhìn y, lập tức đưa ra ý muốn không thể phản bác.

“Đến đây! Đầu tiên chúng ta phải làm một chuyện, chính là đem người tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân!”

04.

Nước ấm sương mù phiêu tán trong phòng, trong nước đặc biệt thêm vào không ít hương liệu, cho nên khắp phòng tràn ngập một cỗ hương thơm.

Nước ấm, quần áo mới dép lê tất cả đều đã được chuẩn bị, hiện tại cũng chỉ chờ tên ăn mày tiến vào tắm rửa, đổi một bộ quần áo sạch sẽ rồi đi ra gặp người.

Bất quá...

Y nhất quyết không chịu tắm rửa.

“Tôi đã nói sẽ không lấy cô, cô có thể để tôi đi không?” Tên ăn mày bắt đầu dĩ túm chặt một thân áo rách rưới, khiến vị tiểu cô nương đang nắm áo y kia cũng cảm thấy bất đắc dĩ không kém.

Vốn y muốn thừa dịp tắm rửa sẽ thoát ra bằng đường cửa sổ, xui khiến thế nào nàng lại bám riết sau lưng, còn vọng tưởng cởi đồ cho y.

“Không! Tú cầu do người bắt được, ta không thể nói không giữ lời!” Trì Tú Tâm cảm thấy bàn tay mình nhóp nhóp khó chịu, nhưng vẫn kiên quyết không chịu buông y ra.

“Cô... Được được được, cho dù muốn tôi tắm rửa, chúng ta cô nam quả nữ, sao có thể chung phòng không do dự? Chuyện này còn ra thể thống gì nữa?” Tên ăn mày không còn cách nào, đành phải tạm lui một bước, ít nhất đợi nàng buông ra hăng tính, miễn cho nàng xé rách áo y.

“Ồ kia, ăn mày cũng chú ý chuyện này? Ta tưởng người không để ý lễ pháp.” Trì Tú Tâm hơi liếc nhìn y, môi mềm cả giận, dùng lời y nói trước kia phản bác, “Không phải chính người nói không muốn quy củ trời buộc sao?”

“Cô đây là...” Nhanh mồm nhanh miệng.

“Mặc kệ người nói gì ta, ta trước tiên nhắc nhở người một chuyện, trong thành này mọi người đều biết chuyện ta ném tú cầu chọn rể, cũng biết trọng phụ của ta là ăn mày, cho dù ta cởi quần áo người, gọi người tắm rửa thay quần áo, cũng chẳng có gì trái lẽ thường. Đây là thiên kinh địa nghĩa!”

Nàng nói thật đúng lý hợp tình, khiến tên ăn mày á khẩu không nói nên lời.

“Hơn nữa người không xem lại mình thối đến chừng nào, ta có lòng tốt giúp người, người còn ghét bỏ? Phải biết ta đây thay người tắm rửa thay quần áo, sau đó chính mình cũng phải đi tẩy sạch mùi thối!”

Tuy nàng cũng không muốn đụng vào thân thể bẩn thỉu của y, nhưng nàng biết y không muốn ở rể, rất có thể sẽ trèo tường trốn đi, bởi vậy chỉ có thể giám sát nghiêm ngặt.

“Tôi nói cô nương, còn chưa có thành thân sẽ không tính là vợ chồng đúng không? Huống hồ tôi với chuyện ở rể này còn chưa đáp ứng...”

“Người muốn ta phải nói bao nhiêu lần? Người bắt được tú cầu của ta! Không muốn ở rể có sao người còn bắt?”

“Tôi tưởng có người ném đồ lung tung mới thuận tay đỡ lấy!” Y nói câu này hoàn toàn là sự thật.

“Ta không quan tâm người đỡ hay bắt, dù sao cũng là người bắt được, cho nên nhận mệnh đi!” Trì Tú Tâm kiên trì nắm chặt quần áo của y, thế nào cũng không chịu buông tay, nhưng đối phương lực đạo cũng rất lớn, nên nàng không có biện pháp cởi được quần áo y, rơi vào đường cùng đành phải dờ đi mục tiêu.

“Người không muốn tắm phải không? Vậy trước tiên cạo râu đi!” Nàng nhìn râu y rậm rạp, khéo môi lộ ra nụ cười đắc ý.

“Tôi không tắm, cũng không cạo.” Tên ăn mày cũng thực kiên trì.

“Tên gia hỏa người có phải nam nhân không? Đi tắm sạch sẽ rồi cạo râu mà thôi, chút việc nhỏ ấy cũng mắc cỡ ngại ngùng!” Trì Tú Tâm nghiêm mặt nói. Nam nhân này rõ ràng không

muốn làm trượng phu của nàng, nên mới mềm không được rắn cũng không xong. Như vậy không được, nàng nhất định phải dạy y thật tốt, đem y biến thành chiến thần giáp vàng như ý nguyện của nàng.

“Những lời này nói cô mới đúng!” Y nhú mày nói: “Đường đường là một đại cô nương lại lôi kéo nam nhân muốn hấn cởi quần áo, còn không biết e lệ là gì, rốt cuộc có phải nữ nhân hay không?”

“Người muốn biết ta có phải nữ nhân không, liền tắm rửa sạch sẽ theo ta bái đường thành thân rồi chính mình đi nghiệm chứng là được!” Trì Tú Tâm thừa dịp y phân tâm, tay liền duỗi ra nắm lấy râu y.

Vốn nàng muốn nghe y kêu thét lên, sau đó bởi vì râu bị giật kéo mà đau đớn, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời nàng, cùng nàng ra bàn trang điểm sạch râu, nhưng không nghĩ tới...

Rầm một tiếng, cả người nàng ngã ra sau vài bước, trong tay tuy còn nắm lấy chùm râu lớn, thế nhưng...

“A... Thế này là sao?”

Nhìn trong tay mình là một mẩu da mặt, phía trên cư nhiên còn có một nhúm râu, thiếu chút nữa nàng sợ tới ngốc.

Quả thật tâm địa độc ác. Chính nàng chứ không phải ai, đem da mặt của trượng phu tương lai mình kéo đứt.

Trì Tú Tâm khẩn trương nhìn tên ăn mày, rất sợ chính mình sẽ thấy một khuôn mặt đầm đìa máu tươi, tuy nhiên...

Sự tình hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến.

Tên ăn mày đưa tay che mặt, giống như đang hết sức nhẫn nhịn vừa giống như chán nản thờ dãi, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

“Xem cô làm chuyện tốt gì đây!” Y lắc đầu, phảng phất như đem tức giận cùng oán hận của mình nhanh nuốt trở xuống, kéo không may lại sẩy tay bóp chết tiểu cô nương này.

“Người... người đây là...”

“Đừng nói nữa, ta nghe cô tắm rửa sạch sẽ là được chứ gì.” Tên ăn mày nhắc tay lên, ngăn chặn nàng tiếp tục truy vấn.

“Ta không có ý này!” Trì Tú Tâm có chút hưng phấn nhìn y xé bỏ phần da mặt còn lại, lộ ra khuôn mặt chân chính, nhất thời nhìn đến choáng váng.

Tuy y còn một bên da mặt ăn mày chưa xé hết, thế nhưng bên kia da lại có thể nhìn ra một khuôn mặt tuấn tú lại lập thể, cao ngất rất có hình dáng.

Trì Tú Tâm tiến lên một bước dài, kéo xuống phần da mặt còn sót, ý muốn nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt y.

Xoát một tiếng, toàn bộ da mặt bị kéo xuống, lúc này tên ăn mày cũng lười ngăn cản nàng, dù sao đã bị phát hiện, còn cố che giấu mà làm gì.

Bất quá khi Trì Tú Tâm nhìn thấy phía sau da mặt giả là khuôn mặt chân thật, lại giống như nhìn thấy trân bảo, trong lòng tràn đầy vui sướng cùng cảm xúc hưng phấn.

“Chàng quả nhiên chính là chiến thần của ta!”

Than ôi, cứ sao y lại muốn che giấu khuôn mặt chứ?

Rõ ràng khuôn mặt đẹp đẽ nhường này.

Sau khi lột da mặt bản thủ, mắt nhỏ mắt to bị kéo xuống, râu không có, mắt nhỏ mắt to cũng không thấy, trừ bỏ mái tóc dài hỗn độn ra, khuôn mặt tuấn tú này của y có thể khiến toàn bộ cô nương ở thành này nhìn đến ngây ngốc.

Nhìn kia, một đôi mắt sáng ngời có thần, môi mỏng mím lại vì giận, mày kiếm vắt ngang trán, sống mũi thẳng tắp càng thêm hoàn hảo, chân chính là một khuôn mặt đẹp sánh với thiên tiên thần tướng, mị lực mười phần.

Trong một thoáng đó, Trì Tú Tâm thể nhưng lại nhìn người ta đến nóng bừng cả mặt. Bởi vì nàng chưa từng thấy qua tướng mạo người nào uy phong đến thế.

Nhìn những người đến cửa cầu hôn hoặc ra đường gặp nam nhân, đa phần là thiếu gia giàu có,

hoặc công tử nhà nhận, tuy cũng luyện võ nhưng không có ai giống tên ăn mày này, trong dương cương còn mang theo mấy phần tuấn tú.

Nàng cũng có gặp qua tráng đinh hay mấy tay tiểu nhị có diện mạo thành thật, đủ loại khuôn mặt nam nhân nhưng tên ăn mày này là người đẹp nhất.

Nàng vốn không phải cô nương hay e lệ, bởi vậy nhìn y chăm chú không chút e dè đứng lên, lúc nhìn thấy thân ảnh mình phản chiếu trong mắt y, nàng bất giác cảm thấy hai bên má nóng bừng.

Đòi mạng, đây là phạm tội.

Một nam nhân có thể nào tuấn dật đến vậy.

Nàng nhìn đến sững sờ, tên ăn mày cũng chỉ còn nước bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Cô nương, tôi còn chưa chết, cho nên không có khả năng báo mộng cho cô, bởi vậy tôi tuyệt đối không phải chiến thần giáp vàng trong lòng cô.” Y thật sự không hiểu, rốt cuộc trong đầu Trì Tú Tâm này có cái gì, làm sao có thể suy nghĩ ảo tưởng đến thế.

“Có sao không phải? Tiên tướng giáp vàng trong giấc mộng của ta giống hệt chàng, tuấn dật phi phàm.” Hai gò má Trì Tú Tâm đỏ ửng, nhưng vẫn chăm chú nhìn y không thôi.

“Tóm lại tôi không phải người kia. Dù sao tôi không sửa sang lại thì cô sẽ không chịu bỏ qua cho tôi, cho nên phiền cô bước ra ngoài, mặc kệ tắm rửa hay thay quần áo, tự tôi có thể làm tốt.” Nói xong, y chỉ tay ra ngoài, ý muốn trục khách.

“A... Được.” Trì Tú Tâm bị khuôn mặt quá mức tuấn dật kia làm mất hồn cho nên cũng vô thức gật đầu làm theo lời y nói.

Nàng ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng, thẳng đến phía sau truyền đến tiếng đóng cửa, nàng mới hơi chút hoàn hồn.

“Ông trời ơi... Ta thật được bảo bối!”

Trì Tú Tâm vỗ vỗ đôi má đỏ bừng, không khỏi vui vẻ ngây ngô cười đứng lên.

Ông trời quả thực đối với nàng không bạc.

Nam nhân này quả nhiên không phải ăn mày bình thường. Tuy rằng bộ dáng lúc đầu tương đối dọa người, cũng may nàng kiên trì muốn giữ chữ tín, tú cầu ai bắt được liền gả cho kẻ đó, mới có thể chọn được trượng phu tốt.

Xem ra tên ăn mày kia chính là khảo nghiệm ông trời dành cho nàng, vì muốn thử nàng có thật tâm thật ý hay không.

Hiện tại nàng nhất định đã thông qua khảo nghiệm, cho nên tiên tướng giáp vàng mới chịu khôi phục diện mạo vốn có của mình.

Nàng thật sự không chờ kịp, muốn cùng y báí đường thành thân ngay lập tức.

Đợi khi nào y tự mình chỉnh trang xong, lại đổi một bộ quần áo sạch sẽ, nàng khẳng định y sẽ làm mê đảo toàn bộ các cô nương trên phố.

Lại đợi đến khi làm lễ báí đường, hàng xóm láng giềng muốn chê cười chuyện nàng gả cho một tên ăn mày, nhất định sẽ bị dọa rớt hai tròng mắt ra.

Đúng vậy, nàng không thể làm mất đối tượng tốt như y.

“Các người tới kia!” Một phen nhắc làn váy lên, Trì Tú Tâm nhắm hướng tiền viện chạy vội đi.

Nàng muốn cử gia nhân bao vây hết nơi này, miễn cho chú rể có cơ hội đào tẩu.

Về phần nàng...

Trì Tú Tâm nghĩ thấy mùi thối trên người, quyết định đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó sẽ chờ báí đường thành thân.

Hỷ phục mới tinh đặt ở trên giường, khiến cho tên ăn mày bản thủ nào đó có chút há hốc mồm.

Y biết Trì Tú Tâm muốn gả cho mình, có điều... Xiêm y này được chuẩn bị chu đáo, nàng sẽ không phải đang mặc y phục tân nương, ở ngoài chờ y ra báí đường thành thân thật chứ?

Dù sao nhà họ ai ai cũng sướng vui, vốn đang dự tính ném tú cầu, thu được lang quân như ý liền trực tiếp thành thân, xui rủi thế nào lại bị tên ăn mày là y bắt được tú cầu, cuối cùng đành phải

đâm lao theo lao.

Bất quá, Trì Tú Tâm vừa rồi nhìn thấy bộ dáng bản thiu của y cũng không bị dọa lui, kiên trì muốn cùng y thành thân, hiện tại để nàng nhìn khuôn mặt thật, càng không có hi vọng nàng sẽ buông tay.

Y có cảm giác mình giống như tú tài nói chuyện với nhà binh, có lý cách mấy cũng vô lực.

Thật tình mà nói, nếu có thể y vẫn chọn không cưới, nhưng y cũng biết Trì Tú Tâm quyết tâm phải gả cho y, còn đoạt đi y phục cũ của y, lúc này trên giường chỉ còn thừa bộ hỷ phục này, y nếu không muốn lỏa thể bước ra thì phải mặc vào, bất kể tình nguyện hay không.

Thở dài, y mặc hỷ phục vào, sau đó nhìn gương chỉnh lại mái tóc dài.

05.

Nhiều năm chưa từng để ý bề ngoài của chính mình, hôm nay nhìn khuôn mặt trong gương, y nhất thời cảm thấy có chút tươi mới, lại có chút xa lạ.

“Ba năm...” Y sờ sờ mặt mình, trong lời nói mang mác hoài niệm.

Bởi y luôn mang mặt nạ đặc chế, cho nên suốt ba năm thẳng đến hôm nay, y mới có dịp nhìn đến khuôn mặt này.

Kỳ thực y không phải cao thủ dịch dung, mà chính là nhờ một vị cao nhân giúp mình làm ra chiếc mặt nạ hồng che lấp khuôn mặt thật, cho nên khuôn mặt giả một khi bị phá hỏng, y sẽ không cách nào giả dạng thành ăn mày xấu xí được nữa.

Hiện tại, nếu y vác bộ dáng này về miếu thành Nam mà nói, tuyệt sẽ không ai tin tưởng y là ăn mày, ngược lại còn dễ gây chú ý.

Cho nên y tạm thời chỉ có thể lưu lại.

Đem mái tóc dài buộc lại qua loa, bấy giờ y mới quan sát kỹ căn phòng này, phát hiện Trì gia quả thật giàu có, ngay cả sương phòng cho khách nhân cũng bố trí mười phân hoa lệ.

Phú thương như vậy, lại nuôi dưỡng ra một Trì Tú Tâm quá mức hoạt náo, thật sự có chút không thể hiểu nổi.

Nhà giàu người ta không phải ai cũng hy vọng nữ nhi đại môn không ra, nhị môn không ghé, ở nhà ngoan ngoãn học nữ công, tập đàn tập viết linh tinh sao? Thế nào Trì Tú Tâm lại cùng cha nàng tranh luận, còn có thể đấu võ mồm, giơ tay nhắc chân không có chút bộ dáng cô nương nhà gia giáo?

Bất quá nàng như vậy càng hợp ý y.

Y mặc dù không rành chuyện nhà cửa, nhưng vẫn biết thưởng thức nữ tử.

Giống như Trì Tú Tâm, không cần người khác che chở trong lòng bàn tay, suốt ngày dựa dẫm, một nữ tử vui vẻ hoạt bát, kỳ thực ở chung mới cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Tuy suy nghĩ của nàng thường có chút dờ hơi, nhưng chính vì ngô nghê bốc đồng, lại bất tri bất giác khiến người ta không cưỡng lại được, dần dà cũng thấy mình trở nên vui vẻ hoạt bát giống như nàng.

Nàng xinh đẹp động lòng người, cá tính lại hào phóng không ngại ngùng, cái gì nói thẳng được liền nói thẳng, không cần dè dặt cẩn trọng với bất kỳ ai.

Nhưng y vốn dự tính đời này sẽ không lấy vợ sinh con, cứ vậy mai danh ản táng đến khi chết già.

Hiện tại kế hoạch đều bị quả tú cầu kia phá hỏng.

Làm sao có thể vừa khéo như vậy?

Hay là ông trời cho y cơ hội, muốn y thay hình đổi dạng, làm lại cuộc đời?

Rất có thể... Nói không chừng thật sự là như thế, y cũng nên thuận theo tự nhiên.

Tú cầu cũng đã bắt rồi, y cứ trốn tránh mãi có khi nào khiến con gái người ta đau lòng? Thôi vậy, y sẽ cưới nàng.

Dù sao đầu năm nay, hôn sự phân lớn đều do cha mẹ định đoạt, còn có hay không có cảm tình, đều là chuyện về sau.

Bởi nhận được tú cầu, bắt đực dĩ mà thành thân, so với cha mẹ an bài, kỳ thực cũng không quá khác biệt.

Huống hồ Trì Tú Tâm đối với y thật tốt lắm.

Nàng có thể cự tuyệt gả cho y, nhưng nàng lại nói làm người nên thủ tín.

Nàng có thể không cần quan tâm một thân y hôi thối bản thủ, nhưng nàng vẫn kiên trì ở lại hỗ trợ.

Đôi mắt nàng nhìn y, cũng không có nửa điểm chê cười.

Một cô nương như vậy, y làm sao ghét bỏ cho được.

“Cha, con không lừa người đâu. Hấn thực sự rất tuấn tú!”

Lúc y đẩy cửa bước ra ngoài, bên tai liền truyền đến thanh âm Trì Tú Tâm riu rít như chim sẻ.

Chỉ thấy Trì Tú Tâm lôi kéo Trì lão gia, hai người tựa hồ đã đợi bên ngoài một lúc lâu, vì vậy vừa thấy y đi ra, lập tức tiến lên chào đón.

“A... Con nói đúng, bộ dáng anh tuấn này không kém gì cha hồi trẻ!” Trì lão gia đến gần y, nhìn tới nhìn lui, nhìn trái nhìn phải, không nhìn được liên tục gật đầu.

Không ngờ con rể sau khi tắm rửa, buộc lại mái tóc, thay đổi quần áo, liền biến thành một công tử anh tuấn ngời ngời.

Xem ra ông không cần phải lo lắng nữa.

“Làm ơn đi cha, tướng công của con đẹp hơn cha nhiều! Đừng nghĩ con chưa nhìn thấy bộ dáng cha lúc trẻ.”

“Nha đầu này nói cái gì vậy? Có trượng phu rồi không cần cha nữa? Giỏi lắm, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi!”

Hai cha con lại bắt đầu đấu võ mồm.

Thực tế, tên ăn mày này hẳn là có chút bất đắc dĩ, nhưng lần này trở lại, y cũng không nhận được nhìn Trì Tú Tâm mà sùng sốt.

Y đại khái đoán được, theo như hành vi tác phong của nàng, khẳng định sẽ không ngoan ở trong tân phòng, nhưng y không nghĩ tới nàng cư nhiên ngay cả quy củ cơ bản cũng lười tuân thủ, chẳng những không mang mũ phượng của tân nương, còn không đội khăn đỏ trên đầu,

có chẳng chỉ trang điểm và thay đổi y phục, liền băng băng ra ngoài đi dạo.

Bất quá chuyện này cũng không quá giật mình, làm y kinh ngạc, chính là sau khi nàng trang điểm, so với bộ dáng đáng yêu lúc trước còn muốn kiều mỹ ba phần.

Dù sao nàng trời sanh hoạt bát, nên khó tránh khỏi thiếu mất vài phần dịu dàng nữ tính, tuy có dung mạo này che lấp khuyết điểm, nhưng không che lấp được ánh mắt tinh ranh của nàng, trái lại như thế càng khiến con người nàng có chút gì đó độc đáo ý nhị.

Thật tình mà nói, vị cô nương Trì Tú Tâm này rất đẹp, mặc dù không đến nỗi khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng được tính là bậc quốc sắc thiên hương.

Bởi vậy không đề cập đến kế hoạch lâu dài bị phá hỏng, kỳ thực một màn tú cầu chọn rể này, chính y mới là người được lợi.

“Đi thôi, đừng ngây ngẩn ra đó nữa, chúng ta đi bái đường.”

06.

Trì Tú Tâm không biết y chính vì nhìn nàng mà ngây người. Dù sao từ lúc nhận tú cầu đến giờ, y cũng không nhiều lời, chỉ có ban nãy cùng nàng tranh luận chuyện tắm rửa mới phá lệ nói nhiều hơn một chút, còn bình thường tính cách y có phần trầm lặng, giống như lúc này chẳng nói một câu, nàng chỉ có thể dựa theo thói quen ngày thường, chủ động nắm lấy tay y, kéo ra tiền sảnh.

“Cha nhìn con rể đủ chưa? Chàng có phải danh lam thắng cảnh đâu!” Thấy cha mình đi sát bên cạnh, Trì Tú Tâm cười khanh khách, có vẻ đắc ý nói.

Tên ăn mày bị nàng lôi kéo, cuối cùng tầm mắt lẫn tinh thần lúc này mới chịu hồi phục. Bởi muốn thuận theo tự nhiên, nên quyết định mọi sự cứ để cho ông trời an bài, y không cần tránh né cha con bọn họ làm gì, dĩ nhiên cũng không cần bảo trì trầm mặc.

“Tôi nói hai người... Có một tên ăn mày làm con rể nào phải chuyện về vang gì. Chẳng lẽ một chút cũng không cảm thấy mất mặt?” Y hơi nhếch miệng, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Quả tình y đã lâu không cười, cho nên phản ứng như vậy, ngay cả chính y cũng cảm thấy kinh

ngạc.

“Vậy thì đã sao? Ăn mày chẳng qua không có tiền của, so với năm đó ta dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng thì có khác chi đâu. Thế nhưng cậu nhìn ta bây giờ xem, đã là người có tiền rồi! Cho nên hiện tại cậu không có tiền cũng không quan trọng, chỉ cần học thêm chút tài nghệ, sẽ không còn là ăn mày nữa!” Tri lão gia nghe vậy, nhún nhún vai, vẻ mặt không cho là đúng nói.

“Đúng vậy, cha ta nói không sai, xem ánh mắt cùng biểu hiện trầm ổn của chàng, còn có bộ dạng tuấn tú lịch sự, ta cảm thấy chàng không phải người ngốc nghếch, học này nọ nhất định rất nhanh, cho nên đừng nói mình là ăn mày nữa, sau này chàng ở rể nhà chúng ta, cam đoan có thể lột xác thành trạng nguyên!” Tri Tú Tâm tự tin đáp.

Tên ăn mày biết Tri lão gia và con gái không phải loại người trọng phú khinh bần, bằng không đã sớm tống y ra đường, chỉ có điều: “Tôi muốn hỏi hai người, nếu tôi một chút cũng không muốn làm trạng nguyên, hai người lại ép tôi đi dự thi, đây chẳng phải làm khó người khác sao?” Y thật sự không có hứng thú với con đường công danh.

“Không muốn làm trạng nguyên? Vậy cũng không sao, cậu thích làm gì cứ làm, dù gì ta tìm con rể về chỉ để kế thừa gia nghiệp, nếu cậu thực sự trở thành trạng nguyên, ngày sau làm quan, sinh ý nơi này không người tiếp quản, thế cũng thật phiền toái.” Tri lão gia giữ thái độ xuề xòa nói.

“A... Cha nói cũng không sai, ta cứ bắt chàng đi làm trạng nguyên nhưng chỉ là mong muốn một phía, hơn nữa ngay từ đầu ta cũng không thật sự muốn tướng công phải thành trạng nguyên gì.” Tri Tú Tâm nghĩ nghĩ rồi nhìn y tươi cười nói: “Vậy cứ theo ý cha đi! Chàng muốn sao thì tùy, chỉ cần làm sinh ý nhà này tốt lên là được.”

Trong một lúc, tên ăn mày chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Y chỉ thắc mắc có một câu mà bọn họ đã suy tính sâu xa như vậy.

“Vậy nếu tôi lòng không chí lớn, chuyện gì cũng không muốn làm, vậy các người vẫn đồng ý hôn sự này?” Ngẫm lại có một số việc sớm rõ ràng mới tốt, cho nên y dứt khoát nói thẳng, “Tôi

cần phải nói cho hai người biết. Tuy rằng tôi nhận được tú cầu, cũng nguyện ý thành thân, nhưng cái khác tôi sẽ không phối hợp, cho nên hai người không thể bắt tôi làm những chuyện tôi không thích, hay nói những điều tôi không muốn, bao gồm hỏi chuyện xuất thân lai lịch, người trong gia đình. Bất kể là gì đi nữa, chỉ cần tôi không nguyện ý, hai người cũng vô phương ép buộc tôi, như vậy hai người còn chấp nhận sao?”

Nghe y nói ra một chuỗi điều kiện, Trì lão gia và con gái đều nhìn nhau thất thần.

Tên ăn mày cười khỏ, bọn họ quả nhiên lùi bước.

Là con người, làm sao có thể bỏ qua tất cả mọi thứ, huống chi đây là việc chọn chồng cho Trì Tú Tâm.

Cho dù lúc này bọn họ có thể nhất thời rộng lượng, nhưng ngộ nhỡ ngày sau nổi lên nghi ngờ, ý muốn tìm hiểu, nếu y kiên trì không nói ra chuyện của mình, sẽ làm cho người ta cảm thấy y đang cố tình giấu diếm, không chừng suy đoán y có điều bí mật không thể cho ai biết, đến lúc đó nhất định sẽ đề phòng y.

Không bằng cứ sớm một lần nói rõ, để ngày sau không phải hối hận ngày nay.

“Rắc rối quá! Không nói nhiều nữa!”

Tên ăn mày dự định nhắc thêm vài tình huống có thể phát sinh, không ngờ Trì lão gia và con gái trăm miệng một lời làm y sững người.

Chỉ một thoáng, y lại trầm mặc.

Rốt cuộc hai cha con này đang nghĩ gì? Là y quá mức cẩn thận, phức tạp mọi chuyện, hay hai người họ không cùng lối suy nghĩ giống với người thường.

“Ta vừa rồi thấy chàng không muốn nói chuyện, còn tưởng chàng trời sanh trầm mặc lại ít lời, hóa ra chàng là người thích nói chuyện phiếm!” Ánh mắt Trì Tú Tâm nhìn y lộ ra vẻ an tâm. Dù sao bọn họ sắp là vợ chồng, nếu y cả ngày chẳng được mấy câu, nàng chắc chắn sẽ buồn đến chết.

Y không phải đang nói chuyện phiếm, mà là muốn đàm luận điều kiện.

Tên ăn mày không nhin được lắc đầu.

Y nói chuyện nghiêm túc, kết quả nàng chỉ để ý y ngày sau có hay không nói chuyện phiếm với nàng.

“Ý tôi là, nếu tôi không chịu nói chuyện của mình, hai người chẳng lẽ sẽ không cảm thấy tôi lai lịch bất minh, sẽ không lo lắng tôi có khả năng vì làm chuyện phi pháp mới trốn trốn tránh tránh?” Y nhìn về phía Trì Tú Tâm, lại hỏi: “Chính nàng cũng nói qua, nàng có cái gọi là ba điều không gả, không phải sao?” Tuy rằng y không đến đoạt tú cầu, nhưng lúc ấy y cách tú lâu không xa, bởi vậy cũng có nghe thấy.

“À, chàng nói điều kiện này.” Trì Tú Tâm nghĩ nghĩ, đáp: “Chàng với ta tuổi cũng tương đương, cho nên về phương diện tuổi tác đã không là vấn đề. Muốn nói chỉ có gia thất hoặc hôn ước. Ta xem chàng là người chính phái, không giống mấy kẻ phá gia chi tử, hơn nữa chàng ở trong ngôi miếu đồ nát, chứng tỏ chàng không có vợ con.” Cho dù thực sự có, tám phần cũng giống nàng đoán, sớm đã chết, cho nên y mới có thể tuyệt vọng đến mức trở thành ăn mày.

“Về phần làm chuyện phi pháp... Ừ hứ, nếu chàng thực sự là phường đầu trộm đuôi cướp, sao còn đi làm ăn mày? Chỉ cần chàng tùy tiện trộm ít tiền là có thể sống qua ngày, không cần xin cơm ròi. Vậy mà chàng lại đi làm ăn mày, chứng tỏ chàng không biết làm chuyện xấu, bởi vậy chàng nhất định là người tốt!”

Tóm lại, Trì Tú Tâm hoàn toàn tin tưởng y, hơn nữa nàng đối với khả năng nhìn người của mình cũng tương đối tự tin.

“Con gái ta nói không sai, chúng ta thấy cậu không giống người xấu, bất quá ta muốn hỏi một chút, cậu nói chuyện gì cũng không muốn làm, bao gồm cả chuyện sinh con sao?”

Trì lão gia cũng theo đó mở miệng, đưa ra vấn đề lại khiến y dở khóc dở cười.

“Cậu nêu không muốn tiếp nhận gia nghiệp cũng không sao, ta vẫn còn có thể nuôi cậu cả đời được, dù sao ta đây tuổi trẻ lực tráng, chỉ cần cậu có thể cho nhà này đứa nhỏ, ta có thể bồi dưỡng cháu ta kế thừa gia nghiệp, vậy nên...” Trì lão gia một bên nói ra suy tính cùng ý tưởng của mình, một bên muốn nghe ý kiến của tên ăn mày.

Bất qua ông còn chưa nói xong, “con rê tương lai” đã không thể kiềm được một trận cười lớn. Y cười muôn chảy cả nước mắt, phải một lúc lâu sau mới có thể nhin xuống.

“Được rồi, đừng nữa nói, tôi chịu thua! Tôi thực chưa từng gặp qua cha con nào giống như hai người!”

Y nói đông, bọn họ giảng tây, vấn đề căn bản cho tới bây giờ cũng không giải quyết được. Y là người ngoài lại phải đi khơi vấn đề giúp họ, thế mà cha con bọn họ nửa điếm cũng không để ở trong lòng, vậy còn tính bàn luận cái chi nữa?

“Nhạc phụ, người không cần lo lắng, con sẽ giúp nàng sinh một đứa nhỏ vừa trắng vừa mập cho người.” Cười một trận thỏa lòng, y bước tới vỗ vai Trì lão gia, xem như nhận lời.

Có nằm mơ y cũng không nghĩ tới, vào lúc y muốn buông bỏ tất cả, lại gặp được hai con người kỳ lạ này.

Bọn họ không có điếm nào giống với những người y đã từng gặp, xem ra ông trời quả nhiên không muốn nhin y tiếp tục cam chịu, nên mới ban xuống cho y một cơ hội.

“Thế này đi, con người của con không muốn công thành danh toại, cũng không muốn gầy dựng nghiệp lớn gì, nhưng muốn con thương yêu thể tử, sinh đứa nhỏ, phụng dưỡng nhạc phụ người cả đời, chân chính làm một người con rê danh xứng với thực, vậy thì hoàn toàn không có vấn đề.”

“Ôi chao! Cha, người có nghe thấy không, chàng gọi cha là nhạc phụ kìa!” Trì Tú Tâm nghe vậy liền vui sướng trong dạ. Giờ phút này nàng rốt cục có thể yên tâm, bởi người này đã thật sự muốn thành thân với nàng.

“Nhạc phụ! Quả thực dễ nghe!” Trì lão gia cũng cười toét miệng. Ông vỗ vỗ con rê, cười hỏi: “Mọi chuyện đều êm đẹp rồi. Vậy rê quý của ta, con tên là gì?”

“Con...” Tên ăn mày khựng lại, nghĩ nghĩ một chút rồi cười nhạt: “Cái đã qua không đáng nhắc tới, dù sao hiện tại thân phận con cũng là người ở rê của Trì gia, cho nên hai người làm chủ, muốn gọi gì cũng được.”

“Như vậy cũng tốt, chúng ta cùng con một lần nữa bắt đầu.” Trì lão gia không ngờ lại minh bạch ý nghĩ của y.

Chỉ còn mỗi chuyện đặt danh tự là có điểm khó khăn.

“Hay cha cho chàng họ Lạc trong Lạc Thành đi.” Như vậy lâu dài đối với nơi này cũng sinh ra cảm giác quen luyến.

“Ừm. Còn tên tự nữa thôi...” Trì lão gia xoa mi tâm, cố gắng suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên linh quang lóe hiện, “Ồi chao! Kêu Lạc Nguyên Dật đi! Lúc mới gặp chúng ta con là ăn mày, bây giờ gặp lại thì con đã thành bộ dáng công tử tuấn dật!”

Nguyên Dật, nguyên bản là công tử tuấn dật, tên này thực sự phù hợp sao?

“Nghe hay lắm!” Trên mặt y lộ ra ý cười, hướng Trì lão gia bái tạ: “Như vậy... Nguyên Dật trước tạ nhạc phụ, sau này mong được hai người chiếu cố nhiều hơn!”

Y không biết ông trời cuối cùng sẽ cho mình vượt qua nửa đời sau thế nào, nhưng nói thật thì...

Y bắt đầu thích hai cha con này rồi.

07.

“Ha ha ha ha ha...”

Trong tân phòng, ánh nến đỏ lung linh rực sáng, bãi đường xong, lúc này Trì Tú Tâm nằm dài ra giường, cười đến cơ hồ không ngồi dậy nổi.

“Nguyên Dật, chàng không cần giống ta phải đội khăn đỏ, hẳn là nhìn thấy rõ ràng biểu cảm của đám người hàng xóm cùng bà mối Dương phải không? Thật sự là muốn cười chết ta!”

Trì Tú Tâm chẳng chút nào giống một tân nương tử thẹn thùng, nàng tự tiện ném đi khăn đỏ, còn cười đến không để ý hình tượng, ngay cả nước mắt cũng đã sớm chảy ra.

Vốn đám người kia đến chỉ để xem nàng mắt mặt thế nào khi phải gả cho một tên ăn mày, cuối cùng không hiểu sao tên ăn mày lại biến thành công tử anh tuấn lịch sự, khiến vô số cô

nương nhìn muốn chết đi sống lại tại dương trường.

“Nàng có vẻ rất vui.” Lạc Nguyên Dật ngồi vào bên cạnh bàn, tự rót rượu cho mình.

Từ ngày quyết ý mai danh ẩn tách, sống cuộc đời thiếu thốn của ăn mày đến nay, y cơ hồ đã quên mất loại hưởng thụ này. Hiện tại một bàn đầy rượu cùng thức ăn phong phú trước mắt tựa như là ảo ảnh, bất tri bất giác lại khiến y tưởng nhớ về quá khứ đã dứt bỏ sau lưng.

“Ta đương nhiên vui vẻ. Bởi vì ta gả cho chiến thần giáp vàng. Chứng minh ta soi mới nhiều năm như vậy là hoàn toàn xứng đáng.” Trì Tú Tâm cười đắc ý đến rơi cả nước mắt. Bất quá bận rộn hết một ngày, nàng bây giờ có chút đói bụng, đành phải rời khỏi giường, ngồi xuống bàn ăn.

“Nàng xác định ta là chiến thần giáp vàng của nàng chỉ vì bộ dạng ta giống hần?” Đây cũng là chuyện Lạc Nguyên Dật thấy khó hiểu nhất.

Người ta còn sống sờ sờ đây, thế nào lại báo mộng được?

“A...” Nghe Lạc Nguyên Dật hỏi, Trì Tú Tâm có chút ngoài ý muốn.

Nàng ta ngẫm kỹ lại, sau đó vươn tay bốc một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng, nhai nuốt một hồi, nhận ra mình đang làm gì mới lộ ra chút biểu cảm ngượng ngùng, cười khan nói: “Kỳ thực, ta cũng không nhớ người trong mộng bộ dạng thế nào.”

Đôi đũa trong tay Lạc Nguyên Dật vừa vươn ra liền chết lặng giữa không trung, y trừng mắt nhìn khuôn mặt vô tội của Trì Tú Tâm, cảm thấy nàng dường như đã vô phương cứu chữa.

Nha đầu kia đúng thật là ngọc đến thần kỳ.

“Bất quá không quan hệ! Ta thấy bộ dạng chàng tốt như vậy, hần là cũng không kém cạnh gì hần, không cần phải để ý.” Vẫy vẫy tay, Trì Tú Tâm gấp một khối thịt bỏ vào trong bát y, “Đây đây đây, ăn nhiều một chút, lát nữa chàng mới có sức cùng ta động phòng.”

Ngôn từ thẳng thắn của nàng làm Lạc Nguyên Dật đang uống rượu thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài.

“Nàng...” Lạc Nguyên Dật đánh giá biểu tình ung dung trên mặt nàng, hỏi: “Nàng có biết thế nào là động phòng không?”

Đại nha đầu sống cùng với cha, không biết có phải từ ông ta mà học được mấy chuyện khuê phòng tư mật này?

“Sao lại không biết? Chàng nghĩ ta là con nít ba tuổi à? Lúc ta còn đang để tang mẹ, các cô gái cùng lứa với ta đều đã thành thân cả rồi, ta chính là nghe được từ các nàng không ít chuyện vui thú chôn khuê phòng...” Nói đến đây, nàng hạ thấp giọng rồi đảo mắt đánh giá Lạc Nguyên Dật, “Cho nên... ta thực chờ mong!”

Xem Lạc Nguyên Dật anh tuấn thế này, thân hình lại rắn chắc, cánh tay thoạt nhìn rất có lực, không biết tư vị được y ôm vào lòng có mất hồn đúng như lời các chị em nói không.

Lòng nàng lúc này tràn đầy vọng tưởng, ánh mắt nhìn y giống như đang xem xét một khối thịt thượng hảo hạng, làm Lạc Nguyên Dật ở bên không nhịn được phì cười.

Nhìn nàng thế này, còn mong đợi “kính nhi viễn chi” cái gì nữa?

Y nhanh lẹ bắt lấy ngón tay non mịn của nàng, nắm ở trong lòng bàn tay mà thưởng thức, “Nàng đã biết động phòng là chuyện gì, ta cũng không cần phải dạy nàng nữa.”

“Không cần dạy, ta tự thể nghiệm là được.” Nghĩ tới đêm nay sẽ biết thêm một vấn đề nhân sinh mới mẻ, Tri Tú Tâm thoáng chốc đã không còn cảm giác đói bụng.

Nàng đứng dậy thay đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh Lạc Nguyên Dật, một phen ôm lấy cánh tay y, cười nói: “Cho nên chàng ăn nhiều một chút! Tớ nữa biểu hiện cho ta xem, để sau này ta còn khoe với các chị em chàng có bao nhiêu uy vũ...”

Nàng sẽ không để người khác khoe khoang hay châm chọc mình là gái lỗ thì nữa. Nhìn xem trượng phu của nàng thật tốt, muốn khuôn mặt, muốn dáng người đều có đủ.

“Nàng đấy!” Lạc Nguyên Dật không nhịn được vuốt ve đôi má non mềm, “Lời này là muốn ta không được để nàng thất vọng sao?”

“Chàng sẽ làm ta thất vọng?”

Thấy đôi mắt đen láy hiêu kỳ đang nhìn mình, Lạc Nguyên Dật buông xuống đôi đũa cùng cái bát đang ăn dở, không nhịn được nâng mặt nàng lên, trực tiếp hôn xuống môi nàng.

Môi của nàng mềm mại, trơn trượt, khi áp vào ập tới là một cỗ hương rượu nồng nàn.

Lạc Nguyên Dật không tự chủ được tiến sâu vào thăm dò, sau đó giống như không thỏa mãn, được một tác lại tiến thêm một thước, muốn tham lam chiếm giữ thật nhiều. Về phần nàng, mặc dù không dự đoán được Lạc Nguyên Dật sẽ hôn mình, nhưng cũng thuận tình phối hợp với y.

Sớm đã nghe chị em nói qua, cùng nam nhân trong lòng hôn môi là tư vị tốt đẹp thế nào, thực tế khi bản thân tự trải nghiệm, mới biết lời các nàng nói bất quá chỉ bằng một phần vạn.

Thật lâu sau, nàng cảm thấy cánh môi chột lạnh, mới phát giác y đã buông mình ra, lúc này đang dùng ánh mắt thật nghiêm túc nhìn mình.

“Sao vậy?” Nàng đang say mê, không muốn dừng lại.

“Có thích không?” Nhìn nàng không chút nào e lệ, còn lộ ra vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ, Lạc Nguyên Dật quả thực muốn cười.

Lúc y hôn nàng, tuy rằng thiếu mất cảm giác thẹn thùng ngây ngô của thiếu nữ, nhưng làn môi như cánh hoa kia lại khiến lòng y nổi lên sóng ba đào mãnh liệt, mà sự trúc trắc của nàng chẳng những không phá hỏng cảm giác tốt đẹp, còn khiến y cảm thấy vô cùng thích thú.

“Ta nếu không thích đã mắng chửi người.”

“Vậy ngồi lên ăn nhiều chút.” Lạc Nguyên Dật nhìn thân hình mềm mại của nàng ngả vào trong lòng mình, không nhịn được cười nói: “Bằng không lát nữa nàng không đủ sức chống đỡ qua đêm xuân, chứ không phải ta không có khả năng thỏa mãn nàng.”

Chén bát trên bàn đồ nghiêng đồ ngửa, quần áo nam nữ vứt đầy bên giường, toàn bộ đều là giá y đồ thắm.

Mái tóc búi cao đã xõa tung ra, mềm mại phân tán ở trên giường, như tạo nên một mảnh thiên hà tối tăm.

...

08.

Vạn sự hết thảy đều thuận lợi.

Hôn lễ lần này của Trì gia chẳng những không làm xấu mặt gia đình, hơn nữa theo thời gian ngày càng có nhiều người hâm mộ Trì Tú Tâm.

Bởi “gã ăn mày” không chỉ có tướng mạo anh tuấn, ngay cả chuyện chần gỏi cũng nhiệt tình như lửa, thế nên mỗi khi Trì Tú Tâm để lộ ra một ít tình hình khuê phòng, các chị em tốt của nàng nghe tới lại được dịp háo hức cùng đổ kị không thôi.

Lạc Nguyên Dật không phải loại người trừ bỏ có diện mạo ra thì không làm được việc.

Y viết chữ rất đẹp, còn có thể ngâm thơ đối câu.

Mỗi khi đến thời điểm hội hè, Trì gia tổng hội đều mong chờ cô gia viết đôi ba câu thơ, dịp mừng năm mới thì viết câu đối xuân dán ở đại môn, để cho người người thưởng thức nét chữ đẹp để lại mạnh mẽ có lực của y.

Một nam nhân vừa anh tuấn vừa có tài học đã đáng được coi trọng, đằng này Lạc Nguyên Dật như muốn nam nhân trên đời đều thống hận tới chết, y cư nhiên còn thấu hiểu đạo kinh thương.

Tuy rằng y quyết ý đời này không muốn công thành danh toại, chỉ muốn sống an phận tới già, song cứ hễ nhạc phụ nhờ vả, y lại giúp Trì lão gia thu vào không biết bao nhiêu là tiền của.

Hơn một năm nay, Trì gia không chỉ đem gia nghiệp mở rộng đến phương diện chế rượu, mà còn khai trương thêm hai cửa hàng mới, làm cho Trì lão gia mỗi khi xuất môn đều tỏa ra phong quang vô hạn.

Bởi vậy, dân chúng Lạc Thành không còn nghĩ Lạc Nguyên Dật chỉ là một tên ăn mày không tiền đồ bình thường nữa, thậm chí có tin đồn y là một tú tài mặt vận, nói không chừng vì lên kinh ứng thí, chẳng may bị thổ phỉ cướp hết tiền, không còn cách nào để quay về quê nhà, cho nên mới lưu lạc đến nông nổi này.

Ngoài ra còn có người đoán y kỳ thực là một công tử con nhà phú thương, đáng tiếc tạo ngộ Chúc Dung, người nhà cùng tài sản đều tiêu tán trong trận hỏa hoạn, nên về sau chỉ có thể hành khất mà sống.

Nói chung đủ dạng suy đoán, nhưng tuyệt không có người cảm thấy hôn sự của Trì Tú Tâm

đáng chê cười. Nguyên bản coi nhẹ Lạc Nguyên Dật, chờ xem Trì gia mất mặt, ngờ đâu đến cùng ai nấy đều đồng tình hoặc tán thưởng người con rể này, cho rằng y nhất định xuất thân phú thiếu hoặc công tử thế gia.

Đối với cái nhìn của người ngoài, Lạc Nguyên Dật cơ bản không quan tâm.

Y cũng không hy vọng chính mình trở thành chủ đề trọng yếu trong những buổi trà dư tửu hậu, song miệng lưỡi người đời y không quản được, chỉ có thể tận lực điệu thấp, hơn phân nửa thời gian đều nhốt mình trong nhà, tính toán số lần ra cửa mà nói, có thể so sánh cùng với tiểu thư khuê các.

Dù sao Trì gia đại trạch tương đối lớn, sân nhà rộng mở, còn có giả sơn suối nhỏ cùng đình hòng mát bên hồ nước tạo cảnh, sẽ không khiến người ta buồn chán, muốn có thứ gì chỉ cần phân phó hạ nhân là được. Bởi vậy, cho dù ở lý trong nhà không ra cửa, y vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bất quá, trong thời điểm nhất định phải đi, lại không muốn chạm mặt nhiều người...

“Ồ, đây là cái gì?”

Trời còn chưa sáng, Lạc Nguyên Dật đã kéo Trì Tú Tâm còn đang ngái ngủ đi tới chuồng ngựa.

Trì Tú Tâm dụi dụi mắt, nàng không có thói quen dậy sớm, tuy rằng nàng biết mỗi ngày lúc trời chưa sáng Lạc Nguyên Dật sẽ rời giường, nhưng đại đa số thời điểm nàng đều tiếp tục ngủ, vì vậy sáng hôm nay đột nhiên bị đánh thức, nhất thời nàng có điểm mơ màng, chưa thể thích ứng.

Nhìn khu chuồng ngựa rộng lớn của nhà mình, Trì Tú Tâm hắt hơi một cái, cảm thấy mọi thứ vẫn y như cũ nhưng cũng không hề như cũ.

“Đây là có chuyện gì...”

Nguyên bản nơi này chỉ dành để nuôi hai thớt ngựa kéo xe, đại đa số thời điểm đều bỏ trống không, nàng cũng không thường ghé lại đây, thế nhưng hiện tại...

Nơi này khác quá xa so với trí nhớ của nàng.

Chẳng những toàn bộ địa phương đều dọn dẹp sạch sẽ, hơn nữa cỏ nuôi súc vật cũng đã được thay mới.

Có cần thiết vì hai thớt ngựa kéo xe mà làm vậy không?

Tri Tú Tâm cẩn thận nhìn lại, mới phát hiện bên cạnh có một con ngựa khác.

Con ngựa này nàng chưa từng thấy, toàn thân nó một màu đen nhánh, chỉ riêng nhúm lông ở ngay giữa trán là có màu trắng.

Xem ra, phu quân nàng mỗi ngày đều lựa lúc trời chưa sáng ra ngoài, tám phần là lo chuẩn bị chuồng cho con ngựa này.

“Nguyên Dật, nó...”

“Là con ngựa ta mới nuôi! Tú Tâm, đừng nói ngay cả con ngựa mà nàng cũng không biết.”

“Ta đương nhiên biết đây là con ngựa, chỉ là...”

“Chỉ là gì?”

“Lúc trước chàng bảo muốn nuôi con gì đó, ta cứ tưởng là con chó con mèo, còn muốn ta cùng chơi với nó, không nghĩ tới là chàng sẽ nuôi ngựa.” Tri Tú Tâm ngẫm lại một hồi, cảm thấy dở khóc dở cười.

Nàng quá coi thường trượng phu nhà mình.

Sở thích của nam nhân quả nhiên không giống với nữ nhân.

“Thì ra là chuyện đó.” Lạc Nguyên Dật không nhịn được mỉm cười. “Chuyện đó ta sớm đã quên, dù sao ta chỉ thuận miệng nói thôi.” Xem ra vị thê tử này luôn luôn nhớ kỹ lời y nói.

“Cứ cho là chàng không phải nuôi nó để chơi, vậy chứ nuôi để làm gì?”

“Đương nhiên là có mục đích riêng.” Lạc Nguyên Dật kéo tay Tri Tú Tâm, nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay nàng, cười nói: “Từ ngày nàng gả cho ta tới nay đã hơn một năm, trong khoảng thời gian này nàng luôn ở nhà bầu bạn cùng ta không phải sao?”

“A... Không phải bởi vì chuyện này mà chàng muốn đền ta con ngựa đấy chứ?” Nàng thực sự không thích nuôi ngựa.

“Đương nhiên không phải. Ta nghĩ nàng hẳn là buồn chán lắm, cho nên muốn mang nàng đi đâu đó quanh đây một chút.” Lạc Nguyên Dật thực không hiểu nổi sức tưởng tượng của nàng.

Trước khi thành thân, y cảm thấy vị thê tử này tính tình hoạt bát, hơn nữa lại hướng ngoại, về sau ở với nhau rồi, y ngẫu nhiên nghe nàng đề cập đến hội chùa hoặc hội đèn lồng, thậm chí là xuất môn dạo phố, chỉ là lúc ấy y không có hứng thú.

Dựa theo lời đám hạ nhân, nàng rất thích đi đây đi đó, phát hiện chỗ nào có trò vui liền đến xem ngay, không bao giờ ở quá lâu một nơi.

Hơn một năm kể từ ngày hai người thành thân, nàng không vì nghe thấy những hoạt động bên ngoài mà sốt sắng chạy đi.

Lạc Nguyên Dật biết, nàng hơn phân nửa là vì y.

Mỗi lần nàng nhắc tới muốn ra ngoài, y luôn lắc đầu, sau đó vài lần vẫn không được, nàng dứt khoát không thèm hỏi nữa.

Kỳ thực y cũng không nghĩ sau khi thành thân người vợ bắt buộc phải ở trong nhà. Nhưng Trì Tú Tâm hiểu đạo lý cảm được bỏ được, cư nhiên có thể ngoan ngoãn ở lại trong nhà, bởi y hơn một năm, ngay cả Trì lão gia đối với chuyển biến này của nàng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Y hiểu được nàng là muốn bồi mình, bất quá...

Cái tính hiếu động đó đâu dễ áp chế được. Y vẫn thường trông thấy Trì Tú Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm mắt như muốn vượt qua khỏi bức tường.

Nàng vẫn yêu thích thế giới bên ngoài, hẳn là muốn cùng y đi xem chút cảnh quang tươi mới nào nhiệt.

Chính là như thế, y mới cố tìm một phương pháp, ít nhiều bù đắp cho người vợ luôn suy nghĩ vì mình này.

09.

“Chàng bảo ta buồn chán?” Trì Tú Tâm chỉ chính mình, đôi mắt đen mở lớn, cảm giác có chút nghi hoặc, “Làm ơn, ta thường xuyên tới nhà các tử muội, tìm các nàng nói chuyện phiếm,

nếu nói buồn chán thì phải nói chàng chứ?”

“Vậy nàng không thích đi hội chùa lễ mừng địa phương linh tinh gì đó sao?” Lạc Nguyên Dật nhú mày cả giận, không nhịn được lên tiếng chất vấn.

“Ừ hứ... Ta trước kia chạy ra ngoài chủ yếu để tìm trượng phu!” Trì Tú Tâm trừng mắt nhìn y, đột nhiên bật cười, “Hội chùa đông đúc, ta có cơ hội thấy nhiều người nhất, ai vừa mắt ta thì nhờ người đi thăm dò xem xét. Nhưng hiện tại ta đã có trượng phu tốt rồi, đâu cần làm chuyện dư thừa nữa.”

Nói như vậy chẳng qua nàng muốn thuyết phục Lạc Nguyên Dật. Nàng sẵn người tới ôm lấy cánh tay y, dùng sức cọ xát vài cái.

Nàng thích dán vào người y nhất, cảm giác thật thoải mái.

Ai bảo nàng giả cho trượng phu tốt như vậy. Y không xuất môn, chỉ một mực nghe nàng nói chuyện, cuộc sống quả thực nhàm chán khiến người ta thương cảm.

“Ý nàng bảo ta suy nghĩ nhiều quá?” Lạc Nguyên Dật hơi kéo cánh tay, trái lại đem nàng ôm vào lòng. “Bởi vì nàng không cảm thấy buồn chút nào, cho nên ta không cần phải vẽ vờ thêm chuyện, không cần nghĩ sẽ dẫn nàng ra ngoài đi dạo, để nàng kiến thức thế nào là cảnh đẹp hiếm thấy nữa?”

“Gi?” Nghe Lạc Nguyên Dật nói vậy, hai mắt Trì Tú Tâm lập tức sáng ngời, “Sao lại vẽ vờ thêm chuyện được? Có cảnh đẹp, ta đương nhiên muốn đi rồi!” Đùng giỡn với nàng, nàng nguyện ý bồi trượng phu ở nhà, không có nghĩa là nàng không muốn ra ngoài.

“Vừa nghe đi chơi đã lên tinh thần rồi?” Lạc Nguyên Dật vuốt nhẹ cái mũi thon thon của nàng, cười nói.

“Chàng sớm biết tính ta rồi mà...” Trì Tú Tâm rúc vào lòng Lạc Nguyên Dật, bàn tay xấu xa đánh lên ngực y, “Nhưng không phải chàng không thích xuất môn sao? Mang ta đi ra ngoài, có hay không ủy khuất chàng, khiến chàng không vui?”

Nàng thật cao hứng khi thấy Lạc Nguyên Dật vì mình mà suy nghĩ, nhưng đồng thời cũng

không muốn y vì vậy mà phải chịu đựng cá tính ham vui của mình.

Dù sao nàng bình thường vẫn có thể ghé thăm các chị em trong nhà, các nàng ấy sẽ nói rất nhiều chuyện thú vị cho nàng nghe, cho nên nàng cũng không muốn trọng phu chịu ủy khuất. Thành thân đã hơn một năm nay, y chưa từng đối xử tệ với nàng.

Nàng không thể nói rõ đến tột cùng đó là cảm giác gì, nàng chỉ biết Lạc Nguyên Dật không muốn nhắc tới quá khứ của mình, đối với những suy đoán của người ngoài cũng không để ý, y cũng chỉ làm theo ước định trước khi thành thân, hiếu với cha, thương với nàng.

Y đại đa số thời điểm đều thực trầm ổn, nhất là những lúc cùng cha nói chuyện làm ăn, vẻ mặt nghiêm túc khi bàn chuyện này của y rất có sức hút, nhưng cũng có chút xa lạ. Phảng phất như y đã biến thành một người khác.

Thế nhưng, chớp mắt một cái, lúc y quay đầu nhìn nàng, biểu cảm nghiêm túc đó đã biến mất vô tung, chỉ còn lại bộ dáng trầm ổn mang theo chút ý vị tươi cười.

Nàng thích Lạc Nguyên Dật yêu thương nàng, chơi đùa với nàng, hưởng thụ cảm giác chính mình đang được y thương yêu. Nhưng ngẫu nhiên nàng lại có suy nghĩ kỳ quái...

Lạc Nguyên Dật luôn luôn dịu dàng của hiện tại, rốt cuộc có phải là Lạc Nguyên Dật chân chính hay không?

“Nàng suy nghĩ nhiều quá.” Lạc Nguyên Dật sờ sờ đầu nàng, cười nói: “Ta cũng thấy buồn chán, cho nên mới chọn thời điểm ít người đi đường này để ra ngoài thay đổi không khí. Vì vậy không có chuyện ủy khuất gì ở đây hết.”

Sự quan tâm của nàng làm Lạc Nguyên Dật như cảm nhận được một cỗ hơi ấm xông lên đỉnh đầu, ngay cả trong ngực cũng thấy ấm áp.

“Ra là vậy, chẳng trách chàng gọi ta dậy, bởi vì trời còn chưa sáng, trên đường cũng không có mấy ai.” Thấy y không phải tận lực hòa theo lời nói của mình, Trì Tú Tâm cũng thấy yên tâm hơn. “Bất quá, ra ngoài đi dạo thôi, đâu cần thiết phải cưới ngựa.” Y muốn trực tiếp đi một vòng lại một vòng quanh Lạc Thành sao?

“Không phải dạo bình thường, ta muốn mang nàng ra ngoại thành, như vậy xuất phát sớm sẽ không sợ gặp người, ban đêm về trễ cũng vắng vẻ hơn.” Lạc Nguyên Dật cười nói.

“Chàng quá bài xích con người rồi.” Trì Tú Tâm nghe y tính toán, không khỏi cười ra tiếng, “Bất quá, chàng ra ngoại thành là muốn đi đâu?”

“Địa phương này có hơi xa.” Lạc Nguyên Dật cười thực thần bí, “Muốn đi không?”

“Đương nhiên muốn, ta luôn rất muốn được cùng chàng xuất môn đi dạo, có điều...”

“Có điều cái gì?”

“Chúng ta đi thế này, có thể hay không có nguy hiểm?” Trì Tú Tâm lộ ra vẻ mặt lo lắng. Dù sao địa phương bên ngoài cổng thành không có quan binh canh gác, ngộ nhỡ chuyện xấu xảy ra, có kêu cứu khẩn cấp cũng vô dụng.

“Nàng cảm thấy ngoại thành rất nguy hiểm?” Thấy nàng lo lắng, Lạc Nguyên Dật không khỏi cười trong bụng.

“Không phải sẽ có cái gì thổ phỉ, sơn tặc linh tinh sao?” Trì Tú Tâm nhú mày, hỏi: “Ta bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, nếu gặp bọn cướp sắc mà nói, chúng nhất định sẽ nhắm ta làm mục tiêu? Như vậy quá nguy hiểm!”

Lạc Nguyên Dật đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới ha hả cười vang.

“Nàng đấy!” Y buông Trì Tú Tâm ra, xoay mình ghé vào chuồng ngựa cười không ngừng, cơ hồ cười đến run cả người.

“Sao lại cười thành bộ dáng như vậy?”

“Nàng xinh đẹp không sai, nhưng một cô nương thoải mái nói chính mình xinh đẹp đến mức sợ bị người ta cướp sắc thì cũng không có mấy người!” Ông trời, thế tử này của y thật sự là dở hơi cực kỳ.

“Ta chỉ nói sự thật.” Trì Tú Tâm bất mãn liền đá vào đùi y.

“Nàng nghe thuyết thư nhiều quá nên suy diễn.” Lắc đầu, Lạc Nguyên Dật chỉnh lại sắc mặt, đáp: “Ta vốn là người từ nơi khác đến đây, đường này ta cũng đã đi qua, không có thổ phỉ sơn

tặc.”

“Vì sao thuyết thư...”

“Đó là biên ra cả thôi, họ muốn lừa chút tiền trà từ tay những cô nương như nàng và người nghe.” Lạc Nguyên Dật nắm tay phải thành quyền, gõ nhẹ lên đầu nàng, “Sơn tặc không phải nơi nơi đều có, hơn nữa quan phủ không để trưng chơi, huống hồ hiện tại thiên hạ thái bình, người người ăn no mặc ấm, cần gì phải làm sơn tặc để tự rước phiền toái?”

“Thật vậy sao?” Trì Tú Tâm hơi nhú đầu mày, cảm thấy chính mình giống như bị cười nhạo.

“Đến đây đi, nếu có chuyện gì, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.” Lạc Nguyên Dật dứt lời, cũng không dài dòng thêm nữa, xoay người một cái liền nhảy lên lưng ngựa, sau đó khom người đưa tay về phía nàng.

Y xác định Trì Tú Tâm không biết cưỡi ngựa nên đặc biệt chọn thớt đến từ phương bắc này, sức chịu đựng tốt, thể lực tốt, gánh được đồ nặng đi dài ngày.

Nhờ vậy y mới có thể cùng nàng ngồi chung một con ngựa.

“A... Muốn cưỡi chung hả? Thoạt nhìn rất kích thích.” Trì Tú Tâm nhìn bộ dáng y hướng mình đưa tay, thần sắc tràn ngập tự tin khiến cho lòng nàng nở ra muôn vàn đóa hoa.

Nàng thương y chính vì thái độ hài hước, lại ôn trọng đáng tin cậy này.

Nhanh lẹ nắm lấy bàn tay của trọng phu, nàng đang muốn hỏi y cách lên ngựa, tức thì thân mình bị một cổ lực đạo kéo lên, chỉ trong nháy mắt đã bị Lạc Nguyên Dật đặt ngồi trên lưng ngựa.

“Chàng... khí lực thật lớn!” Thấy mình vững vàng trên lưng ngựa, Trì Tú Tâm không khỏi buột miệng khen ngợi.

“Không phải nàng sớm đã biết?”

“Ta biết chàng có khí lực, nhưng là ở trên giường cùng cái này không giống nhau.”

“Coi như nàng khen ta.” Lạc Nguyên Dật cười nói: “Vì tỏ lòng biết ơn, hôm nay ta sẽ mang nàng đi xem cảnh sắc tuyệt hảo hiếm thấy!”

Nói xong, y cũng không đợi Trì Tú Tâm chuẩn bị, khẽ quát một tiếng, thúc kỵ mã mang theo

thê tử cùng đi xa...

Lúc một ngựa hai người ra khỏi cửa thành, ánh dương nơi chân trời mới bắt đầu ló dạng.

10.

Ngồi trên lưng ngựa, cảm nhận tiếng gió gào thét qua tai, trong lòng Trì Tú Tâm sinh ra cảm giác mới mẻ. Tuy tính nàng hiếu động, cha cũng không quản được, nhưng chung quy là cô nương nhà gia giáo, đi dạo trong thành còn có thể, chứ không dám thử một mình rời thành, nên nàng quả thực chưa từng thấy qua cảnh quan ngoại thành, càng đừng nói là cưỡi ngựa như hiện tại.

Hít thở không khí tươi mới của buổi sáng, nhìn sương sớm kết tinh trên cành lá cùng cánh hoa óng ánh trong suốt tẩm mình trong ánh sáng mặt trời, Trì Tú Tâm không khỏi lộ ra biểu tình vui sướng.

Thậm chí nơi này còn có vài bông hoa sáng sớm nở rộ, không đến giữa trưa liền khép lại, nghe rất lạ kỳ. Nàng sở dĩ biết được đều nhờ có Lạc Nguyên Dật chỉ điểm cho. Trì Tú Tâm vì vậy cảm thấy kinh diễm vô cùng, dọc theo đường đi bởi vì quá mức hưng phấn nên chẳng tài nào ngừng nói chuyện được.

“Nguyên Dật, có phải cảnh đẹp chàng nói đó không? Đúng là đẹp thật!” Trì Tú Tâm vui vẻ kêu lên.

“Bây nhiêu đây chưa là gì cả.” Lạc Nguyên Dật tiếp tục thúc ngựa, chậm rãi hướng tới con đường nhỏ phía trước.

“Còn có địa phương khác đẹp hơn nữa sao?” Trì Tú Tâm hưng phấn hỏi.

“Nàng nhắm mắt lại đi!”

“Bày đặt thần bí.” Tuy nói như thế, Trì Tú Tâm vẫn ôm tâm tính hiếu kỳ nhắm mắt lại.

Nhưng nàng không nghĩ tới tiếp theo Lạc Nguyên Dật lại lấy ra một cái khăn mặt, trực tiếp che kín hai mắt nàng.

“Nguyên Dật!” Y làm vậy khiến nàng không còn biện pháp để nhìn lên.

“Chịu khó một chút, sắp tới rồi.” Lạc Nguyên Dật nói, liền thúc ngựa đi nhanh hơn.

“Không nhìn thấy gì thì chán lắm!” Nàng khó khăn mới ra được ngoai thành, y lại không cho nàng xem cái gì, thật sự rất đáng tiếc.

“Mấy chỗ nhàm chán vừa rồi nàng nhìn chưa đủ sao? Hiện tại ta chỉ che mắt nàng một chút, vậy mà nàng đã không chịu nổi.” Lạc Nguyên Dật cười nói.

“Làm ơn, chàng cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức ta.” Trì Tú Tâm nổi giận, cong môi đáp: “Ta chính là người như vậy, khi thấy nhàm chán thì một ngày cũng dài bằng một năm.”

“Kiên nhẫn kiên nhẫn, cũng sắp tới rồi, nếu nàng thực sự cảm thấy nhàm chán, vậy chúng ta tán gẫu đi.” Lạc Nguyên Dật một bên cố tìm chuyện, một bên kéo cương tiếp tục phi nhanh.

“Tán gẫu?” Bọn họ mỗi ngày đều ở nhà tán gẫu còn thấy chưa đủ?

Trì Tú Tâm vừa định kháng nghị, Lạc Nguyên Dật đã kịp thời lên tiếng trước một bước.

“Nàng có biết Lạc Thành có tam tuyệt, đủ để người ở địa phương khác bàn tán không ngớt, còn muốn đến đây kiến thức một phen không?”

“Ta đương nhiên biết! Chuyện này cũng có quan hệ với nhà ta.” Nghe hỏi câu này, tâm tư Trì Tú Tâm lập tức xoay chuyển.

“Nói ra nghe thử.”

“Cái gọi là tam tuyệt, chính là dệt thêu, linh dược, cô nương.”

“Quan hệ chỗ nào?” Lạc Nguyên Dật không cho nàng thời gian suy xét, tiếp tục đặt câu hỏi.

“Chàng cũng biết nhà ta kinh doanh đủ loại mặt hàng vải vóc thượng hạng, mà chọn dệt thêu vào tam tuyệt chính vì vải vóc luôn được xếp vào hạng mục vật phẩm tiến cống hàng năm, vậy nên nổi tiếng là chuyện thường!” Trì Tú Tâm giản lược đáp.

“Còn hai cái kia?”

“Linh dược ý nói nơi này y thuật phát triển, dược học đứng đầu cả nước. Không chỉ vậy Lạc Thành còn sản sinh ra rất nhiều cô nương giỏi giang lại xinh đẹp, giống như ta đây!” Đến câu cuối, nàng bất giác nhếch môi lộ ra biểu tình đắc ý.

“Nàng cũng dám nói.” Lạc Nguyên Dật cười to.

“Sao không dám nói? Chẳng lẽ chàng không cảm thấy ta xinh đẹp sao?” Trước mắt một mảnh tối đen, nên Trì Tú Tâm chỉ có thể đặt toàn bộ tâm tư vào công phu miệng lưỡi.

“Nàng muốn ta trả lời thế nào?” Lạc Nguyên Dật dờ khóc dờ cười đáp: “Nói nàng không xinh đẹp, nàng khẳng định tức giận; nói nàng rất xinh đẹp, đẹp không gì sánh nổi, trái lại giống như tự mắng mình là đấng đồ tử, chỉ thích chung diện bên ngoài.”

“Không có đâu, chúng ta đã thành thân hơn một năm, ta biết chàng không phải loại nam nhân đó.” Trì Tú Tâm lắc đầu nói: “Lần trước mừng năm mới, chàng có gặp qua vị biểu tể xinh đẹp của ta, nhưng chàng lại không bị nàng câu mất hồn, vẫn yêu ta như cũ.”

Không phải nàng muốn hạ thấp bản thân, nói mình không xinh đẹp bằng biểu tể, mà là vị thân biểu tể đó của nàng đứng nhất trong Lạc Thành tứ đại mỹ nhân, mỹ mạo thanh tú đã được dân chúng công nhận, nên nàng đành chịu cam bái hạ phong.

“Ta biết chàng không phải nhìn người qua sắc đẹp, cho nên bây giờ chàng nói ta xinh đẹp, ta dĩ nhiên sẽ không tức giận, thậm chí còn cao hứng, bởi vì điều này chứng tỏ chàng thực tình yêu ta.”

“Nói không lại nàng.” Lạc Nguyên Dật đáp: “Được, ta đây cảm thấy nàng rất xinh đẹp, ở trong mắt ta, nàng so với Lạc Thành tứ đại mỹ nhân đã đẹp còn đẹp hơn, như vậy được chưa?”

“Câu đầu đáp rất khá, câu sau quá khoa trương.” Trì Tú Tâm nghiêm túc bình luận.

“Ta nói thật nàng lại không tin?” Lạc Nguyên Dật cười nói: “Có lẽ những người khác đều cảm thấy tứ đại mỹ nhân rất xinh đẹp, nhưng với ta, cái loại cô nương gây yếu phẳng phất sẽ bị gió thổi đi mất này, ta tuyệt đối không thích.”

“Phải không? Vậy chàng thích bộ dạng này của ta?”

“Đúng, ta thích cô nương lanh lợi hoạt bát như nàng, đã có tinh thần lại còn sáng sủa, lúc nào cũng giống như chú chim sẻ, luôn luôn rủ rừ rì rì nói chuyện với ta, chỉ cần có nàng bên cạnh, ta sẽ không thấy buồn, cũng không thấy phiền lòng...”

Y nói thật chân thành, Trì Tú Tâm nghe được, mi tâm không khỏi nhú lại.

“Chàng rốt cuộc đang khen hay chê ta?” Chim sẻ không phải dùng để hình dung loại nữ nhân bát nháo âm ỹ sao?

Có điều nghe y nói vậy, không hiểu sao nàng lại cảm thấy y đang khen mình nói nhiều, cảm thấy đây là chuyện vô cùng tốt đẹp?

Người này muốn chứng tỏ bên cạnh mình nếu không có ai đó âm ỹ, bản thân sẽ thấy buồn đầu loạn tưởng, phiền não vô cùng sao?

Tri Tú Tâm không nhìn được nhớ lại thời điểm hai người thành thân, lúc ấy vị trượng phu này trong mắt nàng rất anh tuấn, nhưng y luôn khóa chặt chân mày, một bộ dáng nói năng cẩn trọng, thẳng đến hơn nửa năm sau, y mới dần dần khởi sắc, giống như bây giờ, thường hay chọc cho nàng cười.

Nói cách khác, nàng mặc dù âm ỹ như chim sẻ, nhưng bởi vì âm ỹ với đúng người, nên Lạc Nguyên Dật nghĩ rằng mình đang quan tâm chiếu cố tới y?

“Ta nói mặc kệ nàng là dạng nữ nhân gì, cho dù không uyển chuyển hàm súc, ôn nhu hiền thực, e lệ thẹn thùng, ta cũng vẫn yêu nàng.”

Tuyên bố rất thâm tình, bất quá một lúc lâu sau, Tri Tú Tâm đột nhiên trợn ngược đôi mày, tiếp theo vung quyền hướng trên đầu y nện xuống.

“Đáng giận! Chàng quả nhiên chê ta!” Hoa ngôn xảo ngữ nhiều như vậy, thoát nghe rất động lòng người, kỳ thực căn bản là cười nhạo nàng.

“Được được được, ta không giận nữa.” Lạc Nguyên Dật một phen dè dặt bàn tay đang vung loạn, mím cười cho ngựa dừng lại, sau đó ôm cổ nàng, “Đừng đánh nữa, để ta gỡ khăn cho, chúng ta đến nơi rồi.”

“Vậy nhanh chút, không thấy cảnh đẹp ta liền đánh chàng hai quyền.” Tuy rất muốn đánh y vài cái tiết hận, bất quá lòng hiếu kỳ lại càng lớn hơn, Tri Tú Tâm gật gật đầu, xem như đồng ý giao dịch này.

Lạc Nguyên Dật cười cười, nhanh chóng đem khăn gỡ xuống, để nàng nhìn xem phong cảnh

tú lệ trước mắt.

Bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng khiến Trì Tú Tâm có chút khó chịu, nhưng đợi đến lúc nàng thích ứng được, chỉ thấy cảnh tượng kinh người phía trước làm cho nàng bỗng chốc quên mất chuyện đấu võ mồm, càng không nhìn được thốt lên sợ hãi...

“Chao ôi! Nơi này căn bản chính là tiên cảnh!”

11.

Rừng hoa đào che kín bầu trời như muốn đem trời xanh hòa vào làm một.

Lúc này đang là mùa ngắm hoa, hoa đào nở rộ, đua nhau khoe sắc, cực kỳ thu hút ánh nhìn người ghé thăm.

Đối diện khung cảnh trời hoa hài hòa, Trì Tú Tâm vô cùng hưng phấn, bởi nàng chưa thấy qua cảnh tượng nào đẹp đến thế.

Càng khó tin hơn, một nơi tuyệt đẹp như vậy, ngoài hai phu thê họ ra, xung quanh lại không có lấy một bóng người, tựa như rừng đào này vốn sinh ra để dành cho họ.

Trì Tú Tâm biết gần miếu Nguyệt Lão ngoài thành Nam cũng có một rừng đào, bất quá chỉ là một khu đất nhỏ vón vẹn mười gốc cây, đến mùa ngắm hoa liền chật ních người, không có không khí lãng mạn, thú nhìn được duy nhất là một đám người chen lấn xô đẩy nhau.

Vì vậy cánh rừng này thực khiến nàng cảm thán không thôi, không chỉ nhìn đến hoa cả mắt, thậm chí còn kinh ngạc không thốt nên lời.

“Đây mới chân chính là Lạc Thành tam tuyệt, vị hà, tuyệt phong, đào hoa lâm.”

(Phong: ngọn núi)

Lạc Nguyên Dật nhìn rừng hoa, lại cúi đầu nhìn thê tử đang há hốc miệng, không nhìn được khẽ cười.

Cảnh sắc tuyệt mỹ thế này được văn nhân nhã sĩ yêu thích nhất, bọn họ sẽ đến đây ngắm cảnh, ngâm thơ, hoặc nhấp nháp rượu đào tăng thêm hứng thú, vì rừng đào viết thơ, vẽ tranh.

Y cũng từng là người mộ danh mà đến, sau đó liền ở lại đây định cư.

“A... Ta có thể lý giải vì sao đây là Lạc Thành tam tuyệt, bởi không nơi nào ở Lạc Thành có thể sánh bằng nơi này.” Tri Tú Tâm vừa nhìn đến say mê vừa liên tục gật đầu, lại nói: “Nhưng ta chưa từng nghe người ta nhắc tới nơi này. Có lẽ những người biết nơi này không hi vọng nhiều người sẽ tìm đến vì muốn một mình hưởng thụ thanh tĩnh?”

Nếu thật là vậy, nàng cũng đồng tình. Dù sao cảnh đẹp hiếm có, đổi lại là nàng vì muốn độc chiếm, đại khái cũng sẽ không nói ra, miễn cho ngày sau giống miếu Nguyệt Lão kia, quá mức huyền ảo.

“Kỳ thực, Lạc Thành tam tuyệt trong lời nàng là niềm tự hào của dân chúng Lạc Thành, còn ngoại thành tam tuyệt là ý tưởng của người ngoài.”

Tri Tú Tâm tán thành quan điểm đầu, dù sao đó cũng là ưu điểm của Lạc Thành.

Bất quá một cái là tam tuyệt nội thành, một cái là tam tuyệt ngoại thành...

“Như vậy, Lạc Thành có lục tuyệt.” Tri Tú Tâm tính toán xong, cảm thấy vô cùng đặc ý. Nàng là dân chúng Lạc Thành, suy nghĩ tự nhiên cũng rộng rãi.

“Nếu có người hỏi ta, ta sẽ nói Lạc Thành có tứ tuyệt, hoặc nói Lạc Thành tứ mỹ cũng được.” Lạc Nguyên Dật cười cười, hơi liếc qua nàng như có ám chỉ.

“Tứ mỹ bao gồm những gì?” Nàng ngược lại hiếu kỳ, không biết trượng phu sẽ chọn bốn thứ nào trong số sáu ưu điểm.

“Vị hà, tuyết phong, đào hoa lâm, còn có... cô nương.” Y đáp, ngón tay điểm vào hông nàng từ từ kéo xuống. “Nơi này của nữ nhân so với cảnh sắc đó, đẹp đến nỗi làm người ta quyến luyến cả đời, nhất là của nương tử.”

Tri Tú Tâm cảm giác bên hông căng thẳng, nàng ha hả cười lên, nhanh tay chụp lấy ma trảo của y, “Hôm nay miệng ngọt quá, sáng sớm ăn vụng đường hay uống trộm mật?”

Quả nhiên con người không nên nhốt mình mãi trong nhà. Bình thường Lạc Nguyên Dật cùng nàng nói chuyện phiếm, tuy không đến nỗi tiếc chữ như vàng, nhưng cũng không giống như hôm nay, ngẫu nhiên giỡn cợt nàng, chọc cho nàng cười, thậm chí còn không nghe nàng dụ dỗ.

Cũng như nàng ra ngoài đi dạo một vòng, sau khi trở về, tâm tình cũng đặc biệt tốt lên. Cho nên nàng quyết định cùng y xuất môn giải sầu hôm nay là đúng lắm, xem y bây giờ sáng sửa bao nhiêu.

“Buổi sáng ta chỉ ăn chút cháo với dưa muối, bắt quá trước đó rời khỏi phòng có trộm hôn nàng một ngụm, vậy có tính là ăn đường, uống mật không?” Lạc Nguyên Dật đưa tay chạm vào môi nàng, thấp giọng cười hỏi.

“Hai cái đều tính. Chẳng trách chàng hôm nay nói chuyện ngọt như vậy.” Trì Tú Tâm há miệng cắn vào ngón tay y, vừa ngậm nửa ngón tay ấy trong miệng, vừa cười hì hì thốt: “Về sau chàng cứ thế phát huy là được, nói ngọt như vậy, ta nghe xong cũng thấy khoái trá.”

“Chuyện này không hề khó!” Lạc Nguyên Dật rút ngón tay ra, cúi đầu nâng chiếc cằm nhỏ của nàng, sau đó dán môi xuống.

Nụ hôn cực nóng cùng cái ôm siết chặt, khiến Trì Tú Tâm cơ hồ không thở nổi.

Thật lâu sau, khi Lạc Nguyên Dật đã thấy thỏa mãn, bấy giờ y mới chịu rời lỏng cánh tay.

Trì Tú Tâm hài lòng dựa vào trong khuỷu tay y, ngửa mặt cười hỏi: “Nguyên Dật, chàng nói Lạc Thành tam tuyệt còn có vị hà cùng tuyệt phong đúng không, vậy chàng đã xem qua hết chưa?”

Thấy Lạc Nguyên Dật tỏ ra rất quen thuộc Lạc Thành, có lẽ đã thăm thú không ít địa phương, nên nàng nói y đã xem qua tam tuyệt cũng không phải không có khả năng. Dù sao y không giống nàng, là một đại cô nương bị nuôi nhốt trong thành.

“Đều đã xem qua.” Lạc Nguyên Dật nghe nàng hỏi, trong lòng không kiềm được thương tiếc, khẽ vuốt ve mái tóc của nàng, “Hắn nàng cũng muốn kiến thức một phen?”

Vị thể tử hiếu động này của y nếu sinh ra là thân nam nhi, khẳng định trên đời này không có tòa thành nào có thể giam được nàng, chứ đừng nói chỉ là một tòa Trì gia đại trạch.

“Chàng mang ta đi thật sao?” Hai mắt Trì Tú Tâm sáng rực lên.

Quả nhiên ăn xong đường mật, tâm tình Lạc Nguyên Dật rất tốt. Xem ra hôm nay nàng sẽ

được mở rộng tầm mắt, nhìn qua đủ một lượt tất cả các kỳ quan.

Hơn nữa, nói không chừng, ngày sau nàng có thể kêu Lạc Nguyên Dật thường xuyên ra ngoài thay đổi không khí, thuận đường mang nàng đi xem phong cảnh. Nếu vậy, y sẽ không nhốt mình trong nhà, tâm tình có lẽ cũng ngày một tốt hơn.

“Hôm nay mang nàng xuất môn chính là để cho nàng xem đủ.” Lạc Nguyên Dật gật đầu cười nói: “Tuy vị hà có chút xa, hôm nay không có khả năng tới được, nhưng chúng ta vẫn có thể thưởng thức một chút tuyết phong.”

“Thật vậy chẳng, tuyết phong nằm ở đâu? Còn phải qua bao nhiêu con đường?” Trì Tú Tâm vì quá hưng phấn, liên tục gật đầu, tâm tư đã sớm bay đi mất.

“Ngay tại phụ cận thôi, không xa.” Lạc Nguyên Dật đáp rồi đem nàng xoay lại, ôm vào trong ngực.

“Này?” Trì Tú Tâm có hơi buồn bực, nàng đang ngồi vững trên lưng ngựa, hà có gì Lạc Nguyên Dật lại đi ôm nàng?

Bất quá nghi hoặc còn chưa nói ra miệng, liền cảm giác được thân mình di chuyển, trong tích tắc, Lạc Nguyên Dật đã ôm nàng phóng khỏi lưng ngựa ô, lấy tốc độ cực nhanh tiến vào trong rừng cây.

Chớp mắt sau đó, nàng cư nhiên phát hiện bóng ngựa ô đã không còn thấy đâu. Từ đó có thể hiểu Lạc Nguyên Dật phi nhanh đến cỡ nào.

“Này... Nguyên Dật! Chàng chàng chàng...”

Trước đây nàng từng nghe thuyết thư giảng qua, nếu không nhầm đây chính là khinh công của nhân sĩ giang hồ.

Trượng phu của nàng cư nhiên biết võ công?

Điều này thật khiến người ta giật mình, đầu óc Trì Tú Tâm lâm vào hỗn loạn, nàng căn bản chưa kịp hiểu rõ đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra, Lạc Nguyên Dật đã ôm nàng đạp lên một khối đại nham thạch, ra sức nhảy vọt qua, tiếp theo lấy càn đào làm điểm tựa, lợi dụng lực đàn

hồi để tung mình lên cao, liên tục như vậy, hết một lần lại một lần đột phá qua tầng tầng lớp lớp hoa đào.

“A...”

Đến khi thân ảnh hai người đã vượt qua rừng đào, Trì Tú Tâm mới phát hiện, nguyên lai bên cạnh rừng đào thế nhưng lại là vách núi dựng đứng.

Tiếng gió gào thét bên tai, toàn thân hai người đã nhiễm đầy hương khí, Trì Tú Tâm vừa kinh ngạc vạn phần dõi theo biến hóa đang xảy ra bên người, vừa ôm chặt lấy Lạc Nguyên Dật.

“Đừng la nữa, cẩn thận cẩn vào đầu lưỡi!” Lạc Nguyên Dật nhân lúc còn lực đẩy liền giẫm lên vách đá mà đi, không quên lên tiếng cảnh báo ái thê.

Lần đầu đối diện với chuyện này thực khó mà bình tĩnh.

Trì Tú Tâm nhìn rừng cây bên dưới cách mình mỗi lúc ngày một xa, nói cách khác, Lạc Nguyên Dật đang ngày càng tiến lên cao.

Lạc Nguyên Dật mang nàng leo dần lên đỉnh núi, Trì Tú Tâm cố đè nén kinh ngạc trong lòng, nhân cơ hội này phóng mắt nhìn bốn phía. Không đề cập chuyện trọng phụ biết khinh công, nàng thực khó có cơ hội đứng trên cao như vậy để ngắm cảnh.

Rừng đào rục rủa đang dần dần thu nhỏ, trong khi tuyết phong lại ngày càng rõ ràng trông thấy, tâm tình của nàng cũng từ kinh ngạc dần chuyển biến thành hân hoan.

“A... A...”

Khi hai người đặt chân lên đỉnh núi, nhìn mây bay xuyên thẳng qua người mình, Trì Tú Tâm nhin không được kinh hãi kêu lên.

“Tú Tâm, suốt đường đi nàng kêu la hơi nhiều.” Lạc Nguyên Dật đem nàng thả xuống đất, bấy giờ mới cười khở hỏi: “Thực sự đáng sợ đến vậy sao?” Ý muốn cùng thê tử đi ngắm cảnh, chứ không phải kéo nàng đi chết.

Còn cho rằng nàng không sợ trời không sợ đất, cá tính lớn mật, không nghĩ tới một phen leo núi lại đem nàng dọa thành như vậy.

“Ai sợ nào?” Ngoài dự kiến của y, Trì Tú Tâm chớp chớp đôi mắt nói, “Ta không ngờ chàng biết khinh công nên mới kêu lên vậy thôi. Về sau thét chói tai, bởi vì ta cho rằng người thuyết thư nhắc đến chuyện “bích hồ du tường” gì đó là giả, lại không nghĩ chàng thực sự có thể mang ta nhảy lên vách đá, lướt qua ngọn núi, sau đó...”

“Sau đó?” Nghe nàng giải thích, Lạc Nguyên Dật không khỏi mỉm cười yên tâm.

Quả nhiên thế tử của y không biết sợ hãi là gì.

Tiểu cô nương bình thường hẳn sẽ bị đỉnh núi cao ngất này dọa đến mặt mày xanh mét.

May mắn, nàng cùng y thực sự xứng đôi.

“Sau đó... ngắm cảnh đến choáng váng!” Trì Tú Tâm chỉ tay về một phía, “Ta không nghĩ nhìn từ đỉnh núi, cảnh trí lại đẹp đến vậy.”

Đứng trên đỉnh núi nhìn ra, phía dưới hoa đào trải rộng, xa xa có thể thấy được Lạc Thành, cùng với một đường hướng về phía đông là vị hà, sông núi cây rừng, hết thảy cảnh đẹp đều thu vào trong mắt.

“Đây là tuyệt phong đúng không? Từ nơi này cư nhiên có thể nhìn hết tam tuyệt, thật sự rất đẹp!” Trì Tú Tâm vừa nói, vừa hít vào thật sâu, “Đứng ở chỗ này, bỗng dưng có cảm giác chính mình đã hóa thành tiên nhân!”

“Quả nhiên nàng thích nơi này.” Lạc Nguyên Dật đem tầm mắt phóng ra xa thật xa, “Ta biết nàng thích những gì mới mẻ, nghĩ nàng đến đây nhất định sẽ rất vui.”

“Không chỉ vui, ta còn vô cùng cao hứng!” Trì Tú Tâm hết nhìn đông lại nhìn tây, không biết tầm mắt nên đặt ở đâu mới tốt. “Sau này nếu có vẽ tranh, ta nhất định sẽ vẽ khung cảnh này để cho mọi người thưởng thức!”

Phút chốc, Lạc Nguyên Dật biến sắc.

“Không vẽ thì tốt hơn.” Y nhẹ giọng thốt.

“Ta muốn vẽ cũng không vẽ được.” Trì Tú Tâm cười nói.

“Ý ta là, cho dù nàng vẽ, cũng đừng đem việc này truyền ra ngoài.” Lạc Nguyên Dật lắc đầu.

“A...” Trì Tú Tâm nhìn y khôi phục bộ dáng trầm tĩnh, không nhìn được tiền tới hỏi, “Làm sao vậy? Không muốn ta nói chuyện tam tuyệt với người khác?”

“Không, chỉ hy vọng nàng đừng đem chuyện ta biết khinh công nói với ai.” Lạc Nguyên Dật nói, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc.

12.

Nhìn vẻ mặt của y, Trì Tú Tâm tức thì an tĩnh lại, đánh giá y một hồi, sau đó mới lộ ra biểu tình đắc ý.

“Kỳ thực, nếu chàng không muốn tiết lộ chuyện này, vậy đâu cần phải mang ta lên núi. Cùng lắm thì chúng ta ở dưới chân núi chậm rãi tìm sơn đạo, hai người một đường cưỡi ngựa đi, cần gì liều mạng bay lên vách đá. Thế nhưng chàng vẫn quyết làm vậy, điều này chứng minh chàng rất tin tưởng ta.” Khóe môi nàng ngọt ngào dâng lên, mỉm cười đầy tự tin.

“Là phu thê, hẳn chàng cũng mong giữa chúng ta không tồn tại bí mật đúng không?”

Y không thể không nói, Trì Tú Tâm đôi lúc thực giống kẻ dở hơi, nhưng bên cạnh cũng có mặt tinh tế.

Nàng gần như nhìn trúng suy nghĩ của y, bất quá...

Nói y tin tưởng nàng, chẳng thà nói y cũng mệt mỏi, chỉ hy vọng tháo gỡ cái tâm phòng bị với thê tử mình, để ngày sau có thể ở cạnh nàng, hưởng chung bí mật.

“A... Ta đoán đúng rồi? Ta chỉ nghĩ chàng bởi vì tin tưởng, mới có thể đem loại chuyện không muốn cho ngoại nhân biết này nói với ta!” Thấy mình cùng trượng phu ngày càng thân cận, Trì Tú Tâm quả thực cao hứng.

Ban đầu, nàng cũng từng tưởng tượng mình sẽ giống những cô nương bình thường, tìm cho mình một đối tượng tốt rồi cứ vậy gả đi, chỉ ngắt nổi, điều kiện của nàng so với người ngoài phiền phức hơn một ít, cho nên hôn sự liên tục bị trì hoãn, liền kéo dài tới vài năm.

Sau đó nàng gặp gỡ chiến thần giáp vàng.

Thực ra chiến thần trong cảnh mộng đã sớm từ lúc hai người sống cùng nhau mà dần dần biến

mất. Nàng không còn hoài niệm nữa. Hiện tại, nàng chỉ xem đó là sai sót ngẫu nhiên, hoặc một phen ông trời đưa đẩy, để cho nàng gặp được trượng phu.

Nếu có người hỏi nàng còn để ý tiên tướng giáp vàng trong cảnh mộng nữa không?

Nàng sẽ nói, nàng chỉ để ý có thể hay không cùng trượng phu thân cận, có thể hay không thấu hiểu lẫn nhau.

Dù sao, tất cả yêu thương đều là Lạc Nguyên Dật cho nàng, không phải người trong mộng ảo kia.

Vì vậy, những khi Lạc Nguyên Dật mở lòng với nàng, nàng đều thấy cực kỳ vui vẻ.

“Tú Tâm, ta chỉ có thể nói, có một số việc ta không muốn tiết lộ, nhưng trừ bỏ mấy chuyện này, ta cảm thấy nàng có quyền được biết về con người thật của ta.” Lạc Nguyên Dật nhìn nàng vui sướng, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch.

Thế nhưng y vừa nói câu này ra, Trì Tú Tâm bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn y.

Bộ dáng ngạc nhiên của nàng làm Lạc Nguyên Dật định nói lại ngừng, sau đó mới hỏi, “Làm sao vậy? Xem nàng phản ứng...”

“Chẳng lẽ chàng định nói, tính cách chàng vốn không phải như thế? Con người chàng từ trước đến nay có bao nhiêu hài hước, ôn trọng đều là giả vờ, chẳng qua chàng chỉ muốn hòa nhập tốt với người nhà của ta, song bản tính chàng thực tế lại không như ta nghĩ...”

Không thể nào? Chân tướng này là gạt người phải không?

Hóa ra trượng phu nàng cho tới bây giờ không có dùng bộ dáng chân thật của y đối mặt với nàng?

“Nguyên Dật...” Trì Tú Tâm khẽ nhíu mi tâm. Tuy rằng chân tướng này thực khiến nàng khiếp sợ, thế nhưng trước đó có lẽ nàng đã có hoài nghi, nên cảm giác mọi chuyện cũng không khó tiếp nhận. Tuy nhiên, nghĩ đến việc Lạc Nguyên Dật giả vờ làm trượng phu tốt, trong lòng nàng thế nhưng lại có chút áy náy cùng băn khoăn.

Cảm giác bi thương chậm rãi dâng lên, làm Trì Tú Tâm không nhận được nhớ tới những người chị em tốt.

Các nàng từng nói, cảm tình giữa vợ chồng tuy chờ thành thân lại bồi dưỡng, nhưng có người vĩnh viễn không thể yêu trọng phu, chỉ có thể trở thành bằng hữu, không có cảm tình.

Nàng cũng từng nghĩ qua, nàng cùng Lạc Nguyên Dật rốt cuộc là dạng cảm tình gì? Là dạng cảm tình sau thành thân rồi mới hòa hợp, trở thành vợ chồng ân ái như keo sơn, hay chỉ khách khí tới lui mà không có tình cảm?

Kỳ thực, nàng cảm thấy hai thứ đều không phải.

Lạc Nguyên Dật cho nàng cảm giác, y luôn thương yêu nàng, cũng đồng thời xa cách. Nàng thiết nghĩ chính mình đa tâm. Nhưng hôm nay nghe y nói vậy, nàng rốt cuộc đã hiểu.

Nguyên lai, bọn họ không phải ân ái, cũng không phải quan hệ bằng hữu, Lạc Nguyên Dật nói không chừng ngay từ đầu đã không yêu nàng, thế nhưng...

Nàng lại sẽ vì y cảm thấy thương tâm.

Điều này chứng tỏ Lạc Nguyên Dật đã chiếm một góc không hề nhỏ trong lòng nàng. Bằng không y chẳng yêu nàng, nàng bắt tất phải khó chịu vì y?

Thậm chí nàng còn không muốn trách y.

“Nguyên Dật, những ngày qua thật sự đã làm khó chàng. Chàng luôn cố thay đổi mình để hòa nhập với nhà ta như vậy, theo như lời chàng nói, hẳn chàng đã rất mệt mỏi, cho nên về sau đừng ép buộc bản thân nữa.” Trì Tú Tâm dứt khoát nói thẳng: “Chàng vì nhà ta làm quá nhiều chuyện, tiền bạc, cửa hàng, phong cảnh đều nhờ chàng mà có. Bởi vậy sau này chàng cứ là chính mình đi, không muốn ra vẻ tươi cười cũng không sao cả. Thời điểm chỉ có phu thê ta, chàng cứ an nhiên tự tại là được, ta tuyệt sẽ không oán trách chàng.”

Ngữ khí của nàng kiên quyết vô cùng, cảm giác như tráng sĩ chặt cổ tay vừa đau thương lại bi tráng, song sự nghiêm túc này chỉ đổi lấy một Lạc Nguyên Dật đang buồn bực nhìn nàng.

“Nàng suy nghĩ miên man cái gì vậy?” Giơ tay gõ trán nàng một cái, Lạc Nguyên Dật bắt đầu

dĩ thử dài: “Đầu nhỏ của nàng còn khó đi qua hơn người nàng nữa, ta bắt quá nói một hai câu, tâm tư của nàng liền bay đi thật xa, không biết nàng rớt cuộc liên tưởng tới chốn nào.”

“Không phải giả bộ vui tươi hài hước mỗi ngày khiến chàng thấy ủy khuất sao?” Trì Tú Tâm cong môi giận dữ, “Ta không muốn chàng vất vả.”

“Ta căn bản không thấy ủy khuất, được không?” Lạc Nguyên Dật dờ khóc dờ cười, lắc đầu, “Ta quả thật có việc giấu giếm nhà nàng, nhưng không phải đến tính cách của mình ta cũng ngại trang, ta không có lợi hại như vậy.”

Xem bộ dáng người kia lúc này, Trì Tú Tâm cũng không cho rằng y đang ngại trang tâm tình mình, làm người ta không nhìn ra được hi nộ ái ố.

“Gi... Chàng không có ủy khuất chính mình?” Vậy là nàng đã suy nghĩ quá nhiều?

“Đương nhiên không có. Bất quá...” Lạc Nguyên Dật lắc đầu khẳng định, sau đó cúi xuống nhìn đá vụn dưới chân, giậm mạnh một cái lên nền đất, khiến viên đá bắn lên không trung, liền nhanh tay bắt lấy rồi nắm chặt đá trong tay mà vận khí, thoáng chốc, khi y mở tay ra, viên đá đã hóa thành bột phấn.

“Oa! Thật lợi hại! Đây gọi là nội lực thâm hậu sao?” Trì Tú Tâm kinh ngạc cực kỳ, thậm chí không nhìn được vươn tay chụp tới xem.

“Đây mới là chuyện ta giấu giếm nàng. Ngoài trừ khinh công, ta còn có võ công. Việc này ta không muốn nói ra, nhưng ở trước mặt nàng, ta hy vọng có thể buông lỏng, không cần ngay cả nàng cũng phải đề phòng.” Nội lực hùng hậu của mình nếu để người khác biết, là người thông minh hẳn ngàn vạn lần không muốn chọc mình, nhưng dễ dàng thu hút những người có tâm đến xem xét.

“Cái gì? Nguyên lai là vậy?” Trì Tú Tâm nghe xong không khỏi ngẩn người, kế tiếp lộ ra vẻ mặt an tâm.

Nàng vỗ vỗ ngực mình, bộ dáng kinh hoảng chưa hết, đáp: “Thật tốt quá... Ta còn nghĩ ý tứ của chàng ban nãy là muốn nói, chàng đối với ta lời ngon tiếng ngọt cùng tình yêu, kỳ thực đều là

giả vờ, cho nên trong lòng có chút khổ sở!”

Bất quá, cũng bởi y nói ra lời kia, nàng mới phát hiện chính mình bất tri bất giác đối với vị trượng phu này ngày càng xem trọng.

“Cho nên ta mới nói đầu óc nàng tưởng tượng phong phú, toàn nghĩ đầu đầu.” Lạc Nguyên Dật cười khổ đáp.

“Không phải tưởng tượng. Ta bởi vì thích chàng nên mới để ý như vậy.” Trì Tú Tâm nhẹ nhàng thở ra, lại khôi phục bộ dáng tươi vui ngày thường, dùng sức vỗ vỗ cánh tay trượng phu, cười nói: “Bất quá chàng cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện chàng biết công phu!”

“Vậy còn đám chị em tốt của nàng? Không muốn khoe ta trước mặt các nàng ấy sao?” Lạc Nguyên Dật thấy nàng vui cười, bấy giờ y mới phát hiện, chính mình cũng không hy vọng khuôn mặt nhỏ nhắn kia có bất kỳ cảm xúc nào ngoài trừ vui vẻ, cho dù là tịch mịch hoặc bị thương trong một chỗ, y cũng không cho phép.

“Không muốn! Chị em tốt cũng không thể biết! Các nàng ấy khó giữ miệng lắm!” Trì Tú Tâm ra sức lắc đầu, “Bọn họ không biết chàng có công phu cũng đã ngưỡng mộ đến mức muốn làm tiểu thiếp, nếu lại để các nàng biết chàng văn võ song toàn, ta đảm bảo các cô nương trong thành này không ai không muốn gả cho chàng! Ta đây mới không cần các nàng ấy nhìn chằm chằm chàng như thịt béo!”

Lạc Nguyên Dật trước tiên ngăn người, sau đó mới che mặt, nhin không được cười to.

Ôi ông trời, hai người bọn họ thật đúng là trông đánh xuôi kèn thổi ngược.

“Cười cái gì? Ta đang nghiêm túc lo nghĩ sẽ có người theo đuổi chàng đây.”

“Ta chỉ là... Ý nghĩ của nàng... Thực sự rất thú vị!” Nàng luôn luôn có những suy nghĩ miên man không thể lường trước được.

“Không thú vị! Ta thế nào lại cầu thả như vậy, còn là một cô nương, cho nên ta để ý chàng có người yêu hay không yêu ta, chứ tuyệt không để ý chuyện chàng có công phu, đó không phải trọng điểm, có hay không không quan trọng.”

Bởi vậy nàng thà nói Lạc Nguyên Dật yêu thương nàng bao nhiêu, ở trên giường nhiệt tình thế nào, cũng không tình nguyện nói y vĩ đại, miễn ngày sau đưa tới nhiều người ái mộ y.

“Nàng... Rốt cuộc đang khen hay chê ta?” Hiện tại đến phiên y hỏi vấn đề này.

Theo ý nàng dường như khinh công cùng nội lực thâm hậu này của y căn bản không đáng một đồng.

“Ta nói mặc kệ chàng là dạng nam nhân gì, cho dù nguyên bản là ăn mày, không chí cầu tiến, chỉ biết ăn bám vợ, ta cũng vẫn yêu chàng.” Mày mảnh nhếch lên, Trì Tú Tâm cực kỳ đắc ý, nhân cơ hội này đem lời trêu chọc ban nãy trả lại cho y.

Hôm nay vận khí nàng thật tốt, không chỉ nghe y thổ lộ chân tình, còn đối với y có sâu thêm một tầng nhận thức, ngay cả đầu võ mồm cũng thắng được y.

“Nàng đấy... Thực dễ dàng thỏa mãn, thắng ta một chút đã vui vẻ như vậy.” Lạc Nguyên Dật vuốt ve gò má phấn nộn, thuận thế nâng lên khuôn mặt nàng, cúi đầu khẽ hôn.

Hai bờ môi áp chặt vào nhau, đem cảm xúc vui vẻ của họ hóa thành tình nồng ý mật, khiến cho giá lạnh của trời đất cũng phải thoái nhượng ba phần, dù thế nào cũng không thể chia tách hai người, thẳng đến khi bên tai truyền tới tiếng kêu cứu...

“Cứu mạng! Có ai không? Cứu mạng!”

13.

Tiếng kêu cứu bị gió lớn lấn át, dù vậy Lạc Nguyên Dật đứng trên tuyết phong bằng vào nỗ lực tốt vô cùng vẫn nghe được rõ ràng rành mạch.

“Tú Tâm, có người kêu cứu.” Lạc Nguyên Dật ngừng hôn thê tử, cẩn thận tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu.

“Sao? Kêu cứu?” Nàng tuyệt nhiên không nghe thấy gì.

“Ồ bên cạnh, chúng ta đi xem sao.” Lạc Nguyên Dật bỏ chút thời gian hướng nàng giải thích bởi vì y nhiều năm luyện công khiến cho nỗ lực tăng cường, khả năng nghe tốt hơn người bình

thường, sau đó đem thê tử ôm ngang người rồi cùng nàng phi xuống vách núi.

Thân thủ gọn gàng lên xuống liên tục, men theo tiếng kêu tới rừng hoa đào ở phía sau vách núi, lúc này Trì Tú Tâm cũng bắt đầu nghe thấy thanh âm.

“Thực sự có người hô cứu mạng!” Trì Tú Tâm có phần kích động ôm chặt lấy trượng phu, hết nhìn đông lại nhìn tây khắp nơi, muốn xem xem rốt cuộc là ai đang kêu cứu.

“Ở bên kia.” Lạc Nguyên Dật ôm thê tử đứng trên mỏm đá nhô ra từ vách núi, chỉ tay về phía đối diện.

“A là lão bá kia!” Trì Tú Tâm kinh ngạc kêu lên: “Làm sao bây giờ? Chàng có thể mang ông ấy xuống không?”

“Ta mang nàng xuống trước rồi trở lại cứu ông ấy.”

Lạc Nguyên Dật chăm chú nhìn tình hình lão nhân trước mắt, chỉ thấy ông ta bị mắc ngang trên một gốc cây đâm ra từ vách núi, sơ sẩy một chút sẽ rơi xuống bỏ mạng.

Hơn nữa cây kia thoạt nhìn không rắn chắc, miễn cưỡng chống đỡ lão nhân còn có thể, nếu có người muốn đi lên cứu ông ta, nhánh cây có khả năng chống đỡ không được sức nặng hai người mà gãy rớt.

Chưa kể trên đùi lão nhân tựa hồ có thương tích, muốn tự mình đi xuống cũng khó lắm.

“Được được được, vậy chàng mang ta xuống nhanh chút.” Cứu người như cứu hỏa, Trì Tú Tâm không ngừng thúc giục.

Lạc Nguyên Dật nhanh chóng đi xuống, để Trì Tú Tâm ở lại giữ ngựa, đến lúc quay về vách núi, y tiến thẳng đến cạnh lão nhân, một tay nắm lấy ông ta, sau đó trực tiếp mang cái người đang kêu đau không ngừng này trở lại mặt đất.

“Lão bá, ông có ổn không?”

Ở trên mặt đất, lão bá ôm chân than đau, Trì Tú Tâm vội vàng tiến lên ân cần thăm hỏi.

Lão nhân kia tựa hồ đau không nói nổi, chỉ còn nước liên tục lắc đầu.

“Nguyên Dật, chàng kéo ống quần lão bá lên một chút để ta kiểm tra xem.”

Nguyên bản Lạc Nguyên Dật muốn cứu người xong liền bỏ đi, bây giờ lại thấy Trì Tú Tâm cư nhiên còn muốn trị thương cho lão nhân, bắt đắ dĩ cũng chỉ có thể cười khổ làm theo.

Trì Tú Tâm nhìn sơ qua thương thế của lão nhân, bảo Lạc Nguyên Dật lưu lại trông ông ta, tự nà đi hái dược thảo, dùng tảng đá nghiền ra rồi mới cấp cho lão nhân dùng.

“Hơi đau, ông nhẫn nại chút!”

Trì Tú Tâm đem lớp dược thảo đã thành bùn trát lên miệng vết thương của lão nhân, lấy khăn mặt băng bó căng chân ông ta lại, sau đó tiếp tục nghiền dược thảo, dự tính bôi lên những chỗ bị thương khác.

“Thương tích thế nào?” Lạc Nguyên Dật đối với dược lý không biết rõ mấy, chỉ thấy động tác của Trì Tú Tâm có vẻ thuần thực, vì vậy lẳng lặng đứng nhìn một bên.

“Không nghiêm trọng, không ảnh hưởng tính mạng, nhưng sẽ rất đau.” Trì Tú Tâm vừa nghiền dược thảo vừa trấn an lão nhân, “Lão bá, ông yên tâm đi! Dùng dược này qua vài ngày miệng vết thương sẽ khỏi.”

Lão nhân đã đau đến không còn tâm tư chú ý chuyện quanh mình, ông ta nhắm mắt liên tiếp gật đầu, xem như cảm tạ Trì Tú Tâm cùng Lạc Nguyên Dật trợ giúp.

“Không nghĩ tới nàng cư nhiên lại biết dược học.” Mắt thấy thương thế lão nhân không còn trở ngại, Lạc Nguyên Dật tức thì buông lỏng, liền quay sang nói chuyện phiếm cùng thê tử.

“Ta không phải đã nói với chàng sao? Lạc Thành có tam tuyệt...”

“Ta biết, đệ thêu, linh dược, cô nương.” Lạc Nguyên Dật gật đầu đáp: “Ta chỉ không biết chuyện này với chuyện nàng biết dược học có quan hệ gì.”

“Đương nhiên quan hệ, bởi vì dược học phát triển, cho nên ta hỏi nhỏ cũng có học y.” Khuôn mặt Trì Tú Tâm lộ ra vẻ đắc ý.

“Nàng? Học y? Thật đúng là không nhìn ra.” Phải biết tri thức dược thảo, dược học đều rất rườm rà tiểu tiết, vị thê tử cầu thả này làm sao có thể học nổi?

“Ta cũng không hoàn toàn nghiêm túc theo đuổi con đường này giống như các học đồ học y

khác.” Trì Tú Tâm đương nhiên biết Lạc Nguyên Dật đang ám chỉ cái gì, nàng cũng không tức giận, chỉ đem lý do học y nói ra, “Lúc mẫu thân ta qua đời, ta mới bắt đầu nghiên cứu y thuật chỉ với mục đích cứu người sống lại.”

“Người đã chết không thể sống lại...” Lạc Nguyên Dật biết mẹ nàng đã chết, chỉ là không nghĩ tới còn có đoạn nhạc đệm này.

“Ta năm đó còn nhỏ dại, căn bản không biết đạo lý đó, hơn nữa cha cũng không ngăn cản ta.” Nhún nhún vai, Trì Tú Tâm cười khổ nói: “Cha đại khái cảm thấy ta có thứ để chuyên tâm vào làm, không dùng cả ngày để tưởng niệm mẫu thân cũng là chuyện tốt, hơn nữa lúc học y sẽ an phận một chút, không chạy đi lung tung, không cần lúc nào cũng phải trông coi ta.”

“Nhưng ta thấy nàng hiện tại không có nghiên cứu dược học hay y thuật.” Thành thân với nàng hơn một năm, y cơ hồ không biết đến mặt này của nàng.

“Bởi vì sau này lớn lên, biết đạo lý người chết không thể sống lại, cho nên không học nữa.” Trì Tú Tâm vừa nói vừa đem sổ dược đã nghiên xong quét lên một phiến lá cây để dự phòng, sau đó tiếp tục nghiền nát sổ dược thảo khác.

“Nàng bây giờ còn khó chịu không?” Lạc Nguyên Dật nhẹ giọng hỏi.

“Không, đều đã là chuyện cũ lâu năm.” Trì Tú Tâm lắc đầu, lại nói: “Ta rất thương mẹ, nhưng người đã qua đời, ta còn có thể làm gì? Thay vì khổ sở, không bằng cùng cha và chàng vui vẻ sống tiếp, bởi vì hai người cũng rất yêu thương ta!”

“Vậy sao?” Nghe nàng trả lời, Lạc Nguyên Dật cũng đoán được, vị thê tử này của mình cá tính cầu thả, đối với những chuyện thương tâm sẽ không nhu nhược đến mức chết đi sống lại, nên nàng hẳn đã sớm buông xuống.

“Bất quá, tuy rằng đánh bậy đánh bạ, nhưng y thuật của ta cũng học được kha khá! Mỗi khi cha ta bị nhiễm chút bệnh vặt, ta đều tự mình kê thuốc cho cha, cha còn nói nuôi ta thực tiết kiệm tiền, không cần tìm tới đám lang băm vô dụng.”

Thấy Trì Tú Tâm đắc ý ra mặt, Lạc Nguyên Dật không nhịn được muốn cười.

“Chẳng trách nàng luôn luôn tự tin, hẳn nàng cũng cảm thấy mình hoàn toàn phù hợp với Lạc Thành tam tuyệt?”

“Chẳng lẽ không đúng? Muốn dệt thêu, ta sẽ thêu, khả năng của ta trong số tử muội cũng thuộc hàng trung bình khá; muốn linh dược, ta có y thuật, mấy bệnh vật vãnh cam đoan thuốc đến bệnh trừ; muốn cô nương... Không phải khoe khoang, nhưng lúc ta mười ba tuổi đã có bà mỗi tối cửa muốn cầu hôn.” Trì Tú Tâm vừa nói vừa chăm chú nhìn trượng phu, “Vậy nên một mình ta đại biểu cho tam tuyệt, đổi lại là chàng, chàng sẽ không đắc ý sao? Trừ phi chàng cảm thấy ta không gánh vác nổi chiêu bài tam tuyệt này.”

“Sao lại không chứ?” Lạc Nguyên Dật lắc đầu, cười nói: “Không phải ta xem nhẹ nương tử, ta chỉ là không nghĩ tới, nàng cư nhiên cũng biết y thuật, ta cho rằng các cô nương bình thường chỉ học nữ công.”

“Chàng nói nữ công sao...” Trì Tú Tâm nói, ngữ điệu có chút bất đắc dĩ, “Cái đó các tử muội ai ai cũng biết, làm sao chỉ có ta lại không biết được?”

Trong một chốc, Lạc Nguyên Dật không nhìn được cười to.

Y nguyên bản còn bội phục nương tử, cư nhiên mang trên mình đặc sắc của Lạc Thành tam tuyệt, không nghĩ tới nàng chỉ vì cá tính không muốn thua ai mới có thể đi học thêu thùa may vá.

“Chàng cười cái gì?” Trút dược vào lá cây, Trì Tú Tâm một bên bôi thuốc cho lão nhân, một bên hung hăng liếc mắt nhìn trượng phu.

“Không, ta chỉ cảm thấy nàng cho dù không học nữ công, với y thuật này, cũng đã không thua đám chị em tốt đó, bởi vì nữ tử biết y thuật so với nữ tử sành sỏi nữ công càng thêm hiếm có!” Nói tới nói lui vẫn là y cảm thấy kinh ngạc với mặt này của thê tử.

Dù sao nàng không phải chỉ biết lý thuyết khô cứng, mà là có thể thực tế vận dụng.

Y biết Trì gia không đến mức tiết kiệm mấy lượng bạc đi khám bệnh, nhưng nếu y thuật Trì Tú Tâm quả thật có thành tựu, cũng khó trách Trì lão gia đối với nàng có thừa kiêu ngạo, thậm chí có bệnh cũng lười đi tìm đại phu.

Như vậy càng thêm chứng tỏ, y thuật của nàng không hề gói gọn trong sách vở, mà thật sự có thể dùng tới, đây mới là chỗ khiến người ta bội phục nhất.

“Ừm... Câu này còn nghe giống tiếng người, coi như chàng đang khen ta cái gì cũng biết cũng giỏi đi.” Trì Tú Tâm vừa lòng gật đầu, sau đó liền dè dặt cẩn trọng đem lớp dược bùn đã được nghiền tốt bôi lên vết thương trên đùi lão nhân.

Trông nàng hoàn toàn không để ý hai tay cùng làn váy bởi vì hái dược thảo mà bị bùn đất và cây cỏ làm bẩn, trị liệu cho một lão nhân không có quan hệ gì với mình, còn tự mình nghiền thuốc, băng bó không giống một thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé chút nào, khiến Lạc Nguyên Dật không khỏi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Y lại thích thêm một mặt này của nàng.

Sống chung với nàng, y mới biết thế nào là nhẹ nhàng, thoải mái, còn có sẵn sóc nhu tình, cùng với những ngày vui tươi hạnh phúc.

Lúc trước bởi vì lời nói dễ nghe và ý tốt của Trì gia mà thành thân với nàng, cảm thấy cưới cô nương này cũng không tệ. Lâu ngày chung sống cũng sinh tình, y cảm thấy mình không muốn mất đi một người vợ có thể cùng y sớm tối hòa hợp, cho nên y mới mang nàng tới tận đây, nói cho nàng biết một phần bí mật mình che giấu.

Nếu có thể, y thực hy vọng có một ngày vị thê tử thấu hiểu Lạc Thành tam tuyệt này sẽ thay y chữa lành vết sẹo cứng rắn khắc sâu trong lòng mình...

14.

“Được rồi! Thế này hẳn là không đau nữa.”

Lạc Nguyên Dật hãy còn nhìn Trì Tú Tâm đến xuất thần, nàng đã giúp lão nhân bôi thuốc, băng bó xong.

“Cám ơn cô nương... Các người đích thực là người tốt, đã cứu ta lại còn giúp ta bôi thuốc, hiện tại cũng bớt đau nhiều rồi.” Lão nhân vốn vì đau đớn, mi tâm nhíu chặt bây giờ đã dần dần giãn ra, ông ta liên tục cảm tạ hai người Trì Tú Tâm, thế nhưng trên mặt tịnh chỉ có nụ cười khổ.

“Không cần khách khí. Có điều lão bá bá, sao ông lại bị treo ở nơi nguy hiểm như vậy?” Trì Tú Tâm buồn bực hỏi.

“Nói tới nói lui, còn không phải tại con ngựa kia sao?” Lão nhân cười khở chỉ tay về một hướng, cách bọn họ không xa là con ngựa ô đang thành thoi rảo bước.

“Bên đó là ngựa của chúng tôi, ông nói tại nó là sao chứ?” Trì Tú Tâm càng nghe càng không hiểu.

Chẳng lẽ con ngựa này vào lúc bọn họ trên tuyết phong thường thức cảnh đẹp đã xảy ra vấn đề gì, vị lão bá này có lòng muốn giúp nó, cho nên mới gặp chuyện ngoài ý muốn?

Cũng không đúng, nàng căn bản nhìn không ra con ngựa này có vấn đề.

“Ta tự nhận mình là mã si, hôm nay dạo đến rừng hoa đào này vừa vận nhìn thấy thốt ngựa hiểm có của phương bắc An Lô Mã liền muốn cùng nó thân cận một chút. Ta cũng biết loại ngựa này chỉ nhận thức chủ nhân, cực kỳ trung thực, lại nghe nói người xa lạ muốn tiếp cận nó là việc không có khả năng...”

“Tóm lại chuyện này với chuyện ông mắc trên cây có quan hệ gì?” Nghe nói một hồi, nàng vẫn không nhìn ra được trọng điểm.

“Ta muốn trèo lên vách núi hái thác thảo. Bởi vì An Lô Mã rất thích ăn thác thảo, ta nghĩ cho nó ăn, có lẽ nó sẽ nguyện ý cho ta sờ một chút. Thế nhưng thác thảo chỉ sinh trưởng ở vách núi, vậy nên...” Lão nhân nói, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười xấu hổ.

“A... Nguyên lai là vậy. Ông vì thác thảo mới leo lên vách núi, kết quả trượt chân ngã xuống, cũng may được khúc cây giữ lại có phải không?” Trì Tú Tâm đã hơi nắm được ý tứ, nói, “Lão bá bá, ông thực đúng là mã si chính gốc, chỉ vì muốn đến gần một con ngựa mà ngay cả mạng cũng không cần.”

“Ha ha ha, ai cũng nói vậy hết.” Nhắc tới ngựa, tinh thần lão nhân chợt phấn khởi lên, tựa hồ đau đớn cũng sớm đã quên.

“Bất quá phân loại như ông cũng thực mệt. Ta thấy ngựa phương bắc chẳng khác gì mấy so với

ngựa vùng này, cùng lắm thì lông đen, hình thể lớn hơn một chút mà thôi.” Trì Tú Tâm nhìn trượng phu dẫn ngựa đi qua, không nhìn được lắc lắc đầu nói.

“Nào chỉ có thế. Tuy bề ngoài không hơn bao nhiêu, nhưng An Lô Mã răng nanh lớn, lại ngay ngắn, chỉ cần là người tinh mắt liền có thể nhận ra.” Lão nhân nhìn An Lô Mã tới gần, hai mắt lộ ra hào quang xán lạn.

“Ta thấy chỉ có ông mới nhận ra được điểm khác biệt ấy.” Trì Tú Tâm cười nói.

“Ha ha ha... Ta là mã si mà!” Lão nhân cũng cười : “Ta gọi là Hàu Bình, mọi người đều kêu ta một tiếng Bình lão bá, không biết vị cô nương tốt bụng này xưng hô thế nào?”

“Ta họ Trì, Trì Tú Tâm, vị này là trượng phu của ta, Lạc Nguyên Dật.”

Nghe đối phương giới thiệu, Trì Tú Tâm cũng tự nhiên đáp lời, song Lạc Nguyên Dật lại hơi nhíu mày trước phản ứng của nàng.

Những lời sau đây càng khiến y thêm phần khó xử.

“Bình lão bá, ta thấy ông rất thích An Lô Mã, lại còn vì nó mà bị thương, vậy ông có muốn đến nhà ta tịnh dưỡng vài ngày không?”

Nguyên bản Trì Tú Tâm có lòng tốt, cho rằng Hàu Bình bị thương, không có khả năng chiêu cố chính mình. Chưa kể ông ta là vì An Lô Mã mới lĩnh thương tích, tính ra bọn họ cũng có một phần trách nhiệm, vì vậy thỏa mãn chút tâm nguyện này của ông ta, xem như giúp người mà thôi. Thế nhưng...

“Tú Tâm.” Lạc Nguyên Dật trầm giọng, ngăn thê tử lại, “Hiện tại việc nên làm là đưa Bình lão bá đến chỗ đại phu, sau đó đưa ông ấy về nhà, miễn cho người nhà của ông ấy lại lo lắng.”

Thê tử này của y thực sự không biết thế nào là câu nệ tiểu tiết, cũng không nghĩ tới bỗng nhiên mời một ngoại nhân về nhà mình có thể hay không có vấn đề.

“Ồ, cũng đúng.” Trì Tú Tâm gật đầu. So với việc để Bình lão bá ở lại nhà, thân cận với ngựa mình, thì mau chóng đưa người trở về, giúp gia quyến họ Hàu sớm an tâm quả thực trọng yếu hơn.

Nàng thối lui một bước, để Lạc Nguyên Dật nâng Hầu Bình không thể đi lại lên, dự tính dẫn ông ta về thành tìm đại phu trước.

Bất quá Lạc Nguyên Dật không định đỡ Hầu Bình đi, mà trực tiếp đưa ông ta đến chỗ ngựa ô.

“Bình lão bá, ông đã yêu ngựa như vậy, nếu muốn có thể cưỡi An Lô Mã một chút, chỉ là phiền ông đừng đem chuyện ta cứu người, hay chuyện ta biết khinh công, có thể nhảy cao nói ra được chứ?” Y cũng không hi vọng chuyện của mình bị truyền ra ngoài, nên chỉ có thể dùng điều kiện này trao đổi với Hầu Bình.

“Được được được! Đương nhiên không thành vấn đề! Cậu là ân nhân cứu mạng của ta, còn cho ta cưỡi An Lô Mã, yêu cầu của cậu ta nhất định đáp ứng!” Hầu Bình vừa nghe, cao hứng vô cùng, liên tục gật đầu nói.

Vì vậy Lạc Nguyên Dật đỡ Hầu Bình ngồi lên lưng ngựa, sau đó bọn họ thuận tiện dẫn ông ta quay trở lại thành.

Hầu Bình được cưỡi An Lô Mã, cả người giống như trẻ lại mười tuổi, không ngừng vuốt ve thân ngựa. May mắn chủ nhân của nó-Lạc Nguyên Dật đang ở bên cạnh, cho nên An Lô Mã cũng không có ý định quật ông ta xuống.

Nhìn Hầu Bình cao hứng phấn chấn, hoàn toàn không chú ý sự vật bên người, Lạc Nguyên Dật lặng lẽ kéo Trì Tú Tâm qua, âm thầm dặn dò thê tử.

“Tú Tâm, ta biết nàng có lòng, nhưng cái gì cũng có hạn độ...” Đối với y, tính tình Trì Tú Tâm rất dễ dàng chịu thiệt.

“Ta giúp người như vậy lại khiến chàng không vui sao?” Trì Tú Tâm biết trên người Lạc Nguyên Dật còn che giấu nhiều chuyện. Tuy rằng có chút buồn bực nhưng nàng vẫn thuận tình đồng ý, “Vậy sau này ta sẽ cố kiềm chế.”

Hôm nay, nếu không phải y mà là cha nàng nói lời này, nàng đại khái sẽ không để ý. Nhưng nàng hiểu Lạc Nguyên Dật đang tận lực che giấu chuyện của mình, còn cẩn thận dặn dò nàng, hẳn nàng lại chạm đến chuyện y không muốn nhớ. Hơn nữa lên tiếng nhắc nhở lúc này, chứng tỏ y

luôn đề ý hành động của nàng, đã thế thì...

“Chàng cứ yên tâm, về sau nếu còn gặp chuyện tương tự, ta sẽ hỏi ý chàng trước.” Trì Tú Tâm cười khỏ đáp.

Nàng không hiểu trượng phu vì sao lại có tâm phòng người như phòng cướp vậy. Có lẽ y có thương tích trong người, có lẽ còn một trường cố sự nào đó nàng chưa biết, bất quá nàng cũng không gấp gáp.

Nàng tin tưởng chính mình một ngày nào đó có thể chữa khỏi vết thương trong lòng Lạc Nguyên Dật.

“Cám ơn nàng...” Lạc Nguyên Dật nhìn về mặt thê tử, tuy nàng thuận theo yêu cầu của y, nhưng thực tế vẫn có chút ủy khuất cho nàng, khiến nội tâm y không khỏi băn khoăn.

Y yêu nàng chính vì tính tình hướng ngoại lại thiện lương này, làm sao đành lòng để nàng giống như y, lúc nào cũng nhất mực đề phòng người khác?

Trầm tư một lúc lâu, Lạc Nguyên Dật đưa tay vuốt qua gò má nàng, trầm giọng nói:

“Thôi đi, nàng muốn làm gì thì làm. Tốt bụng cũng được, bao đồng cũng thế, ta thích tính cách này của nàng. Về phần chuyện khác... Yên tâm, mặc kệ sau này gặp phải khó khăn gì, ta đều bảo vệ nàng!”

Nàng làm chuyện nàng thích, y làm chuyện nên làm.

Hai người về sau lấy dài bù ngắn, giúp đỡ lẫn nhau.

Có lẽ như thế mới là vợ chồng chân chính.

Tuy chuyến du ngoạn bị Hầu Bình cắt ngang ngoài ý muốn, nhưng sau cùng đã biết Trì Tú Tâm thích đi ngắm cảnh, cho nên hai người thường xuyên sáng sớm xuất môn, ban đêm về nhà. Những ngày không du ngoạn, Trì Tú Tâm sẽ cùng các chị em tốt của mình la cà khắp nơi, tiêu dao được một lúc, mãi đến một hôm...

“Kẻ trộm! Có trộm! Mau bắt lấy hắn!”

Ngoài ý muốn lại đột nhiên xảy ra chuyện này.

15.

Hôm nay Trì Tú Tâm muốn ra ngoài chơi đùa một chút liền rủ nha hoàn cùng đi dạo phố, không ngờ lúc đi đường nha hoàn bị kẻ gian đẩy ngã, chẳng những thế, túi tiền của nàng cũng bị hắn ta đoạt mất.

Đương nhiên Trì Tú Tâm không cam lòng buông tha phường trộm cắp, nàng một bên cao giọng hô hoán, một bên oán thán chính mình không có thân thủ như trượng phu. Nếu nàng biết võ công, thời điểm này sẽ phát huy thực tốt công dụng.

Bất quá ông trời tựa hồ nghe thấy lời khẩn cầu của nàng. Vừa hô lên mấy câu, một tay công tử trẻ tuổi không biết ở đâu đột ngột xuất hiện nghênh đón tặc nhân. Sau đó, hai người quần áo một trận gà bay chó chạy.

Đáng tiếc thân thủ vị công tử nọ cũng không cao siêu gì lắm, đánh được vài cái, kẻ trộm đã buông y ra, đẩy ngã vài người qua đường rồi nhanh chân chạy thoát.

“Vị công tử này, anh không sao chứ?” Người ta đã “gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ”, Trì Tú Tâm tất nhiên phải tiến lên nói lời cảm tạ, hướng chi đối phương bị kẻ gian đâm cho vài cú, toàn thân quần áo dính đầy bụi đất, bộ dáng chỉ có thể mô tả bằng hai chữ “chật vật”.

“Tôi không sao...” Công tử trẻ tuổi ngồi sững trên đất, miệng cười cười, khom người nhặt lấy một cái túi nhỏ, đưa cho Trì Tú Tâm, “Của cô nương phải không?”

“Đa tạ công tử.” Trì Tú Tâm vội vàng tiếp nhận, “Thật ngại quá, làm y phục của anh bẩn hết rồi.”

“Không quan trọng, đây là chuyện nên làm, chỉ tiếc không thể bắt được hắn ta đưa cho quan phủ xử lý...” Gã công tử lơ đãng lắc đầu, chỉ là y vừa muốn đứng lên, lại đột nhiên cắn răng than đau một tiếng.

“Công tử, anh thực sự không sao chứ?” Trì Tú Tâm thấy y rên rỉ liền kinh ngạc hỏi.

“Ngại quá, hình như bị trật chân rồi.” Gã công tử ần ần lùi lại, vừa rồi y đứng lên khiến cho chỗ đau phát tác, mồ hôi lạnh toát ra đầy đầu.

Nhìn y lấy tay áo lau mồ hôi, trên mu bàn tay thậm chí còn có điểm bầm tím, Trì Tú Tâm không khỏi cười khở. Nàng đoán y tám phần chính là loại công tử nhã nhận ham đọc sách, tuy tốt bụng nhưng không có khả năng đánh người, cho nên mới bị người ta đánh ngược lại thành như vậy.

“Hay là công tử tới nhà ta đi, nói thế nào anh cũng là ân nhân của ta.”

Tuy nàng đáp ứng Lạc Nguyên Dật sẽ không lo nghĩ cho người khác, cũng không giúp người quá mức nữa, nhưng Lạc Nguyên Dật đã nói qua, y thích tính cách này của nàng.

Huống chi công tử nọ vì đoạt lại túi tiền giúp nàng mà bị thương, cứ thế không giúp đỡ nàng cũng tự thấy mình không ớn.

“Nói ân nhân cũng quá khoa trương, tôi chỉ nhắc tay một chút mà thôi.” Gã công tử khách khí lắc đầu, “Bất quá tôi muốn giúp người một phen, bây giờ còn để cô nương phải phiền phức thế này, tôi thật sự thấy ngượng ngùng.”

“Đừng nói như vậy, nhờ có anh kẻ gian mới không được dịp kiêu ngạo!” Trì Tú Tâm cười nói: “Nhà của ta cách đây không xa, công tử có thể đi được không?” Nếu không được, nàng đành phải kêu nha hoàn đi mượn cỗ kiệu.

“Chút đau này tôi vẫn chịu được.” Gã công tử vội vã gật đầu. “Vậy trước tiên cảm tạ cô nương. Tại hạ Dur Thương Phàm, không biết cô nương xưng hô thế nào?”

“Ta là Trì Tú Tâm.” Trì Tú Tâm nhìn Dur Thương Phàm, thấy bộ dạng y cũng rất dễ nhìn, bất quá lại thiếu mất vài phần ớn trọng, nhiều hơn vài phần non nớt tuổi trẻ, không được như trượng phu nhà mình.

Những lúc thế này, nàng bất giác lại cảm thấy quả tú cầu năm đó nhất định là do nguyệt lão sai khiến mới có thể rơi vào tay Lạc Nguyên Dật.

Tuy thành thân đã lâu, nhưng tình cảm giữa nàng và Lạc Nguyên Dật vẫn không hề suy giảm. Cứ hễ nhắc đến là đám chị em tốt của nàng lại được một phen ghen tức không thôi.

Hơn nữa dạo gần đây Lạc Nguyên Dật còn mở lòng với nàng, hướng nàng nói ra một ít tâm sự.

Xem ra không bao lâu nữa, nàng tự tin có thể trị khỏi vết thương trong lòng y.

“Họ Tri? Có phải Lạc Thành Trì gia nổi danh buôn vải? Chẳng lẽ cô là hòn ngọc quý trong tay Trì lão gia?” Nghe nàng trả lời, Dur Thương Phàm nhin không được lên tiếng hỏi.

“Anh biết cha ta?”

“Trì lão gia năm gần đây sinh ý vô cùng phát đạt, dĩ nhiên là đối tượng hâm mộ của nhiều người.”

“Vậy sao? Ông ấy...” Một câu “Còn không phải nhờ vào Nguyên Dật” thiếu chút nữa thốt ra, may mắn nàng kịp thời nuốt ngược trở lại.

Vừa rồi thực nguy hiểm hết sức, Lạc Nguyên Dật ngại nhất là nổi danh.

“Trì lão gia làm sao?”

“Không có gì, ông ấy vận khí tốt mà thôi!” Trì Tú Tâm cười trừ cho qua chuyện.

“Vận khí tốt cũng là một loại bản sự.” Dur Thương Phàm cười nói: “Hôm nay có cơ hội, tôi nhất định phải thỉnh giáo Trì lão gia một chút đạo kinh thương mới được.”

“Không vấn đề gì. Cha ta thích nhất là tán gẫu, chờ anh đến nhà ta bôi thuốc, đổi bộ quần áo sạch sẽ, tẩy sạch tay chân, ta liền đưa anh đi gặp cha, đảm bảo ông ấy lại thuyết giảng chuyện buôn bán cả ngày cho xem.”

“Vậy đa tạ Trì cô nương.”

Dur Thương Phàm vừa đi vừa cùng Trì Tú Tâm kể nói người đáp, hai người cứ như vậy cùng với nha hoàn chậm rãi trở về Trì gia đại trạch.

Sau khi giúp Dur Thương Phàm thay đổi quần áo, tẩy sạch bụi đất trên người rồi bôi thuốc, Trì Tú Tâm sai hạ nhân dâng trà nóng và điểm tâm lên, còn mình ở trong đại sảnh tán gẫu cùng Dur Thương Phàm.

Dù sao cũng là người giúp nàng đoạt lại túi tiền, hơn nữa còn vì nàng mà bị thương, Trì Tú Tâm liền thành toàn tâm nguyện của Dur Thương Phàm, gọi cha ra nói chuyện với y.

Trì lão gia một mặt hiếu khách, một mặt vì đối phương giúp đỡ con gái mình, cho nên đặc biệt

mang loại trà thượng đẳng ra chiêu đãi khách.

Bất quá vì nóng ruột thay con gái, lúc nghe kể về quá trình gặp mặt, Trì lão gia không nhịn được oán giận quát lên: “Con cái! Đã nói ra ngoài phải mang gia đình theo, cùng nha hoàn đi đường kiêu đầy đương nhiên thành thịt béo trong mắt kẻ gian rồi.” Trì lão gia lắc đầu, con gái ông quả thực là vô phương cứu chữa, đã làm vợ người khác mà vẫn không bỏ được cái tính xốc nổi này.

“Làm ơn đi cha, chuyện lần này thực sự ngoài ý muốn! Nói như cha, chẳng lẽ cứ hễ bước ra đường là sẽ gặp người xấu?” Trì Tú Tâm nhếch môi phản bác.

“Đây...” Trì lão gia cứng miệng, thở dài nói, “Nói vậy cũng không sai, trị an trong Lạc Thành trước nay đều rất tốt nên bọn trộm cắp cũng không dám làm bừa...”

“Đúng vậy, hôm nay chẳng qua xuất môn quên xem ngày mà thôi.” Trì Tú Tâm gật đầu, quay sang Du Thương Phàm nói: “Cha ta không nói sai, Lạc Thành là nơi rất yên bình, anh không nên vì chuyện nhỏ này mà có ấn tượng xấu.”

“Phải đấy, nơi này có nhiều mỹ thực, thương nghiệp lại vô cùng phát triển, kỳ thực là một địa phương tốt. Cậu đến đây thường ngoạn là đúng lắm.” Trì lão gia cười nói.

“A... Hai người dường như đã sớm biết tôi không phải người địa phương?” Du Thương Phàm kinh ngạc nói.

“Bởi vì chúng ta là gia trang buôn vải, đại đa số vải vóc chúng ta đều đã xem qua, cho nên nhìn thấy quần áo anh dùng là vải mây thì đại khái đoán ra.” Trì Tú Tâm đắc ý đáp.

“Loại vải mây này phổ biến ở phương bắc, người phương nam không thường dùng, cho nên chúng ta mới cảm thấy cậu là người bên ngoài.” Trì lão gia giải thích một chút rồi quay lại chính đề: “Đây, uống chén trà cho ấm dạ, ngàn vạn lần không nên nghĩ xấu cho Lạc Thành!”

“Không dám! Hai vị đa tâm. Tôi nào có suy nghĩ đó.” Du Thương Phàm khách khí hớp qua mấy ngụm trà, khuôn mặt lộ ra vẻ ôn hòa nói, “Hai người chớ lo tôi có ấn tượng xấu hay không. Đâu phải chỉ Lạc Thành mới có những kẻ trộm vặt. Huống chi hai vị hiếu khách như vậy, tôi vui

sương còn không kịp, làm sao có tâm tình nhớ tới chút chuyện kia chứ?”

“Ha ha ha! Vậy là tốt rồi, thật sự là quá tốt.” Trì lão gia cười to mấy tiếng, lại tiếp tục rót trà cho Du Thương Phàm.

“Đúng rồi cha, Du công tử mặc dù không phải người Lạc Thành nhưng vẫn biết tới cha!” Trì Tú Tâm ở bên cạnh nói.

“Biết ta?” Trì lão gia cười nói: “Du công tử chẳng lẽ là người trong ngành, đến đây để buôn bán?”

Hơn một năm nay, quả thực Trì lão gia thường ra ngoài bên ba nhằm mở rộng sản nghiệp gia đình, thanh danh nhờ đó cũng vang dội không ít. Bất quá biết đến danh hào của ông, hẳn chỉ có người làm ăn.

“Không, tôi không phải đến bàn chuyện làm ăn.”

“Vậy đến xem Lạc Thành tam tuyệt sao?” Trì Tú Tâm cười hỏi: “Rừng đào ở đây rất đẹp phải không?”

Ngày trước Lạc Nguyên Dật có nhắc đến những người mộ danh ngoại thành tam tuyệt, cho nên nàng không nhịn được suy đoán ở phương diện này.

“Rừng đào? Con hồ đồ rồi sao? Lạc Thành tam tuyệt là dệt thêu, linh dược, cô nương, làm gì có rừng đào chứ? Miếu nguyệt lão thành nam cũng chỉ có vài gốc đào thôi.” Trì lão gia không biết ẩn tình trong đó, chỉ đơn thuần nghĩ con gái nhớ lầm.

“Con không nói rừng đào ở miếu nguyệt lão.” Trì Tú Tâm có chút đắc ý nói: “Lạc Thành tam tuyệt trong mắt người ngoài có điểm bất đồng với chúng ta.”

Kế tiếp nàng đem lời Lạc Nguyên Dật nói sơ qua một lần.

“Thật sao? Cả đời ta sống ở Lạc thành cư nhiên không biết tới cảnh đẹp như thế!” Trì lão gia nổi lên hứng thú, liền tiếp gặt đầu, “Nhân dịp hoa đào nở, ta phải tranh thủ thời gian ghé qua nhìn một chút mới được.”

“Du công tử, nếu anh cũng đến thưởng cảnh, vậy có muốn tìm nơi nhiệt náo không? Cha con

ta sẵn sàng chỉ dẫn.” Trì Tú Tâm cười nói.

“Kỳ thực, tôi không phải đến đây thưởng cảnh.” Dư Thương Phàm lắc đầu, khéo léo từ chối nhiệt tình của hai người.

Trì Tú Tâm chớp chớp hai mắt, “Vậy anh tới Lạc Thành vì việc riêng?”

Không phải kinh thương hay thưởng cảnh, còn lại chỉ có thể là việc riêng.

“Ừm, tôi tới tìm người thân.” Dư Thương Phàm cười khỏ đáp: “Tôi có người huynh trưởng đã rời nhà nhiều năm. Cha tôi phái rất nhiều người đi tìm anh ấy nhưng đến nay vẫn bật vô âm tín.”

“Tìm người thân sao? Vất vả cho cậu rồi!” Đáp án ngoài dự kiến khiến Trì lão gia cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi cũng được cha phái đi tìm người, bắt quá đã tìm hết tòa thành này đến tòa thành khác vẫn không tìm thấy, mãi hôm qua mới đến được đây.”

“Anh từ nơi khác đến, muốn ở Lạc Thành tìm người chắc cũng không thuận lợi?” Trì Tú Tâm nghe vậy không khỏi chạnh lòng, nhin không được nói với cha: “Cha, nhà chúng ta quen biết nhiều người, có thể giúp Dư công tử không?”

Trì gia dù sao cũng theo nghiệp buôn bán, quan hệ rộng rãi dĩ nhiên không phải bàn.

Hơn nữa nàng có thể hiểu tâm tình sốt ruột tìm người thân này, bởi vì nàng cũng từng muốn cứu mẹ trở về mà khổ học y thuật.

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề. Dư công tử nếu không ngại, vậy đem tí mĩ chi tiết nói ta hay, để chúng ta đi hỏi thăm thử xem. Tốt hơn hết thời gian này cậu cũng nên ở lại đây. Nếu có tin tức gì mới, chúng ta cũng thuận tiện thông tri.” Trì lão gia tự tin vỗ ngực nói.

“Điều này sao có thể?” Dư Thương Phàm ngượng ngùng nói: “Tôi bắt quá là người xa lạ từ nơi khác đến, hai người giúp tôi như vậy, thật sự khiến tôi thấy khó nghĩ...”

“Anh không phải người bên ngoài, cũng không phải người xa lạ, anh là ân nhân giúp ta đoạt lại túi tiền.” Trì Tú Tâm mỉm cười, không để y do dự thêm nữa.

“Đúng vậy! Người tốt đều là người nhà của ta!” Trì lão gia gật đầu cười nói, “Cậu giúp con gái

ta, ta giúp cậu là chuyện dĩ nhiên. Ta còn cao hứng vì có cơ hội được báo đáp ân nhân đây.”

“Nói ân tình thật không đáng, tôi chỉ thuận tiện giúp người mà thôi.” Du Thương Phàm khách khí chấp tay, cung kính nói: “Bất quá, nếu hai vị đã có lòng, chuyện tìm người phải làm phiền đến hai vị rồi.”

“Không sao, không sao! Mô tả một chút tướng mạo huynh trưởng anh đi!” Trước mắt có cơ hội báo đáp Du Thương Phàm, Trì Tú Tâm không khỏi thấy cao hứng.

“Huynh trưởng tôi...”

Du Thương Phàm đang muốn ngẩng đầu lên, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng thăm hỏi, nhất thời cắt ngang buổi nói chuyện vui vẻ hòa thuận.

“Tú Tâm đang bận sao? Có muốn đi...”

Lạc Nguyên Dật vừa tiến vào phòng, vốn định hỏi Trì Tú Tâm sắp tới có thời gian cười nụ hay không, cước bộ bỗng ngưng lại ngay lúc y nhìn thoáng qua bóng lưng người xa lạ.

Có khách?

Lạc Nguyên Dật toan chào hỏi một tiếng rồi rời đi, nhưng Du Thương Phàm nhanh hơn một bước quay đầu lại nhìn y.

Trong tích tắc bốn mắt giao nhau, Du Thương Phàm cùng Lạc Nguyên Dật đều lộ ra biểu tình kinh ngạc tốt độ, không những thế Du Thương Phàm còn thốt lên một từ khiến Trì lão gia và con gái phải giật mình sửng sốt.

“Đại ca!”

Người kia gần như phản ứng ngay lập tức.

Nguyên bản trên mặt còn mang ý cười, Lạc Nguyên Dật thấy Du Thương Phàm kêu lên một tiếng, cũng không cần để ý thêm nữa, liền xoay lưng rời khỏi đại sảnh.

“Đại ca! Đại ca...” Du Thương Phàm kích động muốn đuổi theo Lạc Nguyên Dật, nhưng bởi chân bị thương nên y chỉ có thể miễn cưỡng tựa vào bàn mà đứng, không cách nào đuổi theo người kia được.

“Đại ca! Có phải anh không? Đại ca... Ta hẳn không nhận sai người đâu... Đừng đi mà đại ca!”

Dur Thương Phàm lời lẽ chân thành, bắt quả Lạc Nguyên Dật vẫn dứt khoát xoay người bỏ đi.

16.

“Dur công tử, con rể ta là đại ca cậu thật ư?” Trì lão gia ngẩn người nhìn Lạc Nguyên Dật, trong một lúc không biết nên làm gì cho phải.

Trong ấn tượng của Trì lão gia, người con rể này vừa có tài hoa, biết đối nhân xử thế, vừa hiếu thuận với cha vợ, cũng rất thương con gái ông, cho nên ông xem y như con đẻ mình, không nghĩ tới y có em trai, mà bản thân còn là hạng bỏ nhà ra đi.

“Tôi sao có thể nhìn lầm khuôn mặt của đại ca?” Dur Thương Phàm nghe hỏi, liền gật mạnh đầu đáp, “Anh ta chắc chắn là đại ca của tôi!”

“Dur công tử không nên quá khẳng định như vậy, nói không chừng chỉ là người giống người.” Nhìn trượng phu rời đi, Trì Tú Tâm rốt cuộc nhận ra đại sự không ổn.

Trước đó, Lạc Nguyên Dật đã khuyên nàng làm người đừng quá hảo tâm, còn ngăn nàng tiết lộ việc y biết khinh công. Nàng cũng ý thức được quá khứ của trượng phu hẳn không tầm thường, vì vậy nàng vẫn tự căn dặn, trước mặt người ngoài hạn chế nhắc tới Lạc Nguyên Dật.

Nhưng nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới, người đã giúp đỡ mình cư nhiên lại là em trai y.

Đúng là họa từ trên trời rơi xuống, bất kể trốn đến đâu cũng trốn không thoát.

Chỉ là Dur Thương Phàm thoạt nhìn thực không giống kẻ xấu, nếu Lạc Nguyên Dật là đại ca y, vì sao vừa thấy y đã liền tránh mặt?

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho Lạc Nguyên Dật phải bỏ nhà ra đi?

“Không! Đó nhất định là đại ca của tôi. Trì cô nương, xin cô hãy bảo đại ca hẳn về đi!” Dur Thương Phàm không kiềm được cảm xúc, cứ mãi nhìn về hướng Lạc Nguyên Dật vừa ly khai.

“Thôi vậy, ta thay anh đi hỏi, bắt quả ta cảm thấy anh mùi phần hết tám là nhận sai người, bởi tướng công ta lớn lên ở Lạc Thành, không có khả năng là đại ca của anh.”

Dưới tình thế cấp bách, Trì Tú Tâm chỉ có thể nặn ra nụ cười ngượng rồi chống bàn đứng dậy.

“Cha, con tìm Nguyên Dật hỏi thử xem, cha giúp con chiêu đãi Du công tử!”

“Cứ để đó, con mau tìm Nguyên Dật đi.” Trì lão gia không phải kẻ trì độn, nhận thấy trong chuyện này có điểm quái lạ, nên cũng giục con gái đi tìm Lạc Nguyên Dật.

Trì Tú Tâm nhanh chóng rời khỏi đại sảnh. Ở bên ngoài, nàng vòng qua mấy hành lang dài, chạy đến chỗ ao nước trong nhà, vừa chạy vừa gọi người, thậm chí trên đường còn gặng hỏi nha hoàn, nhưng không ai biết Lạc Nguyên Dật ở đâu.

Nàng tìm hết những nơi y yêu thích cũng không nhìn thấy một bóng người. Nội tâm nàng bắt đầu hoảng hốt.

Làm sao bây giờ?

Nguyên Dật rốt cuộc đã đi đâu?

Tạm thời không nghĩ tới Du Thương Phạm, nàng càng lo lắng Lạc Nguyên Dật vì trốn tránh quá khứ, một khi cố nhân tìm tới cửa, y có thể bỏ đi không lời từ biệt chẳng?

Dù sao Lạc Nguyên Dật tình nguyện làm ăn mày, cũng kiên trì không muốn hiển lộ một thân tài hoa của mình.

“Nguyên Dật... Chàng ở đâu? Nguyên Dật...”

Nghĩ đến khả năng này, Trì Tú Tâm liền vực dậy tinh thần, tiếp tục tìm người.

Đùng đùng với nàng, lòng nàng đã giao hết cho trượng phu, sao có thể vì quá khứ kia mà khiến hai người phải tách khỏi nhau?

“Nguyên... Dật!” Trì Tú Tâm quay về nơi ở của hai người, vào lúc nàng nghĩ mình không còn hơi sức kêu gào nữa, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới thanh âm quen thuộc.

“Tên kia làm thế nào tiến vào trong nhà?”

Ngữ điệu nghiêm túc từ nóc nhà truyền xuống, Trì Tú Tâm nghe thấy, không khỏi vừa lo vừa mừng.

May mắn Lạc Nguyên Dật không vì cố nhân mà trực tiếp rời đi.

Nàng ngẩng đầu, thấy Lạc Nguyên Dật đang buồn bực ngồi trên mái ngói. Tuy nàng biết y sẽ tức giận chuyện mình mang người lạ về nhà, nhưng vẫn nhịn không được lên tiếng hỏi: “Hóa ra chàng ở đây. Sao lại ngồi trên nóc nhà vậy? Hại ta suýt không tìm được chàng.”

“Ta muốn rời đi.” Lạc Nguyên Dật chột nói một câu khiến người nghe sợ hãi.

Nhìn vị thê tử chung sống với mình suốt một năm, y chỉ cảm thấy lòng đầy chua xót.

Ở bên nàng lâu như vậy, đâu thể nào không có cảm tình.

Nếu không vì nàng, y đã không lâm vào tình cảnh ở không được, đi không xong thế này.

“Ta dự tính tìm nơi khác tiếp tục cuộc sống mai danh ẩn tánh, nhưng nghĩ tới nàng ta không đi được, nên mới ngồi ở nóc nhà này.” Lạc Nguyên Dật nói ra ý định của mình.

Quả nhiên nàng đoán đúng.

Tri Tú Tâm nhìn Lạc Nguyên Dật, biểu tình trên mặt không khỏi vắn vẹo, đầu mày nhíu chặt.

Xem ra Dư Thương Phàm không nhận sai người.

Lạc Nguyên Dật chắc chắn là đại ca của y. Vấn đề ở chỗ, Lạc Nguyên Dật tựa hồ không muốn nhận thức người em trai này.

Bất quá hiện tại không phải lúc phiến não vì Dư Thương Phàm, mới vừa rồi nàng thiếu chút đã đánh mất trượng phu.

Bây giờ nàng nên nói gì?

May mắn Lạc Nguyên Dật yêu nàng?

Bằng không y hiện tại sẽ không ngồi trên nóc nhà chất vắn nàng mà đã sớm bỏ đi không thấy bóng dáng, vĩnh viễn không bao giờ trở về.

Tri Tú Tâm có chút khân trương nhìn khuôn mặt nghiêm túc của y, tuy nàng cao hứng vì Lạc Nguyên Dật nguyện ý ở lại, thế nhưng thời điểm này không thích hợp để bàn chuyện ái ân.

“Thực xin lỗi.” Đôi hàng mi tinh tế sụp xuống, Tri Tú Tâm áy náy nói: “Nếu biết hấn là người thân của chàng, ta đã không dẫn hấn về nhà.”

“Quả nhiên là do nàng...” Lạc Nguyên Dật nói, nhịn không được thở dài một bặt.

Đâu phải không biết vị thế tử này là người nhiệt tình, không sớm thì muộn sẽ xảy ra chuyện, nhưng y vô luận thế nào cũng không thể bỏ nàng lại được.

Nàng đối xử với y quá tốt, cá tính cũng thích hợp với y, chưa kể sự hoạt náo của nàng làm y tạm thời quên đi thống khổ, khiến cho y dần dần mở lòng.

Có lẽ, đó chính là nguyên nhân y không nỡ dứt khoát với nàng.

“Số mệnh an bài... Dù ta đã tận lực không bước ra ngoài, nhưng có một số việc trên đời đã định trốn không thoát.” Lạc Nguyên Dật lắc đầu, đối với cục diện tiền thoái lưỡng nan này chỉ có thể cảm thán như vậy.

Muốn chạy thì không nỡ, ở lại ngại quá phiền.

Đứng trong viện trầm ngâm một lúc, vừa nhìn đến khuôn mặt lo lắng của Trì Tú Tâm, y nhìn không được xoa ấn mi tâm.

Xoát một tiếng, y giống như đã có quyết định, liền xoay người nhảy xuống đất.

“Hắn lừa nàng kiểu gì, khiến cho nàng đón tặc vào nhà?” Lạc Nguyên Dật trầm giọng hỏi.

“Chàng bảo hắn lừa ta?” Trì Tú Tâm thềm kêu không ổn.

Hai người này có vẻ không hợp tính nhau.

Chiều theo tình huống, tám chín phần là hai anh em họ xảy ra cãi vã, cho nên Lạc Nguyên Dật mới tức giận rời đi?

Nhưng xem thái độ Du Thương Phàm thật sự không giống “tặc”, trong chuyện này hẳn phải có hiểu lầm gì đó.

Huống hồ Du lão gia đã phái người tìm kiếm Lạc Nguyên Dật, mà bản thân Du Thương Phàm lẫn lộn đường xá đi tìm anh trai, như thế cũng tính là có lòng thành.

Dù sao đi nữa cùng là người thân, tình cảm ruột thịt đâu thể nói dứt bỏ là được, cho nên bọn họ đều mong muốn Lạc Nguyên Dật trở về nhà.

Nói đến trở về, Lạc Nguyên Dật rất cuộc vì lý do gì tranh cãi với người nhà? Thậm chí còn không nguyện ý bị Du gia tìm thấy?

Tri Tú Tâm rất muốn hỏi Lạc Nguyên Dật đến cùng chuyện gì đã xảy ra, nhưng ngấm lại lúc thành thân đã có nói qua, y sẽ không trả lời bất cứ chuyện gì mình không thích, cho nên có hỏi cũng bằng thừa, mà nàng thì không muốn tại thời điểm căng thẳng này đổ thêm dầu vào lửa.

Cho nên nàng đem chuyện sáng nay kể lại một lần, cũng không quên giúp Du Thương Phàm bổ sung vài lời dễ nghe.

“Ta cảm thấy người kia tốt bụng lại nhiệt tình, vì giúp ta mà không ngại bị đánh, cho nên mới không đề phòng hẳn...” Tri Tú Tâm liên tục thanh minh lúc ấy Du Thương Phàm đã phần đầu quên mình như thế nào, chỉ hy vọng trượng phu có thể nguôi ngoai, bình tâm tĩnh khí giải quyết hiểu lầm.

Dù cho hiểu lầm khó lòng giải quyết trong một sớm một chiều, nhưng nếu có thể cùng nhau nói chuyện, ít nhất quan hệ giữa hai anh em cũng không quá lạnh nhạt như hiện thời.

Tri Tú Tâm âm thầm tính toán, bất quá Lạc Nguyên Dật nếu biết phần tâm tư này của nàng, căn bản cũng chẳng thấy cảm kích bao nhiêu.

Sau khi nghe tường tận mọi chuyện, khóe miệng y nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh như băng.

“Thủ đoạn gạt người thực cao minh.”

Ánh mắt lãnh liệt của y làm Tri Tú Tâm không khỏi rùng mình.

17.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng thấy qua vẻ mặt này của y, giống như đối diện mình chính là kẻ thù không đội trời chung.

Phải chăng nàng vừa nói gì không đúng? Vậy thì đại sự hỏng bét rồi.

“Chuyện này... Nguyên Dật, mặc kệ hẳn gạt ta hay không, chung quy chàng đã biết tính ta, ta là người như vậy, làm việc không để ý trước sau, chàng hãy tha thứ cho ta được không? Ta xin lỗi chàng, chàng đừng giận ta, đừng bỏ ta đi được không?” Tri Tú Tâm khẽ nắm tay áo y, thấp giọng nài nỉ, chỉ mong Lạc Nguyên Dật đừng rời bỏ mình.

“Ta đã sớm nhắc nhở nàng, làm người không nên quá hảo tâm...” Nghe thấy giọng điệu ai oán

của thê tử, Lạc Nguyên Dật tuy đầy một bụng tức, cũng không sao bộc phát ra được.

Ai bảo người khiến y động tâm lại là nữ tử ngọc ngách này.

Yêu cũng đã yêu, cho dù nàng ấy hiện tại lấy dao chĩa vào y, y cũng không biện pháp nói cắt bỏ liền cắt bỏ quan hệ.

“Ta biết, ta có nhớ, cho nên trước mặt hấn ta cũng không tiết lộ một câu nửa chữ chuyện của chàng! Ta đã rất cố gắng!” Trì Tú Tâm vội đáp.

Lạc Nguyên Dật liếc nàng một cái, thật sự không thể nặng lời với nàng.

Lão Hầu Bình trước đó không nhất thiết phải dẫn về nhà, nhưng tình huống lần này lại hoàn toàn bất đồng.

Hôm nay Du Thương Phàm giúp nàng, nàng mời y về nhà xem như là hợp tình hợp lý. Bởi vậy dù muốn trách, Lạc Nguyên Dật cũng nghĩ không ra nên trách nàng cái gì.

Chính y nói mình thích sự thiện lương của nàng, còn nói nàng cứ là chính mình, tùy tâm sở dục, bây giờ sao có thể trách cứ nàng được?

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là ông trời muốn trêu chọc y, cho y một đoạn tình duyên không thể vung dao chặt đứt, còn có cơn ác mộng đang chực chờ xuống đầu này.

“Ta không giận nàng. Ta hiểu nàng làm vậy là có lý do, cũng biết nàng luôn cố gắng giúp ta nhưng...” Lạc Nguyên Dật vuốt mặt thở dài: “Hấn đã đến rồi, phu thê chúng ta chỉ e phải chấm dứt...”

Trì Tú Tâm nghe vậy, hai mắt liền mở lớn.

Nàng theo phản xạ sấn tới Lạc Nguyên Dật, ôm lấy cánh tay y, kích động la lên: “Chàng không được dọa ta!”

Sự tình nào có nghiêm trọng đến vậy?

Chỉ là người em trai đột nhiên tìm đến cửa, thúc huynh trưởng về nhà mà thôi, vì cái gì bọn họ phải xa nhau?

Từ miệng y biết được hậu quả, Trì Tú Tâm không khỏi hốt hoảng, liên tục lắc đầu mà rằng:

“Không được! Chàng không thể đi! Chúng ta là phu thê, mặc kệ khó khăn gì, cuối cùng đều sẽ có cách giải quyết. Chàng không thể trốn tránh mãi được, ít nhất hãy ngồi xuống bàn bạc với nhau đã!”

Nàng hồi hận rồi.

Lạc Nguyên Dật thích cá tính sáng sủa của nàng, nàng cũng không nên vì thế quên mất đạo lý: tốt quá hóa hỏng.

Thành thân đã lâu, Lạc Nguyên Dật vẫn kỵ nhất là xuất môn, cũng không để ai nhìn thấy khuôn mặt y, biết về y, còn dặn nàng không được nhắc tới y trước mặt người ngoài, giống như y có một bí mật vô cùng trọng yếu, cho nên mới phải cẩn thận từng ly từng tý vậy.

Nàng đồng ý không hỏi chuyện của y, chẳng qua khi hai người ở cạnh nhau, nàng vẫn thường ám chỉ bằng quơ, song đổi lại chỉ toàn là lạnh nhạt.

Hiện tại có thể hỏi, nực cười thay y lại sắp sửa rời xa nàng.

Thân thủ y thế nào nàng đã tận mắt chứng kiến. Bay trên nóc nhà, leo lên vách tường đều không có gì làm khó được y. Nếu y thực sự muốn rời đi, dù là thần tiên cũng khó bề ngăn cản.

Sau cùng, y vẫn không phải loại thư sinh nhã nhặn trời gà không chặt, có thể bắt nhốt ở trong phòng.

Nghĩ đến đây, Trì Tú Tâm bỗng thấy mệt mỏi.

Sai lầm đều do nàng. Nàng phải làm sao mới giữ được y?

“Nguyên Dật! Thực xin lỗi! Xin lỗi chàng...” Tuy rằng không biết cố sự kia là gì, nhưng nàng biết hiện tại mình không muốn rời xa Lạc Nguyên Dật.

Y quan tâm nàng, yêu thương nàng, con người y hài hước lại ôn trọng đã sớm ở trong lòng nàng chiếm một khoảng trời riêng, hiện tại muốn bọn họ tách ra, có khác nào bóp nát tâm can nàng.

“Tú Tâm...” Lạc Nguyên Dật vuốt ve khuôn mặt sắp bật khóc của nàng, không nén được tiếng thở dài, “Ồ đời luôn có những việc bất đắc dĩ như vậy, một khi khơi dậy quá khứ của ta, kế tiếp sẽ

không ngừng là...”

“Rốt cuộc là cái loại ân oán tình cừ gì khiến cho vợ chồng ly tán, cửa nát nhà tan?” Trì Tú Tâm nắm chặt cánh tay Lạc Nguyên Dật, lúc nói lời này, trong lòng nàng cơ hồ là oán hận.

“Được rồi, đã như vậy...” Lạc Nguyên Dật kéo nàng vào trong ngực, y ôm nàng chặt cứng rồi hạ thấp giọng nói: “...Ngàn vạn lần không được nghe lời hấn, cũng đừng tin tưởng hấn. Nàng phải coi ta và hấn không có quan hệ gì, ta chỉ đơn thuần là một tên ăn mày, nhờ vận khí tốt mới được ở rể nhà nàng. Nói thế, có lẽ ta và nàng không cần tách khỏi nhau.”

“Thật vậy sao?” Trì Tú Tâm bật ra tiếng cười khở, “Lúc đuổi theo chàng, ta có nói với hấn chàng vốn là người Lạc Thành...”

“Tốt lắm, chính là như vậy, nàng phải vững tâm đến phút cuối cùng, đừng tin hấn một câu nửa chữ.” Dứt lời, Lạc Nguyên Dật lại ôm siết lấy nàng, cơ hồ khiến nàng không thở nổi.

Nhìn người ngọc trong vòng tay, cảm nhận thân thể nàng mềm mại, bé bỏng biết chừng nào, Lạc Nguyên Dật âm thầm cầu nguyện.

Y thật tâm hy vọng, sau cơn mưa trời lại sáng, chỉ cần y cố gắng kiên trì...

18.

Dur Thương Phàm không biết bao lần thành khẩn phát thệ, hết mô tả giọng nói lại vẽ tranh chân dung, nhất định cho rằng Lạc Nguyên Dật là đại ca y, thế nhưng vẫn vô lực trước cảm tình chung sống một năm giữa Lạc Nguyên Dật và cha con Trì lão gia.

Không chỉ có Trì Tú Tâm biết chút nội tình, ngay cả Trì lão gia cá tính nhộn nhạo, không câu nệ tiểu tiết cũng phát hiện trong chuyện này có điểm kỳ lạ, lập tức âm thầm tìm con gái và con rể bàn bạc.

Nói Lạc Nguyên Dật không phải con trưởng Dur gia, Dur Thương Phàm với niềm tin vững chắc dĩ nhiên sẽ không tin. Nhược bằng cố ý tránh mặt, Dur Thương Phàm sốt ruột tìm người, nhất định sẽ bám riết lấy họ, đòi gặp cho được đại ca y mới thôi.

Vì vậy, sau một hồi nghĩ ngợi, bọn họ quyết định thẳng thắn đối diện với y.

Lúc trước đã nói sẽ cho y ở lại, bây giờ đôi ý muốn đuổi ra ngoài, trước sau bất nhất, chỉ chứng minh họ giấu đầu lòi đuôi, chẳng bằng mời y dùng bữa cơm chiều, tránh để y có tâm nghi hoặc.

Về phần Dur Thương Phàm muốn hỏi điều gì, bọn họ đều để Lạc Nguyên Dật chủ đạo cục diện, tự mình trả lời, hai cha con chỉ cần thuận theo đó phối hợp cho tốt. Tóm lại họ chính là muốn Dur Thương Phàm hiểu được, Lạc Nguyên Dật không phải đại ca y, y có khăng khăng thế nào cũng vô dụng.

Chẳng qua, bọn họ tính toán chu toàn cũng không ngờ được vị khách nhân này thực sự rất phiền toái.

Mọi người vừa mới ngồi vào bàn ăn, đĩa chưa kịp cầm lên, y đã mở miệng thân thiện như không.

“Đại ca, rốt cục tôi cũng tìm thấy anh! Anh không biết những năm gần đây tôi tìm anh vất vả thế nào...”

“Dur công tử, có lẽ vị huynh trưởng trong trí nhớ anh có vài phần tương tự tôi, nhưng tôi quả thật không phải anh ta.” Lạc Nguyên Dật nhắc tay ngăn lại, cười đáp: “Tôi thuở nhỏ mồ côi cha mẹ, phải làm ăn mày lưu lạc đầu đường xó chợ. Không ngờ trời cao đổi xử không bạc, lúc Trì gia tổ chức ném tú cầu, tôi may mắn được tú cầu của nương tử chọn trúng, mà cha con nàng cũng không trọng phú khinh bần, khinh khi tôi thấp hèn, chấp nhận tôi ở lại làm rể Trì gia. Chuyện này trên dưới Lạc Thành ai nấy đều nghe qua, nếu không tin anh cứ hỏi ắt biết.”

“Đúng đấy, tướng công ta là người Lạc Thành, không có khả năng là đại ca anh.” Trì Tú Tâm gật đầu, đỡ lời giúp trợng phu.

“Nếu đúng là vậy, anh hẳn sẽ không biết tôi. Vì sao lúc trước vừa thấy tôi, anh liền bỏ chạy?” Dur Thương Phàm vẫn chưa hết hi vọng, cho đây chỉ là lời phiến diện từ phía Trì gia hòng dối gạt y, khiến y tin là thật rồi buông bỏ ý nghĩ Lạc Nguyên Dật chính là đại ca.

“Vì tôi vốn là ăn mày!” Lạc Nguyên Dật thản nhiên đáp, “Chuyện này đối với Lạc Thành mà

nói hãy còn mới mẻ, cho nên mọi người vẫn thường đem nó ra bàn tán không hay. Dù sao có con rẻ là ăn mày như tôi, Trì gia cũng thực mắt mặt, vì vậy tôi rất ít khi xuất môn hay ra ngoài gặp khách, miễn cho người ta cười nhạo cha con Trì lão gia.”

Lạc Nguyên Dật trả lời nửa hư nửa thực, làm người nghe có chút không rõ thực hư, cũng đồng thời giải quyết tốt thân phận của y.

Đối với phương thức trả lời không lộ sơ hở này, người bình thường hẳn đã bỏ cuộc, thế nhưng...

“Tôi không tin! Anh nhất định là đại ca. Tôi không hiểu lý do vì sao anh lại phủ nhận.” Du Thương Phàm buồn bực vô cùng, nhưng vẫn kiên trì nói: “Anh thật sự nhẫn tâm tới vậy sao? Cha phái người tìm anh ba năm! Anh không biết cha nhớ anh tới mức nào đâu!”

“Cha mẹ tôi đã chết, Du công tử.” Lạc Nguyên Dật lắc đầu cười khổ, “Tôi nói lại lần nữa, anh thật sự nhận sai người.”

“Không! Đại ca, cho dù anh không thích người em trai này thì cũng nên vì cha mà trở về.” Du Thương Phàm vẫn sống chết dây dưa.

“Vô dụng thôi Du công tử, tôi không phải người thân của anh.” Lạc Nguyên Dật nhún vai, thờ dãi: “Đã nói anh nhận sai người, anh không tin tôi cũng không có biện pháp.”

Các câu thoại không ngừng lặp lại, chùng như liên miên không dứt, làm một bên Trì lão gia và con gái có chút ăn không tiêu.

Bọn họ dù thế nào cũng đứng về phía Lạc Nguyên Dật. Vì không muốn làm gánh nặng của y, cho nên cha con nàng cũng khôn ngoan không hé nửa lời, chỉ sợ nói gì không đúng lại sinh thêm phiền phức.

Bất quá dưới bầu không khí này, bên cạnh là hai gã nam nhân một truy vấn một phản bác, cục diện giằng co không khỏi làm người ta đau nhức cả đầu, bọn họ lại bắt đắ dĩ bị nhét vào giữa, tình cảnh quả thực chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “thê thảm”.

Trừ người nhìn ta, ta nhìn người ra, Trì lão gia và con gái cũng chỉ còn nước yên lặng bới cơm

gắp thức ăn, đối với họ mà nói, đây thật sự là bữa cơm gian khổ nhất trần đời.

Vốn bọn họ còn tưởng Lạc Nguyên Dật phủ nhận tất cả, Du Thương Phàm sẽ cạn hết hy vọng, nào ngờ thuyết phục không được Lạc Nguyên Dật, y cư nhiên thay đổi biểu tình, vẻ mặt oán giận nói: “Đại ca vô luận thế nào cũng không chịu thừa nhận thân phận là vì để ý sự kiện kia?”

Thấy Du Thương Phàm đột nhiên đổi phương thức, ngữ điệu có phần chất vấn, Trì Tú Tâm nhất thời ngưng đũa, vênh tai lên nghe.

Sự kiện kia?

Sự kiện gì?

Trước nàng chỉ biết Lạc Nguyên Dật là trưởng nam Du gia, nhưng quá khứ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng lại không rõ lắm.

Du Thương Phàm chuyên sang nói chuyện riêng, có phải muốn nhắc đến lý do Lạc Nguyên Dật bỏ nhà ra đi?

Lòng hiếu kỳ làm nàng nhin không được len lén nhìn trượng phu, muốn xem y phản ứng thế nào, nhưng Lạc Nguyên Dật vẫn bất động thanh sắc, bộ dáng vững chãi như núi cao nói: “Du công tử, tôi không phải đại ca anh, càng không hiểu anh đang nói gì. Ngừng tại đây thôi, đừng tiếp tục làm phiền cả nhà tôi!”

“Không, thứ làm phiền đại ca là quá khứ chứ không phải tôi.” Du Thương Phàm có chút thẹn quá hóa giận nói.

Kế tiếp, y cũng không quản Lạc Nguyên Dật, càng không quan tâm Trì lão gia và con gái nữa, cứ như vậy nhận định Lạc Nguyên Dật là con trưởng Du gia, bắt đầu tự quyết định.

“Kỳ thực, mọi người đã sớm tha thứ cho đại ca. Cha hiện tại đối đãi với Phù gia như người một nhà. Phù lão bá cũng thông cảm cho đại ca. Bọn họ cảm thấy chỉ cần đại ca trở về là tốt rồi. Ngay cả huyện lệnh còn nói Tâm Tuệ cô nương kia là chuyện ngoài ý muốn, không đáng truy cứu. Cho nên quá khứ thì cứ để nó trôi qua, đại ca bắt tất phải dần vật chính mình.”

Du Thương Phàm nói nhiều như vậy, tựa hồ kể lại những chuyện phát sinh sau khi diễn ra sự

tình trong quá khứ. Tuy rằng thoạt nghe, mọi chuyện đều đi theo chiều hướng tốt đẹp, ngoại trừ mấy chữ “tha thú” hay “ngoài ý muốn” có chút chối tai, thế nhưng...

Kỳ quái chính là, sự tình bất hòa của hai anh em sao lại âm ỹ tới chỗ huyện lệnh?

Có vẻ đây không phải tranh cãi bình thường.

Thậm chí còn có liên quan đến một cô nương.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có khi nào...

Tri Tú Tâm đột nhiên rùng mình.

Ngày trước ném tú cầu, nàng từng nói qua ba điều không giả, trong đó có hai điều: không có hôn ước, không làm chuyện phi pháp.

Song sự tình trong quá khứ có liên quan đến một cô nương, còn có huyện lệnh truy cứu trách nhiệm.

Chẳng lẽ Lạc Nguyên Dật đã từng là tội nhân, hoặc sớm đã có vợ rồi?

Tri Tú Tâm nghĩ đến điểm ấy, nhin không được da đầu run lên.

Nàng nhú chặt chân mày, lén đưa mắt nhìn qua Lạc Nguyên Dật, thấy y vẫn như cũ khí định thần nhàn, tâm tình lại càng thêm phức tạp.

“Theo lời Dur công tử, dường như đại ca anh đã làm chuyện gì ghê gớm lắm.” Lạc Nguyên Dật lắc đầu cười đáp: “Tôi thấy anh cũng thực vất vả, bất quá anh kiên quyết đẩy việc này lên người tôi, tránh không khỏi có hơi quá đáng! Dù sao nhà chúng tôi có lòng chiêu đãi anh, anh vậy mà vẫn quy chụp tôi là vị đại ca rắc rối kia, vô duyên vô cớ nhận tội danh, Lạc Nguyên Dật tôi sao mà chịu nổi?”

Đối mặt Dur Thương Phàm tiến công mạnh mẽ, Lạc Nguyên Dật vô luận thế nào cũng không chịu nhường bước, thoạt nhìn vẫn là thái độ ung dung nhàn nhã.

Tri Tú Tâm đem hết thủy sự tình thu vào trong mắt. Nàng biết trượng phu đang cố gắng quên đi quá khứ, thà rằng cùng người thân quyết liệt, cũng không chịu quay trở về nhà. Vì vậy mặc kệ Dur Thương Phàm nói gì, Lạc Nguyên Dật đều sẽ không thừa nhận chuyện này có liên quan đến y.

Bất quá, nhìn Lạc Nguyên Dật thoải mái như vậy, nàng thực sự thắc mắc, y đang nói thật hay rớt cuộc chỉ là giả vờ?

Lạc Nguyên Dật từng nói với nàng, y không lợi hại đến mức có thể nguy trang cả tính tình. Y là y, con người đang cố gắng phủ nhận quá khứ kia luôn là trượng phu tốt của nàng.

Tuy Dư Thương Phàm nói trong quá khứ Lạc Nguyên Dật đã phạm phải sai lầm không thể cho người biết, bất quá nàng vẫn nghĩ, anh em cãi vã thường xuất phát từ sự hiểu nhầm, nên "sự kiện kia" nói không chừng cũng chính do hiểu nhầm mà thành.

Dư gia cho rằng Lạc Nguyên Dật có tội, nhưng thiết nghĩ, người có tội sao có thể thẳng thắn vô tư, không sợ sệt giống như y lúc này?

Trì Tú Tâm có lòng tin đối với Lạc Nguyệt Dật.

Là phu thê hơn một năm nay, nàng hiểu rất rõ cá tính của y. Y quan tâm chăm sóc nàng, hiểu thuận với cha nàng, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý, người trời căm phẫn, bằng không y sớm đã giết cha con nàng, mưu đồ chiếm lấy sản nghiệp Trì gia rồi.

Nhưng y chẳng những không làm chuyện bất nhân bất nghĩa đó, thậm chí còn nhất mực điều thấp, sống cuộc sống không tranh với đời.

Thử hỏi người như vậy có thể làm nổi chuyện xấu gì nào?

Không, mọi người nghĩ nàng tư tâm hay bất công đều được, nàng nhất định không tin Lạc Nguyên Dật là người xấu.

Huống hồ, Dư Thương Phàm tuy cho nàng ấn tượng đầu không tệ, cũng có thể thông cảm thái độ sốt ruột tìm huynh trưởng của y, nhưng y hết lần này đến lần khác bám lấy Lạc Nguyên Dật, có tình muốn sống chết dây dưa, chính là hành vi vừa vô lễ vừa ép người quá đáng,

Chẳng những thế, Dư Thương Phàm còn nói ra trước mặt cha con nàng sự tình rắc rối của huynh trưởng Dư gia, chính là hành vi không để tâm đến mặt mũi anh trai mình.

Dù cho vị huynh trưởng Dư gia có thật sự gây họa, thì việc y bỏ đi tha hương cũng là cái giá quá đắt để làm mọi chuyện lắng dịu xuống. Thế nhưng Dư Thương Phàm cố tình không hiểu ý,

đem mọi chuyện hết thảy nói ra ngoài.

So với huynh trưởng mình, Dư Thương Phàm là một kẻ bên ngoài tùy tiện, bên trong vô tâm, xem chừng còn giống người xấu gấp trăm lần.

Vậy ra Lạc Nguyên Dật nói nàng không được tin tưởng Dư Thương Phàm, cũng không hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Nàng nhất định sẽ giúp trượng phu. Chỉ cần y một ngày còn phủ nhận, thì ngày đó nàng sẽ theo y nói dối đến cùng.

Ngay lúc nàng vừa hạ quyết tâm, Lạc Nguyên Dật đã dùng com xong, liền buông bát đĩa xuống, nhìn Dư Thương Phàm, thần tình bất đắc dĩ, có phần thiếu kiên nhẫn nói: “Dư công tử, anh khăng khăng ép tôi thừa nhận thân phận không phải của mình, khiến cả nhà tôi chịu không ít phiền phức. Bất quá nhạc phụ tôi là người hảo tâm, tôi nghĩ ông ấy muốn giúp anh tìm người là thật, cho nên như vậy đi, khi nào com nước xong xuôi, tôi sẽ kêu người đưa anh đến quán trọ. Về chuyện tìm người, tôi tin tưởng nhạc phụ sẽ hỗ trợ anh... đúng không, nhạc phụ?”

Lạc Nguyên Dật quay đầu hỏi Trì lão gia, triệt để biểu hiện thân phận người ở rể-vô luận chuyện gì đều phải trung cầu ý kiến của nhạc phụ đại nhân.

“Hả? Đúng đúng đúng, chuyện tìm Dư Giai Phong cứ để đó cho ta. Có điều cậu ở đây sẽ khiến con rể ta thấy không thoải mái, như vậy thực sự không tốt lắm, cho nên cảm phiền cậu đến quán trọ một phen, có tin tức gì ta sẽ phái người đến thông tri.” Trì lão gia không ngờ Lạc Nguyên Dật đột nhiên nhắc đến mình, bất quá ông không thể chịu đựng thêm bữa com nào với Dư Thương Phàm nữa, nên dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

“Nhạc phụ đã chấp thuận, vậy ta trước hết đi chuẩn bị, mọi người ở lại dùng bữa thông thả.” Nói rồi, Lạc Nguyên Dật liền đứng dậy rời đi.

Trong nhà ăn còn lại ba người hai mặt cùng nhìn nhau, Trì lão gia và con gái thực muốn giống như Lạc Nguyên Dật, tìm cho mình một lý do tốt để tách khỏi phiền phức, chẳng qua Dư Thương Phàm không có ý định buông tha họ dễ dàng.

Tầm mắt vừa chuyển, y nhìn về phía Trì Tú Tâm tiếp tục truy vấn: “Đại tẩu, đại ca hẳn chỉ đang giả vờ. Đại tẩu khuyên bảo đại ca có được không? Làm người không thể tàn nhẫn như vậy, ngay cả cha mình cũng không thừa nhận!”

“A, ta không phải đại tẩu của anh. Trọng phu ta cũng đã nói qua, chàng quả thực là người Lạc Thành, không phải người tên Dư Giai Phong kia, vậy nên cảm phiền anh chớ nên hiểu nhầm, gây phiền hà cho cả nhà ta nữa.”

Nếu là lúc trước, có lẽ nàng sẽ xiêu lòng trước hoàn cảnh khó khăn của y, nhưng bây giờ chỉ có thể nói Dư Thương Phàm đã dùng sai phương pháp.

Nàng lắc đầu rồi rời khỏi bàn ăn.

“Con ăn no rồi, cha và Dư công tử cứ chậm rãi trò chuyện.” Đùa gì chứ, nàng một chút cũng không muốn ở lại nơi này.

“Dư công tử, sự tình đã như vậy, ta sẽ giúp cậu tìm người thử xem, chỉ mong cậu về sau đừng quấy rầy Lạc Nguyên Dật nhà ta nữa. Còn bây giờ cậu đợi ta một chút, để ta đi phân phó xe ngựa đưa cậu đến quán trọ thoải mái nhất Lạc Thành.” Trì lão gia nói một hơi thật nhanh, đối với với loại khách nhân lý lợm này, dù thế nào ông cũng không dám để lại trong nhà.

Trì Tú Tâm biết Lạc Nguyên Dật chắc chắn không muốn làm lớn chuyện, cho nên nàng có chút lo lắng Dư Thương Phàm có còn nuôi ý định muốn lưu lại nhà mình nữa hay không, bởi một ngày y còn ở lại đây, với tính cách dây dưa phiền toái đó, e rằng Trì gia đến một ngày cũng khó lòng yên ổn.

Bất quá, Dư Thương Phàm không rõ vì thái độ thân thiện của cha con bọn họ, hay hiểu ý chủ nhà muốn trục khách, cứ như vậy thực sự buông tha, không kiên trì ở lại Trì gia, thuyết phục Lạc Nguyên Dật chấp nhận thân phận Dư Giai Phong nữa, chỉ một mực ngồi trong đại sảnh nghỉ ngơi, sau đó tiếp nhận an bài của Trì gia, chuyển thân đến quán trọ.

Chờ sự tình trôi qua một lúc lâu, Trì Tú Tâm rốt cuộc mới yên tâm thả xuống tảng đá nặng trong lòng.

“Mong sao hấn sớm hết hi vọng, không cần qua hai ngày lại đến quấy phá cửa nhà ta.” Trì Tú Tâm rót chén trà đưa cho Lạc Nguyên Dật vừa tắm rửa thay quần áo xong, cả người liền vô lực ngồi phịch xuống cạnh bàn.

“Ừm.” Bình thường Lạc Nguyên Dật sẽ cùng Trì Tú Tâm tán gẫu đôi ba câu, nhưng tối nay lại trở nên trầm mặc khác thường.

“Chàng vẫn còn lo lắng sao?” Trì Tú Tâm vực dậy tinh thần, đi tới bên người Lạc Nguyên Dật, vòng tay ôm lấy vai y, cất giọng thỏ thẻ, “Yên tâm, ta đứng về phía chàng, mặc kệ hấn nói gì, ta tuyệt đối tin tưởng chàng, Nguyên Dật.”

“Cám ơn, có lời này của nàng, ta liền thấy an tâm.” Lạc Nguyên Dật vỗ vỗ cánh tay Trì Tú Tâm, sau đó chống bàn đứng dậy, nhếch miệng cười khổ, “Bất quá, tâm tình hôm nay không được tốt, muốn đến tây phòng nghỉ qua đêm cho yên tĩnh.”

“Thực sự chỉ cần yên tĩnh mà không phải chạy trốn?” Trì Tú Tâm dán sát vào người y, có phần cảnh giác hỏi.

“Quả thật ta chỉ muốn yên tĩnh.” Lạc Nguyên Dật gật đầu nói: “Đã ở lại mặt đối mặt với Du Thương Phàm, cần gì đợi lúc này mới nghĩ chuyện chạy trốn?”

“Nói cũng đúng.” Trì Tú Tâm hiểu ý gật gật đầu, sau đó nói lỏng tay buông Lạc Nguyên Dật ra, “Vậy chờ tới lúc tâm tình tốt lên, cho dù là nửa đêm, chàng cũng phải nhanh chóng về bên cạnh ta đây!”

Một ngày yên ổn cứ thế bị phá hư, là ai đi nữa cũng khó có thể lập tức khôi phục sự bình tĩnh. Trì Tú Tâm không phải không hiểu tâm tình Lạc Nguyên Dật, chỉ là bọn họ thiếu chút đã bị người chia rẽ, nên nàng không khỏi lo lắng có hay không qua một đêm, Lạc Nguyên Dật lại thay đổi chủ ý muốn rời đi, tìm đến địa phương khác bắt đầu cuộc sống mới.

“Ta sẽ không đi.” Lạc Nguyên Dật thấy nàng lo nghĩ, liền nghiêng người hôn lên cánh môi nàng. “Nàng trong lòng ta chiếm phân lượng quá lớn, dù nàng muốn ta đi, ta cũng không thể đi.”

Người cha trong quá khứ đã không dung chứa y, hơn nữa tâm y sớm đã chết, tự nhiên có thể

vứt bỏ hoàn toàn, không một chút do dự. Nhưng hiện tại, y yêu người con gái này, người con gái chữa khỏi vết thương trong lòng y, cho nên bất kể chuyện gì sắp xảy ra, y nhất định phải bảo vệ phần ký ức tốt đẹp giữa y và nàng.

19.

Lạc Nguyên Dật từng nói với nàng, y không lợi hại đến mức có thể nguy trang cả tính tình. Y là y, con người đang cố gắng phủ nhận quá khứ kia luôn là trọng phụ tốt của nàng.

Tuy Dư Thương Phàm nói trong quá khứ Lạc Nguyên Dật đã phạm phải sai lầm không thể cho người biết, bất quá nàng vẫn nghĩ, anh em cãi vã thường xuất phát từ sự hiểu nhầm, nên "sự kiện kia" nói không chừng cũng chính do hiểu nhầm mà thành.

Dư gia cho rằng Lạc Nguyên Dật có tội, nhưng thiết nghĩ, người có tội sao có thể thẳng thắn vô tư, không sợ sệt giống như y lúc này?

Tri Tú Tâm có lòng tin đối với Lạc Nguyệt Dật.

Là phu thê hơn một năm nay, nàng hiểu rất rõ cá tính của y. Y quan tâm chăm sóc nàng, hiểu thuận với cha nàng, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý, người trời căm phẫn, bằng không y sớm đã giết cha con nàng, mưu đồ chiếm lấy sản nghiệp Trì gia rồi.

Nhưng y chẳng những không làm chuyện bất nhân bất nghĩa đó, thậm chí còn nhất mực điều thấp, sống cuộc sống không tranh với đời.

Thử hỏi người như vậy có thể làm nổi chuyện xấu gì nào?

Không, mọi người nghĩ nàng tư tâm hay bất công đều được, nàng nhất định không tin Lạc Nguyên Dật là người xấu.

Huống hồ, Dư Thương Phàm tuy cho nàng ấn tượng đầu không tệ, cũng có thể thông cảm thái độ sốt ruột tìm huynh trưởng của y, nhưng y hết lần này đến lần khác bám lấy Lạc Nguyên Dật, cố tình muốn sống chết dây dưa, chính là hành vi vừa vô lễ vừa ép người quá đáng,

Chẳng những thế, Dư Thương Phàm còn nói ra trước mặt cha con nàng sự tình rắc rối của huynh trưởng Dư gia, chính là hành vi không để tâm đến mặt mũi anh trai mình.

Dù cho vị huynh trưởng Dur gia có thật sự gây họa, thì việc y bỏ đi tha hương cũng là cái giá quá đắt để làm mọi chuyện lắng dịu xuống. Thế nhưng Dur Thương Phàm cố tình không hiểu ý, đem mọi chuyện hết thảy nói ra ngoài.

So với huynh trưởng mình, Dur Thương Phàm là một kẻ bên ngoài tùy tiện, bên trong vô tâm, xem chừng còn giống người xấu gấp trăm lần.

Vậy ra Lạc Nguyên Dật nói nàng không được tin tưởng Dur Thương Phàm, cũng không hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Nàng nhất định sẽ giúp trượng phu. Chỉ cần y một ngày còn phủ nhận, thì ngày đó nàng sẽ theo y nói dối đến cùng.

Ngay lúc nàng vừa hạ quyết tâm, Lạc Nguyên Dật đã dùng com xong, liền buông bát đĩa xuống, nhìn Dur Thương Phàm, thần tình bất đắc dĩ, có phần thiếu kiên nhẫn nói: “Dur công tử, anh khăng khăng ép tôi thừa nhận thân phận không phải của mình, khiến cả nhà tôi chịu không ít phiền phức. Bất quá nhạc phụ tôi là người hảo tâm, tôi nghĩ ông ấy muốn giúp anh tìm người là thật, cho nên như vậy đi, khi nào com nước xong xuôi, tôi sẽ kêu người đưa anh đến quán trọ. Về chuyện tìm người, tôi tin tưởng nhạc phụ sẽ hỗ trợ anh... đúng không, nhạc phụ?”

Lạc Nguyên Dật quay đầu hỏi Trì lão gia, triệt để biểu hiện thân phận người ở rẻ-vô luận chuyện gì đều phải trung cầu ý kiến của nhạc phụ đại nhân.

“Hả? Đúng đúng đúng, chuyện tìm Dur Giai Phong cứ để đó cho ta. Có điều cậu ở đây sẽ khiến con rẻ ta thấy không thoải mái, như vậy thực sự không tốt lắm, cho nên cảm phiền cậu đến quán trọ một phen, có tin tức gì ta sẽ phái người đến thông tri.” Trì lão gia không ngờ Lạc Nguyên Dật đột nhiên nhắc đến mình, bất quá ông không thể chịu đựng thêm bữa com nào với Dur Thương Phàm nữa, nên dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

“Nhạc phụ đã chấp thuận, vậy ta trước hết đi chuẩn bị, mọi người ở lại dùng bữa thông thả.” Nói rồi, Lạc Nguyên Dật liền đứng dậy rời đi.

Trong nhà ăn còn lại ba người hai mặt cùng nhìn nhau, Trì lão gia và con gái thực muốn giống

như Lạc Nguyên Dật, tìm cho mình một lý do tốt để tách khỏi phiền phức, chẳng qua Du Thương Phàm không có ý định buông tha họ dễ dàng.

Tầm mắt vừa chuyển, y nhìn về phía Trì Tú Tâm tiếp tục truy vấn: “Đại tẩu, đại ca hẳn chỉ đang giả vờ. Đại tẩu khuyên bảo đại ca có được không? Làm người không thể tàn nhẫn như vậy, ngay cả cha mình cũng không thừa nhận!”

“A, ta không phải đại tẩu của anh. Trọng phu ta cũng đã nói qua, chàng quả thực là người Lạc Thành, không phải người tên Du Giai Phong kia, vậy nên cảm phiền anh chớ nên hiểu nhầm, gây phiền hà cho cả nhà ta nữa.”

Nếu là lúc trước, có lẽ nàng sẽ xiêu lòng trước hoàn cảnh khó khăn của y, nhưng bây giờ chỉ có thể nói Du Thương Phàm đã dùng sai phương pháp.

Nàng lắc đầu rồi rời khỏi bàn ăn.

“Con no rồi, cha và Du công tử cứ chậm rãi trò chuyện.” Đùa gì chứ, nàng một chút cũng không muốn ở lại nơi này.

“Du công tử, sự tình đã như vậy, ta sẽ giúp cậu tìm người thử xem, chỉ mong cậu về sau đừng quấy rầy Lạc Nguyên Dật nhà ta nữa. Còn bây giờ cậu đợi ta một chút, để ta đi phân phó xe ngựa đưa cậu đến quán trọ thoải mái nhất Lạc Thành.” Trì lão gia nói một hơi thật nhanh, đối với với loại khách nhân lý lợm này, dù thế nào ông cũng không dám để lại trong nhà.

Trì Tú Tâm biết Lạc Nguyên Dật chắc chắn không muốn làm lớn chuyện, cho nên nàng có chút lo lắng Du Thương Phàm có còn nuôi ý định muốn lưu lại nhà mình nữa hay không, bởi một ngày y còn ở lại đây, với tính cách dây dưa phiền toái đó, e rằng Trì gia đến một ngày cũng khó lòng yên ổn.

Bất quá, Du Thương Phàm không rõ vì thái độ thân thiện của cha con bọn họ, hay hiểu ý chủ nhà muốn trực khách, cứ như vậy thực sự buông tha, không kiên trì ở lại Trì gia, thuyết phục Lạc Nguyên Dật chấp nhận thân phận Du Giai Phong nữa, chỉ một mực ngồi trong đại sảnh nghỉ ngơi, sau đó tiếp nhận an bài của Trì gia, chuyển thân đến quán trọ.

Chờ sự tình trôi qua một lúc lâu, Trì Tú Tâm rút cuộc mới yên tâm thả xuống tảng đá nặng trong lòng.

“Mong sao hấn sớm hết hi vọng, không cần qua hai ngày lại đến quấy phá cửa nhà ta.” Trì Tú Tâm rút chén trà đưa cho Lạc Nguyên Dật vừa tắm rửa thay quần áo xong, cả người liền vô lực ngồi phịch xuống cạnh bàn.

“Ừm.” Bình thường Lạc Nguyên Dật sẽ cùng Trì Tú Tâm tán gẫu đôi ba câu, nhưng tối nay lại trở nên trầm mặc khác thường.

“Chàng vẫn còn lo lắng sao?” Trì Tú Tâm vực dậy tinh thần, đi tới bên người Lạc Nguyên Dật, vòng tay ôm lấy vai y, cất giọng thỏ thẻ, “Yên tâm, ta đứng về phía chàng, mặc kệ hấn nói gì, ta tuyệt đối tin tưởng chàng, Nguyên Dật.”

“Cám ơn, có lời này của nàng, ta liền thấy an tâm.” Lạc Nguyên Dật vỗ vỗ cánh tay Trì Tú Tâm, sau đó chống bàn đứng dậy, nhếch miệng cười khỏ, “Bất quá, tâm tình hôm nay không được tốt, muốn đến tây phòng nghỉ qua đêm cho yên tĩnh.”

“Thực sự chỉ cần yên tĩnh mà không phải chạy trốn?” Trì Tú Tâm dán sát vào người y, có phần cảnh giác hỏi.

“Quả thật ta chỉ muốn yên tĩnh.” Lạc Nguyên Dật gật đầu nói: “Đã ở lại mặt đối mặt với Du Thương Phàm, cần gì đợi lúc này mới nghĩ chuyện chạy trốn?”

“Nói cũng đúng.” Trì Tú Tâm hiểu ý gật gật đầu, sau đó nói lỏng tay buông Lạc Nguyên Dật ra, “Vây chờ tới lúc tâm tình tốt lên, cho dù là nửa đêm, chàng cũng phải nhanh chóng về bên cạnh ta đây!”

Một ngày yên ổn cứ thế bị phá hư, là ai đi nữa cũng khó có thể lập tức khôi phục sự bình tĩnh. Trì Tú Tâm không phải không hiểu tâm tình Lạc Nguyên Dật, chỉ là bọn họ thiếu chút đã bị người chia rẽ, nên nàng không khỏi lo lắng có hay không qua một đêm, Lạc Nguyên Dật lại thay đổi chủ ý muốn rời đi, tìm đến địa phương khác bắt đầu cuộc sống mới.

“Ta sẽ không đi.” Lạc Nguyên Dật thấy nàng lo nghĩ, liền nghiêng người hôn lên cánh môi

nàng. “Nàng trong lòng ta chiếm phân lượng quá lớn, dù nàng muốn ta đi, ta cũng không thể đi.”

Người cha trong quá khứ đã không dung chứa y, hơn nữa tâm y sớm đã chết, tự nhiên có thể vứt bỏ hoàn toàn, không một chút do dự. Nhưng hiện tại, y yêu người con gái này, người con gái chữa khỏi vết thương trong lòng y, cho nên bất kể chuyện gì sắp xảy ra, y nhất định phải bảo vệ phần ký ức tốt đẹp giữa y và nàng.

20:

“A, nếu là vậy, chàng cứ ngủ một giấc thật ngon rồi quên hết những chuyện không thoải mái đi!” Trì Tú Tâm tựa vào vai y, cười nói: “Đều tại ta thiếu cảnh giác mới khiến chàng phải phiền não như vậy, bắt quá sau này ta sẽ chú ý cẩn thận, không để chàng vướng vào rắc rối nữa.”

“Nói như nàng thì còn gì là thê tử vừa nhiệt tình vừa biết săn sóc của ta.” Lạc Nguyên Dật nhìn không được bật ra tiếng cười khẽ.

Y vuốt ve đôi má non mềm, cười điềm đạm nói: “Ta sẽ bảo vệ nàng, nàng nhớ kỹ lời này là được.”

“Ừ, ta nhớ kỹ.” Trì Tú Tâm vỗ lưng Lạc Nguyên Dật giống như dỗ đứa nhỏ, cười nói: “Đêm nay cứ yên tâm ngủ ngon, đừng đi đâu lung tung. Sáng mai ta sẽ đến tây phòng tìm chàng.”

“Được.” Hôn lên má nàng hai ngậm, bấy giờ Lạc Nguyên Dật mới cất bước rời đi.

Lạc Nguyên Dật đi rồi, Trì Tú Tâm xét thấy sắc trời không còn sớm, vì thế nàng sai người chuẩn bị nước ấm tắm rửa, vừa để chính mình được thoải mái, cũng đồng thời quên đi những chuyện không vui, bao gồm Du Thương Phàm lỳ lợm bám người kia. Bất quá, nàng mới từ trong nước đi ra, thay quần áo xong, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người loáng thoáng phía sau bức bình phong.

“Ai đó?” Là nàng đa tâm hoặc trong phòng thật sự không chỉ có một người.

Đối phương thong thả bước ra khỏi bình phong, Trì Tú Tâm chuyên chú nhìn theo, liền nhận ra kẻ đến không ngờ chính là Du Thương Phàm.

“Là anh! Anh làm sao có thể...”

Trì Tú Tâm hít ngậm khí lạnh, đang muốn kêu to, Dư Thương Phàm lại trước nàng một bước lao tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai điểm huyết đạo của nàng.

Trì Tú Tâm cứ như vậy bị y chế trụ. Nàng không thể lên tiếng, cũng không thể động đậy, chỉ có thể trợn mắt nhìn y lên đây cửa quan sát động tĩnh bên ngoài, xem xem có ai nghe thấy tiếng kêu của nàng không.

Sau khi nhìn lướt qua một vòng, Dư Thương Phàm lại trở về cạnh bên Trì Tú Tâm, một phen đánh giá nàng, miệng lầm bầm.

“Hừ, các ngươi suy tính cũng khéo lắm, nhưng không có chuyện ta đây nhận sai người. Lạc Nguyên Dật kia chắc chắn là đại ca ta.” Dư Thương Phàm lộ ra biểu tình hoàn toàn bất đồng so với trước đó, ánh mắt mang theo vẻ hung tàn, nhìn chằm chằm Trì Tú Tâm, tiếp tục nói: “Biết thế cha con các ngươi còn cố tình không giúp đỡ ta. Xem ra nói không thông, ta đây phải dùng cách của mình khiến cho hấn thừa nhận mới được.”

Trì Tú Tâm kinh hoảng trong lòng, nàng không ngờ gã thư sinh nhã nhặn Dư Thương Phàm lại biết công phu điểm huyết vốn chỉ xuất hiện trong lời đàm thuyết thư.

Càng khiến nàng buồn bực hơn, Dư Thương Phàm lúc trước rõ ràng bị trật chân, thế nào bây giờ lại có thể bước đi thoăn thoắt như không được?

Dư Thương Phàm nhìn theo tầm mắt nàng, mỉm cười có chút đắc ý: “Ngươi cảm thấy kỳ quái, chân ta rõ ràng bị thương, sao có thể hành động tự nhiên phải vậy không?”

Bằng không y nghĩ nàng còn kỳ quái chuyện gì?

Trì Tú Tâm có chút tức tối liếc nhìn Dư Thương Phàm, lúc này nàng bỗng thấy hối hận vì sao mình không theo Lạc Nguyên Dật đến tây phòng. Nếu y muốn yên tĩnh một mình, nàng cũng không ngại ngủ ở căn phòng trống cách vách.

Biết đâu đấy, Lạc Nguyên Dật sẽ phát hiện Dư Thương Phàm tiến vào trong nhà, sau đó kịp thời đến cứu nàng.

“Ngươi trừng mắt nhìn ta cũng vô dụng.” Dư Thương Phàm cười lạnh nói: “Kỳ thực chút

thương tích này chẳng đáng là gì, không ảnh hưởng đến hành động của ta được. Chỉ cần ta điều công vận khí, lưu chuyển kinh mạch một chút, tức khắc sẽ không còn trở ngại. Huống hồ ta cố tình làm mình bị thương, dĩ nhiên phải không chế tốt thương tích, bất kỳ lúc nào cũng có thể khôi phục nguyên trạng.”

Tri Tú Tâm nghe y nói vậy, phảng phất như có lời đing đánh xuống bên tai.

Kẻ này thật đáng giận. Thì ra y muốn lợi dụng nàng.

“Nhìn ánh mắt ngươi hẳn là đoán ra rồi? Không sai, tất thủy sự kiện đều do ta một tay an bài!”

Dur Thương Phàm cười giả tạo nói: “Để có thể thuận lý thành chương tiến vào Trì gia, xác minh xem đại ca có thật sự ở đây hay không, ta đã dựng lên màn kịch móc túi, không nghĩ tới ngươi chẳng chút cảnh giác, dễ dàng mắc lừa ta như vậy!”

Gã thói tha này dám giẫm đạp lên lòng tốt của người khác.

Tri Tú Tâm rốt cục hiểu được nguyên do vì sao Lạc Nguyên Dật lại khinh thường Dur Thương Phàm.

Gã ta quả thực rất biết cách gạt người.

Dur Thương Phàm ngồi xuống thành thoi rút chén trà, Tri Tú Tâm nhìn y khóc không ra lệ, bây giờ hối hận đã không còn kịp rồi.

Vẫn may Dur Thương Phàm thấy không có người đến quấy rầy y, cho nên thái độ cũng tương đối thoải mái.

“Ta vốn định lén vào đại trạch, thử nhìn xem đại ca có phải ở trong này hay không, nhưng Trì gia nhân khẩu đông đúc, rất khó tìm người. Vì vậy, ta đổi ý chuyển sang dùng thân phận khách nhân, bởi vì khách nhân nhất định có thể gặp mặt chủ nhân hoặc quản gia của Trì gia, tử như cha người, hoặc là con rể...”

Khóe miệng cong lên, Dur Thương Phàm vòng ra phía trước Tri Tú Tâm, thấy khuôn mặt nàng tỏ vẻ không cam lòng, lại không nhìn được bật ra tiếng cười lạnh.

“Sự tình còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng, cho nên thật ngại quá, đại tẩu, đại ca hẳn

không muốn nhận ta, ta sẽ không để hấn trốn tránh cả đời, nhất định phải khiến hấn tiến ra trước mặt ta. Nữ nhân ngươi đã câu được tim hấn, vậy ngoan ngoãn để cho ta lợi dụng một chút đi!”

Gặp quỷ mới để y lợi dụng, nàng thềm oán trong lòng.

Bức bối khổ sở, nàng không nghĩ được biện pháp nào ngoài cầu thần khẩn phật, mong sao Lạc Nguyên Dật nghe thấy lời nàng.

Lạc Nguyên Dật ơi Lạc Nguyên Dật, y đã nói sẽ bảo vệ nàng, thời khắc này sao còn không xuất hiện?

Tri Tú Tâm sống chết cầu khẩn, hy vọng Lạc Nguyên Dật có thể giống như đại hiệp khách trong lời đàm thuyết thư, đột nhiên phá cửa sổ xông vào, cứu nàng một mạng, sau đó tặng cho tên khốn lừa đảo Du Thương Phàm này một cước rơi tùm xuống hồ nước, thế nhưng...

“Ngủ đi, đại tẩu.”

Tiếng cười vang vọng bên tai, cảm giác toàn thân bỗng nhẹ bẫng, Tri Tú Tâm liền như vậy ngủ thiếp đi, không còn biết gì nữa.

21:

Có tiếng lửa cháy.

Thanh củi phát ra từng tiếng lách tách, lách tách, đánh thức Tri Tú Tâm từ trong cơn mê.

Nàng nháy mắt mấy cái, khẽ động tay chân, cảm giác toàn thân đau nhức khiến cổ họng bắt giác bật ra tiếng rên rĩ, nhờ đó nàng phát hiện á huyết của mình tựa hồ đã được giải.

Tuy nhiên, tay nàng lại bị trói.

Nàng quan sát bốn phía, nhận thấy nơi này giống như một tòa miếu nát, nóc nhà chỉ chút lỗ thủng, tượng đá không còn nguyên vẹn, khắp nơi phủ đầy tro bụi và mạng nhện.

Du Thương Phàm nhóm lửa ở bên cạnh, thấy nàng tỉnh dậy, không khỏi tươi cười đắc ý.

“Đại tẩu, ngươi khó ngủ sao? Mới đó đã tỉnh rồi.”

“Ngươi là thứ bất lương! Nhà ta đối tốt với ngươi như vậy, kết quả ngươi lại lấy oán báo ơn!”
Tri Tú Tâm đã biết Du Thương Phàm là hạng người gì, tự nhiên sẽ không khách khí với y nữa,

nàng dùng thanh âm khô khốc nói ra tất thảy oán giận, nếu tay chân có thể động, nàng cũng không ngại tiến lên tát y hai cái cho hả dạ.

“Lấy oán báo ơn không phải ta, mà là trượng phu của ngươi. Ta đã nhẫn nhục cúi đầu trước hấn, vậy mà hấn vẫn không chịu nhận ta.” Dư Thương Phàm lắc đầu cười lạnh, “Đừng tưởng trượng phu ngươi là chính nhân quân tử, nếu ngươi biết hấn đã làm chuyện tốt gì trong quá khứ, ngươi sẽ không còn tin tưởng hấn, giúp đỡ hấn nữa.”

“Mặc kệ chàng trước kia làm gì, cũng không như ngươi bây giờ, làm ra loại chuyện bắt người xấu xa này!” Trì Tú Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Phải không? Cho dù hấn từng khiến một cô nương thất cổ tự sát sao?” Dư Thương Phàm khinh thường hừ lạnh.

“Cái gì...” Trì Tú Tâm không khỏi sùng sốt.

Hại một cô nương thất cổ tự sát? Lạc Nguyên Dật sao?

Chuyện này không thể nào xảy ra. Người tử tế như y không có lý do để đi hại người.

Thấy nàng liên tục thay đổi sắc mặt, Dư Thương Phàm lộ ra nụ cười ác độc đầy thỏa mãn. Y bỏ thêm củi vào đồng lửa, cười thực giả tạo rồi nói tiếp: “Ngươi quả nhiên cái gì cũng không biết. Xem ra ta phải làm chuyện tốt, nói cho ngươi biết bộ mặt thật của hấn rồi!”

“Ta sao biết được ngươi có gạt ta hay không?” Trì Tú Tâm ra vẻ trấn định hỏi.

Nàng thật sự muốn biết những chuyện trong quá khứ, muốn biết trượng phu đã gặp phải chuyện gì, khiến cho y có tâm tính phòng bị, không tin tưởng người ngoài.

Nhưng nàng không thể tin lời gã này được.

“Mặc kệ ngươi tin hay không tin, coi như nghe kể chuyện đêm khuya đi!” Dư Thương Phàm cười lạnh một tiếng, rồi nói tiếp: “Nhà chúng ta chính là Hách Phong Bảo danh tiếng lẫy lừng ở phương bắc.”

“Chưa từng nghe qua.” Trì Tú Tâm nhú mày, ngang nhiên cắt ngang lời y nói.

“Ngươi đương nhiên không biết.” Dư Thương Phàm dùng ánh mắt “ếch ngồi đáy giếng” nhìn

nàng, “Lạc Thành ở phía nam, hai nơi khoảng cách tương đối xa, người lại là loại nữ nhân cả đời này hết tám phần sẽ không rời khỏi quê nhà, sao có thể biết tới danh tiếng của Hách Phong Bảo?”

“Người muốn kể chuyện đại ca người hay là muốn chế nhạo ta? Hai cái chọn một đi!” Trì Tú Tâm thầm mắng trong lòng.

Nàng không rời khỏi Lạc Thành thì sao? Rốt cuộc vẫn tốt hơn kẻ xấu xa ngàn dặm xa xôi chạy tới đây để hại người.

“Nữ nhân hung dữ, thực không hiểu tên kia coi trọng người điểm nào?” Dư Thương Phàm cười cười, tuy rằng bất mãn Trì Tú Tâm, nhưng thấy nàng đang ở thế hạ phong, chỉ có thể mặc y bài bố, cho nên tâm tình hãy còn tương đối tốt.

“Chàng coi trọng ta điểm nào người không cần biết, đỡ khiến người cũng coi trọng ta, ta đây sẽ cảm thấy phiền phức.” Trì Tú Tâm hừ mạnh một tiếng.

“Ta còn lâu mới coi trọng người. Các cô nương ra vào Hách Phong Bảo đều đẹp hơn người gấp trăm lần.” Dư Thương Phàm phát ra tiếng cười lạnh, “Hách Phong Bảo nổi danh trên giang hồ, đại ca hẳn chính là trưởng tử của bảo chủ, bởi vì văn võ song toàn, tướng mạo xuất chúng, nên cha ta rất coi trọng hẳn, thậm chí muốn đính thân cho hẳn, đối tượng dự tính là con gái của trưởng lão nội bảo.”

“Cái gì?” Lạc Nguyên Dật đính thân?

Vậy không phải phạm vào ba điều không gả sao?

Trì Tú Tâm nghĩ tới liền thấy buồn bực, sau đó lại đột nhiên nhú chặt chân mày.

Chậm một chút, nàng chỉ mới nghe Dư Thương Phàm nói lời một phía, cũng không phải Lạc Nguyên Dật chính miệng thừa nhận.

Nam nhân này một câu nửa chữ cũng khó tin. Đã như thế, nàng không cần phải khẩn trương.

“Người phát hoảng rồi sao?” Dư Thương Phàm không biết nàng nghĩ gì, chỉ đơn giản nhìn sắc mặt mà cảm thấy đắc ý, “Đại ca rất có khả năng sẽ kế thừa Hách Phong Bảo, bởi vậy trưởng lão mới nguyện ý hứa thân, ít nhiều cũng vì muốn mượn sức song phương, củng cố địa vị tương lai

của hắn.”

“Hừ, đại ca ngươi có tương lai sáng sủa vậy, sao lại hại cô nương nhà người ta thất cổ tự sát, còn chính mình bỏ nhà ra đi được?” Liếc mắt nhìn Du Thương Phàm kiêu ngạo, Trì Tú Tâm cảm thấy bất mãn vô cùng.

Câu trước câu sau mâu thuẫn kịch liệt. Lời gã này nói quả nhiên không đáng tin.

“Bởi vì hắn được sủng mà kiêu.” Du Thương Phàm hừ một tiếng nói, “Vào buổi tối trước khi thành thân, hắn nốc rượu say mèm, sau đó lộ ra bản tính, trên đường về bảo bắt cóc Phù gia cô nương, đoạt đi trong sạch của đối phương, cho nên cô nương người ta mới ở trong phòng hắn thất cổ tự sát.”

Y nói nghe sinh động như thật, tựa hồ bản thân đã từng trải nghiệm qua, làm Trì Tú Tâm nhìn không được nuốt nước miếng, cảm giác có chút khấn trương.

Ông trời, Lạc Nguyên Dật thực sự đã làm ra sự tình này sao?

Không có khả năng. Ai có thể làm ra chuyện tình thương thiên hại lý này, cũng tuyệt đối không phải là y.

“Thế nào, đã sợ chưa?” Du Thương Phàm cười lạnh rồi nói tiếp: “Phần khích còn ở phía sau! Nguyên bản cha ta nói quân pháp bất vị thân, lập tức liền bắt hắn đưa lên quan phủ. Không ngờ hắn dựa vào võ công cao cường, cư nhiên lúc bị giam giữ đã tự ý đào thoát!”

Bốn chữ “võ công cao cường” như kim châm đâm vào trong tai Trì Tú Tâm, khiến toàn thân nàng chấn động, có phần choáng váng.

Lạc Nguyên Dật quả thực lợi hại, nàng tuyệt đối tin y có thể trốn được quan phủ đuổi bắt.

Bây giờ nàng đã hiểu vì sao Lạc Nguyên Dật muốn nguy trang thành ăn mày, còn cố ý mang da mặt giả, thà rằng che giấu một thân bản lãnh, trốn tránh trong nhà, cũng không tình nguyện tiến ra gặp người. Hết thấy điều không phải vì y là tù phạm bị quan phủ tầm nã sao?

Trời hỡi, nàng đã gả cho một nam nhân “có hôn ước”, còn “làm chuyện phi pháp”?

Lạc Nguyên Dật ơi Lạc Nguyên Dật, phải chi y sớm nói chuyện này với nàng, để nàng hiện tại

không bị lời nói phiến diện của Dư Thương Phàm làm kinh hãi đến mức không biết nên tin tưởng hay không.

“Xem người biến sắc kìa!” Dư Thương Phàm nhìn không được cất tiếng cười to, “Sợ rồi chứ gì? Đây là quá khứ của đại ca ta! Ta đoán hẳn nhất định không nói với người, chỉ giả vờ làm người tốt, vậy nên người mới một mực yêu hấn.”

“Chàng... Chàng căn bản không phải đại ca người, đương nhiên không cần nói những chuyện này!” Cẩn chặt răng, Trì Tú Tâm kiên trì nói.

Nàng không được tin y. Nàng đã đáp ứng Lạc Nguyên Dật, đối với gã Dư Thương Phàm này, nàng một chữ cũng không được tin.

“Hừ, ta không quan tâm người nghĩ gì, tóm lại hẳn là một kẻ tự cao tự đại, cho rằng mình rất lợi hại mới tùy ý làm bậy, khiến nhạc phụ và thê tử tương lai phải đau lòng.”

Dư Thương Phàm càng nói, giọng điệu càng phần nộ, khiến Trì Tú Tâm không nhịn được nhướn mày.

Hóa ra, đây là cố sự mà y nói lúc dùng cơm chiều. Bất quá, những lời này đáng tin được bao nhiêu?

“Dư Thương Phàm, mặc kệ người hiểu lầm Nguyên Dật thế nào, nhà chúng ta với người không có nửa điểm quan hệ, người thức thời thì thả ta ra, nếu không trượng phu ta nhất định sẽ báo quan bắt người!” Trì Tú Tâm cố bình ổn tâm tình, tỏ ra trấn định chống lại Dư Thương Phàm.

Nàng sao có thể bị lung lạc bởi lời của kẻ bắt cóc, trói người được?

Nếu Dư Thương Phàm nói thật, y sẽ không làm ra loại hành vi như trộm cướp này, chỉ cần cảnh cáo cha con nàng là đủ.

Vì vậy, tổng kết lại, y vẫn là kẻ lừa đảo siêu cấp.

“Báo quan sao?” Dư Thương Phàm nghe Trì Tú Tâm nói lời vô nghĩa, tùy tiện cười to lên một tràng, “Người dùng quên xe ngựa của Trì gia đã đưa ta, một kẻ bị thương ở chân không thể đi lại, đến quán trọ. Cho dù người mất tích ở trong phòng, cũng không ai nghĩ tới kẻ bắt người lại chính

là ta.”

“Ngươi!” Thực khiến người ta tức chết. Y cư nhiên đã chuẩn bị tốt chứng cứ ngoại phạm.

“Chưa nói ngươi chờ mong bọn hần báo quan cứu ngươi cũng vô dụng, bởi bọn hần tám phần đều đã chết, làm sao có thể đi báo quan được?” Hai tay đồng thời mở ra, Du Thương Phàm cất giọng cười lớn, “Con người ta làm việc rất cẩn thận. Để tránh lưu hậu hoạn, ta trước đó mang ngươi rời khỏi Trì gia, đã thuận tay rưới dầu phóng hỏa khắp nơi. Không kẻ nào có thể chạy thoát, trừ phi hần là người có khinh công. Hiện tại Trì gia đại trạch hần đã ngập trong biển lửa, đến mảnh ngói cũng không còn rồi! Ha ha ha...”

“Cái gì? Ngươi...” Trì Tú Tâm rùng mình kinh hãi.

Y phóng hỏa thiêu rụi toàn gia nàng?

22.

“Tên khốn ngươi lòng lang dạ sói!” Trì Tú Tâm oán hận đến phát run, nàng vạn lần không ngờ chỉ một phút mềm lòng, lại đổi lấy trên dưới Trì gia phải chôn thây cùng mình.

“Đâu có. Người không vì mình, trời tru đất diệt thôi!” Du Thương Phàm nhún nhún vai, giết người đối với y chẳng phải chuyện gì to tát.

“Khốn kiếp! Ngươi đến cùng có mục đích gì? Sao lại nhẫn tâm hại chết người vô tội? Cho dù ngươi muốn ép Nguyên Dật thừa nhận thân phạm, cũng không cần dùng tới thủ đoạn này! Đó là biết bao nhiêu mạng người! Đồ khốn nhà ngươi! Mau đền mạng cho họ!” Nghĩ đến cha và đám hạ nhân bình thường vẫn rất hòa hợp với nàng cứ như vậy táng thân trong biển lửa, nước mắt Trì Tú Tâm bắt giác đã trào ra.

“Sao chứ? Ngươi nghĩ ta giết cả nhà ngươi vì đại ca không chịu nhận mình là Du Giai Phong?” Khẽ nhướn mày, với việc mình hại chết bao nhiêu người, Du Thương Phàm chỉ đơn giản cười nhạt mấy tiếng: “Quá ngây thơ rồi, ta mới không quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này.”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Tâm lý y chắc chắn không bình thường. Xem chuyện diệt gia người ta bình thản như ăn một bữa cơm, chỉ có thể là kẻ điên.

“Ta khẳng định Lạc Nguyên Dật chính là đại ca ta, mặc kệ hấn muốn khôi phục thân phận hay không đều không quan trọng. Dư Thương Phàm ta không làm chuyện thả hổ về rừng, một khi đã ra tay, thì phải diệt tận gốc.”

“Đồ bệnh hoạn!” Trì Tú Tâm không hiểu nổi suy nghĩ của gã này, nhưng nàng chắc chắn một điều, “Người căn bản không được bình thường, ta mặc kệ người có mục đích gì, người vẫn là thú ma quỷ giết người không gớm tay!”

“Không đến phiên người giáo huấn ta.” Dư Thương Phàm thoáng nhíu đầu mày, xem chừng bất mãn với giọng điệu lên án của nàng, “Người chỉ cần ngoan ngoãn ở lại đây, chờ ta giải quyết xong mọi chuyện, sẽ đưa người đến địa phủ đoàn tụ với gia đình.”

“Cả nhà ta đều bị người hại chết, người còn muốn thế nào nữa?” Trì Tú Tâm không cam lòng, cắn môi nói, “Người có gan ngay bây giờ liền một đao đưa ta xuống địa phủ, để ta biến thành quỷ hồn, đầu của ta sẽ đến tìm người, đeo bám người muốn sống không được, muốn chết không xong!”

“Khi nào người chết đi, có được bản lãnh đó rồi hẵng tính.” Dư Thương Phàm cười to nói: “Tóm lại người cứ an tâm đợi, lát nữa sẽ có nhiều thứ đặc sắc để người xem.”

“Rốt cuộc nhà người...”

Trì Tú Tâm còn chưa dứt lời, bên ngoài ngôi miếu bỗng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

“Hấn muốn dùng nàng dẫn dụ ta tới đây.”

“Nguyên Dật!”

Thấy trọng phụ bình an vô sự bước vào trong miếu, Trì Tú Tâm nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng nhin không được có chút khẩn trương.

Trên người Lạc Nguyên Dật dính đầy tro bụi, nhìn qua liền đoán được y mới từ trong lửa thoát ra.

Nói như vậy, Dư Thương Phàm thực sự không dọa nàng, y quả thực đã thiêu rụi Trì gia.

Trì Tú Tâm căng thẳng tới cùng, giờ phút này, nàng không biết nên cảm thấy may mắn Lạc

Nguyên Dật còn sống, hay nên bị thương vì số phận của cha và đám người hầu. Dầu sao bọn họ cũng không có võ công, muốn sống sót, chỉ e là nói dễ hơn làm.

“Người quả nhiên là đại ca ta.” Dư Thương Phàm hai mắt sáng quắc nhìn xoáy vào Lạc Nguyên Dật, “Trận lửa kia làm sao hạ được một thân hảo khinh công của người chứ?”

Bực này đã chứng minh Lạc Nguyên Dật chính là Dư Giai Phong.

“Xem ra người thực sự yêu đại tẩu, cho nên lúc hỏa hoạn mới như trong sổ liệu của ta, trước tiên đi cứu ả, sau đó phát giác manh mối ta để lại rồi tìm được đến đây.”

Dư Thương Phàm đắc ý cười vang, Trì Tú Tâm nghe thấy mà bực, chỉ có Lạc Nguyên Dật mặt không biểu tình nhìn em mình không nói một câu.

“Cũng chỉ người mới nghĩ ra thủ đoạn ác độc này.”

Quả như lời Dư Thương Phàm nói, vào lúc Trì gia gặp hỏa hoạn, Lạc Nguyên Dật nhìn thấy những nơi bị cháy lớn bao gồm cả phòng của thê tử, liền đoán ra ngay có kẻ đã cố tình phóng hỏa.

Vội vã muốn cứu Trì Tú Tâm, Lạc Nguyên Dật không màng đến nguy hiểm, tức thời xông thẳng vào phòng nàng, kết quả chẳng thấy bóng người nào, lại hướng mắt nhìn chung quanh, phát hiện chiếc trâm cài thê tử thường dùng bị cắm sâu vào trong xà nhà.

Biết chắc không phải Trì Tú Tâm làm, y liền xoay mình nhảy lên trên xà, vừa vịn trông thấy một dòng chữ nhỏ:

Muốn tìm thê tử, ngoại ô phía tây, hướng bắc ba dặm, gặp ở miếu nát.

Lúc thấy dòng chữ, Lạc Nguyên Dật lập tức minh bạch rồi.

Manh mối loại này, người bình thường xông vào phòng tuyệt đối không nhìn thấy, bởi vì nó được viết ở phía trên thanh xà.

Chưa kê xà gỗ bắt lửa, một lát là cháy hết, trâm cài lẫn dòng chữ cuối cùng sẽ bị lửa cắn nuốt, không sót lại vết tích. Do đó, nếu có người muốn định tội Dư Thương Phàm bắt cóc Trì Tú Tâm đi nữa, thì y phải đối mặt với một vấn đề nan giải: không có bằng chứng.

Kẻ làm xằng làm bậy, hủy sạch sẽ chứng cứ, còn quen biết với Lạc Nguyên Dật, không phải Du Thương Phàm thì có thể là ai?

Vì thế đây nhất định là chuyện tốt của Du Thương Phàm.

Nghĩ ra đáp án, Lạc Nguyên Dật liền thi triển khinh công nhằm hướng ngôi miếu nát, mà mọi chuyện hết thảy đều không nằm ngoài suy đoán của y.

“Nguyên Dật, cha... cha bọn họ có phải...” Trì Tú Tâm thật sự muốn biết, Lạc Nguyên Dật trước khi đến đây đã kịp cứu cha nàng và mọi người chưa, hay bởi vì lúc ấy tối trời, y vội đi cứu nàng, nên không có thời gian cứu những người khác?

Song Lạc Nguyên Dật chỉ chăm chú nhìn Du Thương Phàm, khuôn mặt y cứng rắn lạnh lùng, ánh mắt như lẩn vào sương giá, cơ hồ muốn ngưng kết người đối diện, khiến Trì Tú Tâm không khỏi ngẩn người, lời còn chưa dứt đã nuốt trở vào trong.

Trì Tú Tâm bỗng thấy sợ hãi. Lạc Nguyên Dật lúc này không phải trượng phu mà nàng biết.

Thái độ kia giống như một người hoàn toàn xa lạ.

Lạc Nguyên Dật khi còn ở Hách Phong Bảo chính là bộ dáng đấy sao?

Y từng nói mình không thể ngụy trang được tính tình, thế nào hiện tại lại lạnh lùng quá vậy?

Ánh mắt y tuy không nhắm vào nàng, nhưng sự quyết đoán ở bên trong lại khiến nàng im lặng theo bản năng, không dám nói một câu nửa chữ.

“Ha ha ha... Ta sớm nói rồi mà, tên này không tốt như người nghĩ đâu!” Chứng kiến bầu không khí trầm mặc giữa hai người, Lạc Nguyên Dật thế nhưng lại lãnh đạm với thê tử, Du Thương Phàm nhìn không được chỉ vào hai người mà cười nhạo: “Phu thê gặp nhau đến một câu an ủi cũng không có, còn nóng nảy gì chứ?”

Lạc Nguyên Dật không quản y châm chọc, trực tiếp nói thẳng ra nghi vấn.

“Sao người biết ta ở nơi này?”

“Người thừa nhận đúng không, đại ca?”

“Như ý người muốn.” Lạc Nguyên Dật hỏi lại lần nữa: “Nói ta biết, người làm thế nào tìm tới

tận đây?”

23:

Trong mấy năm lưu lạc bên ngoài, y luôn cẩn thận lời nói việc làm, cố gắng không để lộ tung tích, nào ngờ vẫn không qua mắt được Du Thương Phàm.

“Nhờ vào An Lô Mã!” Du Thương Phàm nheo mắt, cười gian xảo: “Người phương nam không mua ngựa phương bắc, An Lô Mã được đưa đến biên quan làm chiến mã, càng không phải giống ngựa người phương nam yêu thích, cho nên biết tin có người phương nam mua An Lô Mã, ta liền cảm thấy kỳ quái.”

“Là mã thương nói với ngươi?”

“Thối lắm, nhắc tới việc này ta lại tức, mã thương kia nói thế nào cũng không chịu tiết lộ người mua. Mãi đến khi nghe tin phụ cận có một tay mã si gọi là Bình lão bá, ta tìm lão, mới được lão cho biết ở Trì gia có thốt ngựa phương bắc, còn phải ngồi nghe lão đắc ý khoe khoang một hồi lâu.”

“Quả nhiên là số kiếp...” Lạc Nguyên Dật không khỏi thở dài.

Ngày đó y nhắc nhở Hầu Bình, ngàn vạn lần đừng đem chuyện y biết công phu nói ra, lại bỏ qua mất chuyện An Lô Mã. Ủng công y nhiều lần dặn dò phía mã thương, kết quả mã thương biết thủ tín, nhưng ngăn không được cái miệng của mã si.

“Vì thế ta liền đến Trì gia, an bài một tuồng kịch để lừa nữ nhân kia cho ta qua cửa, không ngờ mọi chuyện tiến triển thuận lợi đến mức ta nằm mơ cũng muốn cười to!”

“Nói thuận lợi không phải đã sớm thuận lợi rồi sao? Mất đi cây đình trong mắt là ta, Hách Phong Bảo sẽ tự động rơi vào tay ngươi, chẳng lý nào ngươi còn tới tìm ta.”

Đây là chuyện Lạc Nguyên Dật thấy khó hiểu nhất. Đáng nhẽ con trưởng sợ tội bỏ trốn, cha hẳn phải đem lực chú ý dời đến trên người Du Thương Phàm, thế nào lại khiến y đuổi theo mình như vậy?

“Hừ! Nếu mọi chuyện thuận theo ý ta, thì ta tới tìm ngươi làm chi?” Khi nói câu này, nét mặt

Dư Thương Phàm liền trở nên dữ tợn.

“Cha không đem vị trí kia cho người?” Lạc Nguyên Dật bèn phỏng đoán.

Trong ấn tượng của Lạc Nguyên Dật, cậu em này lúc nào cũng muốn vượt mặt y, không chấp nhận mình đứng dưới trướng y.

“Lão già kia nhất quyết không bỏ cuộc! Cho dù người đã làm ra sự tình thương phong bại tục, làm nhục gia môn, lão cũng chỉ cần mỗi mình người!” Dư Thương Phàm cắn răng, lạnh giọng nói.

“Người suy nghĩ nhiều quá. Cha nếu coi trọng ta, đã không bắt ta đưa lên quan phủ.” Lạc Nguyên Dật vĩnh viễn không quên được ngày ấy.

“Lão già giả vờ giả vịt!” Dư Thương Phàm tức giận, rống lên, “Người rời đi không lâu, lão đã cho hoãn hôn sự của người với con gái trưởng lão, sau đó đến Phù gia tỏ ý muốn kết thông gia với lão già họ Phù, chấp nhận để bài vị Phù cô nương làm dâu cả, còn cho an táng nàng ta thực tốt, hứa hẹn đời này sẽ chiếu cố già trẻ Phù gia!”

Lạc Nguyên Dật lần đầu nghe chuyện này, mi tâm không khỏi nhíu lại, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Đáng hận nhất là họ Phù, cứ vậy thuận theo quyết định của lão già, bỏ qua chuyện con gái mình tự sát! Mà huyện lệnh biết lão già muốn nhận Phù cô nương làm dâu cả, cũng không truy cứu chuyện người cưỡng bức dân nữ nữa, nói nàng ta tự sát, không phải người giết, nên không tính là tội giết người!”

Dư Thương Phàm càng nói càng kích động, hai nắm tay siết lại thật chặt, dù là ai cũng nhìn ra được y đang cực độ phẫn nộ.

“Cha làm vậy vì thanh danh Hách Phong Bảo, không phải vì ta.” Lạc Nguyên Dật hiểu rất rõ tính cách của cha y, người kia luôn lấy Hách Phong Bảo làm trọng, ngay cả chuyện dính thân với con gái trưởng lão cũng là vì muốn nắm chắc các thế lực trong bảo.

Cho dù ông ta thực sự có một chút tình thân, chỉ e rằng chút tình thân đó nhạt như nước lã.

“Ta mặc kệ lão vì Hách Phong Bảo hay vì người!” Dư Thương Phàm thẹn quá hóa giận mắng:

“Ta tuyệt đối không tha cho ngươi! Có lý nào đả thương người ấy lại ém nhẹm mọi chuyện, thậm chí muốn gạt bỏ hiềm khích trước kia chỉ để ngươi trở về cơ chứ? Thật nực cười! Ngươi phải bị bắt bỏ tù, chịu người người phỉ nhổ, tốt nhất là bị phán tử hình mới đúng!” Đến câu cuối, Du Thương Phàm nhin không được rống lên.

“Ngươi vì chuyện này mà đuổi đến tận đây?” Lạc Nguyên Dật vẫn nói giọng lạnh nhạt, tựa hồ Du Thương Phàm tức giận không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Tri Tú Tâm ở bên cạnh quan sát mà buồn bực. Nàng không sao hiểu nổi, hà cớ gì Lạc Nguyên Dật lại tỏ ra không chút lưu luyến với sự tình Hách Phong Bảo, giống như y đã thực sự chết tâm vậy?

Nàng hiểu được tâm tình muốn đoạt lấy địa vị của anh trai trong lòng Du Thương Phàm, cũng hiểu được những gia đình giàu có thường xuất hiện loại tranh chấp này, nhưng Lạc Nguyên Dật đã không muốn về bảo, Du Thương Phàm cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Càng nghĩ càng cảm thấy phức tạp, nàng quyết định sau khi Lạc Nguyên Dật cứu mình, sẽ tìm y hỏi cho ra nhẽ.

“Ngươi ở phương nam sống yên lành vậy, ta có thể không tới sao?” Du Thương Phàm không chú ý về mặt đánh giá của Tri Tú Tâm, chỉ tập trung trừng mắt nhìn Lạc Nguyên Dật, ánh mắt đầy phần hận, “Ta lần này đến, nhất định phải đem chuyện dang dở trước kia đòi lại dứt điểm.”

“Ngươi còn muốn gì ở ta nữa?” Y không cần Hách Phong Bảo, danh lợi thân phận cũng có thể cho qua, chỉ thàm muốn nửa đời yên ấm cùng thế tử, như vậy y còn thứ gì đáng để cậu em mình cướp đoạt?

“Rất đơn giản.” Du Thương Phàm nở nụ cười nham hiểm mà dữ tợn.

“Ta muốn mạng của ngươi, còn muốn ngươi thân bại danh liệt!”

Âm mưu tính toán bao lâu nay, vì một lời tuyên cáo mà hiển lộ.

Rút một thanh tiểu đao, ném xuống dưới chân Lạc Nguyên Dật, Du Thương Phàm nhanh tay tóm lấy Tri Tú Tâm không thể cự cựa, dùng một chuỗi đao khác kê cổ nàng, ra lệnh: “Tự kết liễu

mình, bằng không ta giết nữ nhân này!”

“Cái gì...” Trì Tú Tâm kinh hãi hét âm lên, “Nguyên Dật, đừng nghe hắn !”

“Câm miệng cho ta!” Dư Thương Phàm hung hăng quát nạt nàng.

Y để nàng sống vì muốn dẫn dụ Lạc Nguyên Dật đến đây. Hiện tại đã đạt được mục đích, y căn bản không cần nhẫn nhịn nữa.

“Ta thắc mắc cha phái ngươi ra ngoài tìm ta, nếu như ngươi mang thi thể về, không biết cha sẽ nghĩ thế nào?” Lạc Nguyên Dật không vội làm theo, hỏi ngược lại y.

“Ta đã sớm an bài xong.” Dư Thương Phàm cười lạnh nói: “Sau khi ngươi chết, ta sẽ quay về báo tin xấu, nói ngươi bản tính khó sửa, lúc ta tới bái phỏng Trì gia, ngươi nhìn thấy ta, sợ chuyện cũ bị vạch trần, lại không muốn Trì gia tiết lộ hành tung của mình, liền phóng hỏa thiêu rụi Trì gia rồi bỏ trốn.”

Để thực hiện kế hoạch này, y không quản đường xa ngàn dặm, đích thân đến tìm người, chính vì muốn tận mắt nhìn thấy Lạc Nguyên Dật chết.

Về phần thi thể, nhất thiết phải đem thi thể hồi hương sao? Nghĩ thôi y đã thấy buồn cười.

Hách Phong Bảo chỉ cần y là đủ, Lạc Nguyên Dật đời này cũng đừng mong trở về.

“Ta muốn ngươi tội càng thêm tội, muốn lão già từ bỏ hi vọng ngươi quay về tiếp nhận Hách Phong Bảo. Ta muốn ngươi thân bại danh liệt!”

“Đủ rồi! Người này sao lại ngoan độc tới vậy?” Nghe qua kế hoạch của Dư Thương Phàm, Trì Tú Tâm nhin không được nói xen vào, “Rốt cuộc Nguyên Dật đã làm gì không tốt với ngươi? Vì sao ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt chàng, thậm chí còn không tiếc hại chết người khác? Nếu là vì vị trí bảo chủ kia, chàng có thể nhường nó cho ngươi mà!”

“Ngươi biết cái gì?” Dư Thương Phàm oán hận quát lên: “Ta không cần hắn thương hại ta! Ta muốn tự mình đoạt lấy từ trong tay hắn!”

“Ngươi làm người không có chút khoan dung độ lượng, chỉ biết dùng phương thức cướp đoạt thì đừng mơ tưởng vị trí kia chân chính là của ngươi!” Trì Tú Tâm càng nghe càng phẫn nộ, nghĩ

đến Dư Thương Phàm vì lợi ích bản thân mà hại chết bao nhiêu mạng người, nàng hận không thể tự tay giết chết y.

“Xú bà nương, đừng cho là ta không dám động tới ngươi!” Dư Thương Phàm nắm chặt cổ áo Trì Tú Tâm, nhất thời khiến nàng ta hít thở không thông.

“Đừng tay! Buông nàng ra!” Lạc Nguyên Dật nhíu vãn chân mày, thấy Trì Tú Tâm không ngừng ho sặc sụa, ho đến mặt đỏ bừng lên, trong lòng y chỉ còn cảm giác áy náy vô hạn.

Nếu không vì y, nàng đã không gặp phải hung hiểm bực này.

“Không muốn ả chết thì mau chóng kết thúc đi!” Dư Thương Phàm cất giọng lạnh lùng.

“Đừng... Đừng nghe hắn !” Trì Tú Tâm không hiểu chuyện giang hồ hung hiểm, không hiểu Hách Phong Bảo rốt cuộc có cái gì đáng giá, càng không hiểu người em trai Dư Thương Phàm này vì sao lại hận Lạc Nguyên Dật thấu xương, nhưng ít nhất nàng hiểu một điều...

“Ta chết rồi, ngươi cũng không buông tha nàng, nên ta không thể chết.”

24:

Trì Tú Tâm chưa kịp mở miệng, Lạc Nguyên Dật như cùng với nàng tâm ý tương thông, sớm nói ra trước nàng một bước. Nghe ngữ điệu kiên quyết của trượng phu, Trì Tú Tâm lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Thế này là đủ. Mặc kệ nàng sống sót hay không, chí ít nàng không muốn thấy người yêu mình chết.

Lạc Nguyên Dật, chiến thần giáp vàng của nàng.

Tuy duyên phận ngày đó chỉ là một sai sót ngẫu nhiên, nhưng bấy lâu nay, y đối xử với nàng thật tốt, khước từ mảnh tình ý của các chị em nàng, còn lưu hạ trong nàng bao kỷ niệm ngọt ngào, cho nên chỉ mình y còn sống cũng không sao, nàng không muốn nam nhân nàng yêu vì cứu nàng mà chết. Huống chi...

Nàng căn bản không tin Dư Thương Phàm.

“Khá khen cho đại ca mấy năm lưu lạc ở bên ngoài, cuối cùng đã biết suy nghĩ rồi.” Nhìn thấy

hàn quang trong mắt Lạc Nguyên Dật, Dur Thương Phàm khó dần được lửa giận bốc lên cao, “Thôi được, ta không giết ả, chỉ làm ả bị câm, đủ hao tâm chưa?”

“Hao tâm cái con khi!” Cổ áo bị siết chặt khiến Trì Tú Tâm vô cùng khó chịu, cả tay lẫn chân đều bị trói, nằng cổ sức vùng vẫy vẫn không sao giãy thoát.

“Hao tâm?” Gần như cùng một lúc, Lạc Nguyên Dật nở nụ cười tự giễu, “Từ khi gặp ngươi, ta mới biết làm người hảo tâm cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Gặp Dur Thương Phàm? Y vừa nói gì vậy?

Trì Tú Tâm nỗ lực dời tầm mắt, nhìn qua Lạc Nguyên Dật.

Vì sao nói là “gặp”? Lẽ nào hai người họ không phải là anh em?

“Tú Tâm, ta sẽ cho nàng biết, vì cái gì ta luôn nhắc nhở nàng, làm người không nên quá hảo tâm.” Lạc Nguyên Dật bật ra tiếng cười lạnh rồi bắt đầu hỏi ngược lại quá khứ: “Kỳ thực Thương Phàm không phải đệ đệ ruột của ta, mà là tên ăn mày ta gặp ở trên đường!”

“Gì...” Ăn mày?

“Năm đó ta và hắn suýt soát tuổi nhau.” Dur Thương Phàm hừ lạnh một tiếng: “Nhưng hắn là con của bảo chủ Hách Phong Bảo, còn ta bởi vì gia cảnh nghèo khó, vừa sinh ra đã định là một kẻ ăn mày.”

“Ta thuận miệng hàn huyên vài câu với hắn, cảm thấy hắn là người có tham vọng và mục tiêu to lớn, không giống ăn mày bình thường chỉ muốn ăn rồi chờ chết nên mới sinh tâm đồng tình, dẫn hắn về bảo, thuyết phục cha thu hắn làm con nuôi.” Lạc Nguyên Dật lạnh lùng nhìn Dur Thương Phàm nói: “Không ngờ ta nhất thời hảo tâm, lại đổi lấy ngày sau ác mộng!”

Câu “nuôi ong tay áo” đích xác để hình dung mối quan hệ của y và Dur Thương Phàm.

“Sớm biết hắn có tặc tính, cái gì cũng tham, ta tuyệt đối sẽ không cho hắn nhập bảo.” Lạc Nguyên Dật không khỏi ảo não vì quyết định năm đó, mười ngón tay từ từ siết chặt lại.

“Cái đây không gọi là tham, mà là biết nắm chắc cơ hội, nỗ lực phấn đấu.” Dur Thương Phàm hừ một tiếng, phản bác: “Ngươi từ nhỏ đã có được tất cả, làm sao hiểu được những kẻ sinh ra

không có gì như ta!”

“Cứ cho là vậy, ngươi cũng không nên dùng thủ đoạn ti tiện để có được vị trí bảo chủ!” Lạc Nguyên Dật trầm giọng quát: “Nói cái gì muốn chúc mừng ta và con gái trưởng lão đánh thân, hóa ra mục đích của ngươi là dẫn ta xuất môn, chuốc ta quá chén rồi đi bắt Phù cô nương hòng giá họa cho ta!”

“Quả... quả nhiên không phải Nguyên Dật làm, đây đều là chuyện tốt của ngươi!” Trì Tú Tâm trừng mắt, hận không thể cắn Dur Thương Phàm một cái, đá y một cước giúp trợng phu hả giận.

“Hừ, ta không biết ngươi đang nói gì.” Dur Thương Phàm cười lạnh: “Phù cô nương quần áo không chỉnh tề treo cổ trong phòng ngươi, mà hỏ ngọc tùy thân của ngươi lại ở trong phòng Phù cô nương, rành rành như thế, sao có thể là ta giá họa được?”

“Ngươi theo ta học công phu, ta biết rõ thân thủ ngươi muốn thần không biết, quỷ không hay bắt cóc Phù cô nương, lấy cắp hỏ ngọc của ta ném vào phòng nàng, làm chuyện cưỡng bức xong rồi giết, sau đó ngụy tạo hiện trường tự sát còn không phải chuyện dễ dàng sao chứ?”

Lạc Nguyên Dật trừng mắt nhìn Dur Thương Phàm, trong giọng nói không kiềm được phần uất.

“Ngươi rất biết tính kế, thừa dịp có khách đến nhà giá họa cho ta, khiến cha phải mất mặt, cũng khiến ta không sao trốn tránh được. Cha vì duy trì thanh danh Hách Phong Bảo, dĩ nhiên sẽ bắt ta giao cho quan sai, đúng như ý ngươi mong muốn.”

“Ngươi nói gì tùy ngươi, mọi người vẫn nghĩ đó là chuyện ngươi làm chứ không phải ta.” Dur Thương Phàm lạnh giọng cười nói.

“Làm sao có thể... Nguyên Dật, vì sao năm đó... không nói rõ ràng? Có lẽ quan phủ... sẽ xem xét lại.” Trì Tú Tâm không cam lòng nhìn nam nhân mặt người dạ thú trước mắt, nàng không ngờ y lại có thể làm ra sự tình thương thiên hại lý này.

“Vì không có chứng cứ.” Lạc Nguyên Dật sa sầm nét mặt: “Thế nên ta mới nói, hấn có thủ đoạn gạt người rất cao minh.”

Dư Thương Phàm chẳng những lừa y, lừa cha, lừa Phù gia, còn lừa được trên dưới Hách Phong Bảo.

“Do đâu chàng biết là hấn làm?”

“Ta từng cố sức thanh minh, nói mình đã cùng hấn uống rượu tới say, đành nán lại quán trọ Diêm Tâm, dự tính tỉnh rượu sẽ quay về bảo, nên không thể có chuyện đi bắt Phù cô nương được, nhưng hấn cư nhiên phủ nhận, nói chúng ta mới uống nửa chùng, hấn đã xin phép về trước.” Lạc Nguyên Dật cắn răng nói: “Trừ phi hấn có âm mưu, bằng không sao lại gạt người gạt mình chứ?”

“Ha ha... Ta cũng không ngờ người uống chùng ấy rượu vẫn có thể nhớ kỹ được như vậy.” Dư Thương Phàm cười lạnh nói: “Đáng tiếc, đám quan binh kia quá sức vô dụng, đã bắt được người còn để người chạy thoát.”

“Ta không gánh tội danh thay kẻ khác!” Lạc Nguyên Dật tức giận nói: “Ta vốn không có tội, dĩ nhiên không cần phải ngồi tù!”

“Vậy nên chàng... mới...” Trì Tú Tâm nhìn y bằng ánh mắt đồng cảm, trước kia nàng đoán y không tin người ngoài hấn là do trải qua chuyện buồn khổ nào đó, tuyệt không ngờ sẽ là sự tình này.

“Ta cam tâm làm ăn mày, sống mai danh ẩn tách, bởi vì ta hận mình không biết nhìn người, đã dẫn tặc vào nhà, còn đối đãi với tặc như người thân.” Trong mắt Lạc Nguyên Dật lộ ra vẻ phức tạp, “Những năm gần đây, ta chẳng có lấy một ngày sống tốt, lúc nào cũng tự trách bản thân không nhìn ra được dã tâm của hấn, càng không biết hấn đồ kỵ với mình tới nỗi đó, nên chẳng có lòng dạ nào trở về quê nhà, làm sáng tỏ sự thật nữa.”

Y thuở nhỏ mồ côi mẹ, cha vì Hách Phong Bảo bận rộn cả ngày, bởi vậy khi có Dư Thương Phàm, y thật sự đã xem người kia như đệ đệ ruột của mình, cũng là người bạn thân duy nhất. Biết Dư Thương Phàm chịu không ít khổ sở, nên y không ngại truyền dạy Dư Thương Phàm những điều mình học được, chỉ mong Dư Thương Phàm cảm thụ được tình người có lạnh, sẽ có ấm.

Thế nhưng y vạn lần không nghĩ tới thân phận của mình lại khơi dậy sự đố kỵ trong lòng Dư

Thương Phàm, thậm chí khiến cho tâm lý Du Thương Phàm ngày càng vụn vẹo, trước mắt còn muốn dùng phương thức không chết không xong để giải quyết sự việc.

“Nguyên Dật, chuyện này không phải... lỗi do chàng!” Trì Tú Tâm gắng sức hô lên: “Là hấn giết người... Chàng tự trách cái gì?”

“Xú bà nương, người nghe không rõ sao? Là hấn trời sinh chiếm quá nhiều chỗ tốt, mới khiến ta không thể không ra tay cướp đoạt!” Du Thương Phàm trừng mắt nhìn Trì Tú Tâm, bả đao trong tay y cơ hồ dí sát vào mặt nàng.

“Kẻ lợi hại... là dùng hai bàn tay mình đánh ra thiên hạ! Không giống người... đùa giỡn tâm cơ, bày trò trộm cắp!” Trì Tú Tâm không chút sợ hãi nghênh đón ánh mắt Du Thương Phàm: “Cha ta dùng hai bàn tay trắng tạo nên cơ nghiệp mới gọi là lợi hại, còn người đến cùng... vẫn chỉ là phường lừa đảo siêu cấp!”

“Người!” Du Thương Phàm nâng cánh tay lên, định rạch mặt nàng, thình lình, Lạc Nguyên Dật hét lớn một tiếng, ngăn cản hành động của y lại.

“Dùng tay cho ta!” Lạc Nguyên Dật quát: “Không được tổn thương nàng!”

“Nguyên Dật...”

“Thương Phàm, ta năm đó rời đi vì muốn tốt cho người. Cứ nghĩ không có người để người đổ ky, người sẽ không làm chuyện xấu, nên ta mới nhẫn nhục, không lật tẩy người. Chẳng ngờ người ngày một lún sâu vào, được một tấc lại muốn tiến một thước, làm ra những chuyện táng tận lương tâm thế này. Sớm biết có hôm nay, ta đã vạch trần chân tướng sự việc, để mọi người biết kẻ thủ ác là người rồi!”

Y quả thực sai lầm. Giữ lại chút lòng hảo tâm đó, y sai càng thêm sai.

“Tú Tâm đã giúp ta hiểu được, con người gặp khó khăn càng phải biết hăng hái đối mặt, mới có thể lay động sự tình, tạo ra biến chuyển, nắm lấy cơ hội. Vì vậy, ta sẽ không nhẫn nhịn người nữa. Người đừng mơ tưởng có thể làm hại nàng.”

Ngày đó, nếu không phải Trì Tú Tâm khăng khăng giữ y lại, không để ý một thân y dơ bẩn, y

sao có thể cùng nàng có được nhân duyên mỹ mãn?

Nếu không phải Trì Tú Tâm tin tưởng con người y, luôn vì y nở nụ cười tươi sáng, để y nhìn thấy nàng luôn là bộ dáng ngây ngô bốc đồng, y sao có thể thoát ra khỏi đau thương?

Y biết, không có Trì Tú Tâm, y sẽ luôn ngập lặn trong cảm xúc tự trách, không hiểu được thế nào là dùng hai bàn tay bảo vệ thứ quý giá của mình.

Cho nên hiện tại, y nhất định sẽ không để Du Thương Phàm đạt được ý nguyện.

25.

Lạc Nguyên Dật không tính dây dưa với Du Thương Phàm nữa, ánh mắt vừa chuyển, mũi chân vừa động, liền phóng cước đá văng hòn đá ở cạnh chân.

“Đáng chết!” Bị hòn đá đánh trúng khuỷu tay, Du Thương Phàm không đoán được Lạc Nguyên Dật sẽ đột nhiên công kích, cánh tay theo quán tính giật ngược ra ngoài, đồng thời cũng buông lỏng bàn tay đang chế trụ Trì Tú Tâm.

Lạc Nguyên Dật thấy thế, mau chóng tiến lên một bước dài, ngăn cản Du Thương Phàm xuất thủ, vừa mạnh mẽ đẩy Trì Tú Tâm qua một bên.

“A!” Trì Tú Tâm bị trói chặt tay chân, không thể giãy dụa, nên một cái đẩy này khiến nàng trực tiếp ngã sấp trên mặt đất.

Gần như cùng lúc, Lạc Nguyên Dật dùng thanh tiểu đao Du Thương Phàm ném ra vừa nãy, vọt nhanh về phía Trì Tú Tâm, xoát một tiếng chém đứt dây trói trên tay nàng.

Trì Tú Tâm nhận thấy áp lực ở tay đã rời lỏng, cũng không hỏi nhiều, lập tức cầm lấy thanh tiểu đao cắt dây trói dưới chân, khôi phục lại tự do.

“Mau lên, Tú Tâm! Về nhà đi, cha đang đợi nàng!” Lạc Nguyên Dật vội ứng chiến với Du Thương Phàm, không rời nhìn đến Trì Tú Tâm, chỉ có thể ném ra mấy lời này.

“Cái gì?” Ý của y là... Cha nàng không chết?

Tốt lắm thay, quả nhiên Lạc Nguyên Dật trước khi rời nhà đã kịp cứu cha nàng.

Trì Tú Tâm nắm chặt tiểu đao, cảm giác buồn vui lẫn lộn.

Hiện tại nàng nên đi hay ở lại trợ giúp Lạc Nguyên Dật?

“Đi mau! Có nàng ở đây ta sẽ phân tâm! Ngộ nhờ nàng lại bị bắt làm con tin thì sao?” Lạc Nguyên Dật thấy nàng do dự, không nhịn được cao giọng quát lên.

“Đừng hòng chạy!” Thịt béo ngay đó, há có thể bỏ qua dễ dàng? Dư Thương Phàm quét ra một cước, muốn thừa dịp Lạc Nguyên Dật né chiêu bắt lấy Trì Tú Tâm, lại bị đối phương từ phía sau đánh tới, đành phải tạm thời lắc mình chuyển hướng.

“Đi ngay đi! Hướng nam ba dặm chính là quan đạo! Ta thu thập hẳn xong sẽ quay về tìm nàng!”

Ngữ khí kiên nghị chưa từng có từ miệng y thốt ra giống như ma âm, làm Trì Tú Tâm không thể không nghe theo, vội vàng nhắc chân chạy ra ngoài.

“Ta chờ chàng! Ta sẽ luôn chờ chàng! Nguyên Dật...”

Cơn gió đem lời nhắn sau cùng của Trì Tú Tâm thổi vào trong miếu nát, tựa như dặn dò Lạc Nguyên Dật không cần nghĩ tới một người đã rời đi, bởi vì nàng đời này sẽ chỉ có mình y.

Không có con tin, Lạc Nguyên Dật lý nào lại e ngại Dư Thương Phàm?

Dư Thương Phàm thiếu chút đã làm hại Trì Tú Tâm, cho nên Lạc Nguyên Dật không muốn do dự nữa, quyết định ngày hôm nay phải chấm dứt mọi chuyện, bởi vậy mỗi lần y xuất chiêu đều đặc biệt hung mãnh, cơ hồ không chừa cho đối phương một chút đường sống nào.

Trong ấn tượng của Lạc Nguyên Dật, mặc dù Dư Thương Phàm cũng luyện qua công phu, nhưng thời gian so ra vẫn kém mình, dĩ nhiên không có chuyện y đã bại mình được, chẳng qua...

“Hừ! Nếu ngươi nghĩ ta còn là con mèo ba chân trước đây thì ngươi sai lầm rồi!” Dư Thương Phàm chột hướng Lạc Nguyên Dật đánh ra một quyền mạnh, giọng điệu trêu tức nói, “Mấy năm nay, ta hao hết tâm lực vì đầu luyện công, chỉ mong lúc gặp lại có thể giết chết ngươi!”

Dư Thương Phàm không hề nói ngoa, trong mấy năm gần đây, y đã gia tăng luyện tập, nhờ vậy thân thủ sớm đã bắt kịp Lạc Nguyên Dật.

Hai người qua lại hết mười hiệp, trước sau không phân được thắng bại, chẳng bên nào nắm

trộn phân ưu thế.

Lạc Nguyên Dật hiểu rõ, Du Thương Phàm nếu có thể đào thoát, ngày sau tất nhiên sẽ hậu hoạn vô cùng. Có trời biết kẻ tâm tư hiểm độc này lại nghĩ ra cách gì hại y cùng người nhà, nên vô luận thế nào y cũng không được để Du Thương Phàm chạy thoát.

Hiềm một nỗi, Du Thương Phàm đã tu luyện nhuần nhuyễn chiêu thức của y, trên tay còn có tiểu đao phụ trợ, mà y gần đây chảnh mảng luyện công, bên người lại không có binh khí có thể ngăn trở Du Thương Phàm, nếu muốn tìm thấy sơ hở của đối phương, e rằng không phải chuyện dễ dàng trong một sớm.

Chưa kể hai người tuy bất phân thắng bại, nhưng tiểu đao trong tay Du Thương Phàm đã nhiều lần quét qua người y, khiến máu tươi tứa ra nhuốm đỏ thân y phục.

Vậy nên kéo dài tình trạng này, y sẽ dần dần rơi vào thế bất lợi.

Y phải nghĩ cách làm Du Thương Phàm phân tâm.

Chỉ cần Du Thương Phàm phân tâm, y sẽ có cơ hội bắt lấy sơ hở của đối phương.

Lạc Nguyên Dật ngẫm nghĩ một lúc, rốt cục hạ quyết tâm.

Tuy cách này có chút nguy hiểm, nhưng vẫn tốt hơn thả hổ về rừng.

Vì thế trong lần công kích tới, Lạc Nguyên Dật cố tình lộ ra sơ hở để Du Thương Phàm tự rơi vào bẫy, quả nhiên thành công dẫn dụ y mắc câu.

Lưỡi đao không chút lưu tình, hung hăng đâm trúng bụng Lạc Nguyên Dật. Không bỏ qua cơ hội, Lạc Nguyên Dật lập tức đem nội lực quán chú ở bàn tay, xuất chưởng đánh thẳng vào ngực Du Thương Phàm.

Loảng xoảng một tiếng, cảm giác ở ngực bị trúng phải trọng kích, ép tới không thở nổi, Du Thương Phàm nhin không được phun ra một búng máu.

“Ngươi! Đáng giận...” Du Thương Phàm không cam lòng trộn mắt nhìn Lạc Nguyên Dật, “Ta... cư nhiên... bại bởi ngươi?”

Rõ ràng trước đó y đã đâm trúng Lạc Nguyên Dật, tại sao thương thế nặng như vậy cùng nhiều

vết dao chém, Lạc Nguyên Dật vẫn không chịu ngã xuống, trong khi y chỉ tiếp lấy một chưởng, liền bị nội lực chấn nát tạng phủ?

Chiêu thức lâu ngày không luyện tập dĩ nhiên sẽ cảm thấy mới lạ, nhưng nội lực cũng không vì thế mà mất đi. Chẳng lẽ nội lực kẻ kia thâm hậu hơn y?

“Đáng chết!”

Dư Thương Phàm càng nói càng ho ra nhiều máu, con ngươi đen mở lớn tràn ngập phần nộ chốc lát âm đạm rồi phụt tắt, không còn chút sinh khí.

Phịch một tiếng, thân hình Dư Thương Phàm mất đi sức chống đỡ, cả người cùng tiểu đao đồng loạt đổ rạp xuống, nằm bất động trên đất.

“Ngay từ đầu đã định trước... chênh lệch giữa ta và ngươi...” Lạc Nguyên Dật ho khan, bên miệng rỉ ra một đường tơ máu.

Trên người y đếm không xuể thương tích, nhưng nghiêm trọng nhất là một đao sau chót đâm xuyên qua mạng sườn.

Không có biện pháp, đồng quy vu tận còn hơn để Dư Thương Phàm tiếp tục hại người.

Đổi lại, y không thể tuân thủ lời hứa, quay về với Trì Tú Tâm, người con gái giúp y một lần nữa tin tưởng vào người khác, hiểu được nhân sinh có vô vàn lạc thú...

“Tú Tâm... Thực xin lỗi...” Lạc Nguyên Dật day dứt mấp máy môi, thân người loạng choạng không gắng gượng được, khụy chân ngã xuống đất.

Y cảm giác máu tươi từng giọt từng giọt không ngừng tuôn ra từ vết thương, dường như đang cuốn đi sinh mệnh mình.

Nếu có thể, y hy vọng lúc này được nhìn thấy Trì Tú Tâm, người con gái không để ý thân phận kẻ ăn mày, vẫn vui vẻ tiếp nhận y...

Y chưa từng nghĩ mình sẽ nhưng nhớ một người nhiều đến thế.

Đáng tiếc, y còn muốn yêu nàng nhiều hơn nữa, nghe nàng âm ỹ nhiều hơn nữa.

“Tú... Tâm...”

Cảm giác choáng váng đánh úp tới, trước mắt Lạc Nguyên Dật tối sầm lại.

Bỗng nhiên sau đó...

“Nguyên Dật! Nguyên Dật!”

Y nghe nhầm sao? Hay lão trời già ban cho y một đặc ân cuối cùng?

Có thể trước khi chết lại nghe thấy Trì Tú Tâm gọi to tên mình, như vậy y chết mà không uổng.

26:

“Chết cái đầu chàng! Về sau còn có suy nghĩ này, ta sẽ đánh cho chàng mất trí nhớ!” Trì Tú Tâm vừa gọt hoa quả vừa trừng mắt nhìn trượng phu nằm trên giường.

Ngày đó Trì Tú Tâm chạy một mạch về nhà, bất ngờ giữa đường gặp cha dẫn theo đoàn người và quan sai đi bắt Du Thương Phàm, bèn cùng với họ quay trở lại miếu nát.

Bước vào trong miếu, nhìn thấy hai người nằm trên đất im lìm như hai cỗ thi thể, nàng hoảng sợ cho rằng cả hai đã vong mạng, đến khi kiểm tra mạch đập, mới phát hiện Du Thương Phàm tuy rằng đã chết, nhưng Lạc Nguyên Dật do mất máu quá nhiều mà ngất đi, liền đi hái dược thảo gần đó, bôi thuốc cầm máu cho y.

“Chàng đâu biết ta khản trương đến mức nghiền thuốc cũng run tay!” Trì Tú Tâm hờn dỗi nói.

“Chung quy nương tử đã cứu được ta rồi, không phải sao?” Lạc Nguyên Dật cười cười có chút chột dạ.

“Hắn chàng không dọa ta suýt đứng tim đấy phỏng?” Trì Tú Tâm cong môi, liếc mắt một cái, xem chừng bất mãn, nhưng vẫn chậm rãi cắt hoa quả, đút cho Lạc Nguyên Dật ăn.

“Vậy càng chứng minh nương tử thực lòng yêu ta.” Lạc Nguyên Dật nắm tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, “Không hổ là nương tử thấu hiểu Lạc Thành tam tuyệt của ta. Thực may nàng biết y thuật, đời này ta mới có cơ hội được cùng nàng sống đến đầu bạc.”

Thấy bộ dáng thâm tình của y cùng thương thể hầy còn chưa bình phục, Trì Tú Tâm cũng không tiện bộc phát tính tình, chỉ có thể dờ khóc dờ cười, tiếp tục gọt hoa quả.

“Ta mới là người nên cảm thấy may mắn vì chàng biết công phu, bằng không ta sớm đã chết trong tay Du Thương Phàm.” Trì Tú Tâm rầu rĩ nói.

“Không, nàng nên thấy may mắn vì có một người cha bình dị, gần gũi, thích giúp vui cho người.” Lạc Nguyên Dật lắc đầu, cười nói.

“A... Chàng nói phải, bằng không nhà ta sớm đã tiêu tan trong biển lửa.”

Tuy không có mặt ở hiện trường, bất quá chi tiết tình huống thế nào, cha đã thuật lại tỉ mỉ cho nàng nghe.

Nguyên lai khi phát hiện đám cháy, hạ nhân nhà nàng cũng không mất tinh táo, lập tức đem nước giếng và hồ trong đình viện mặc sức mà múc lấy, mặc sức mà tát hết, song họ đã thấm mệt, ngọn lửa vẫn không tắt, thậm chí lan dần ra, không cách chi ngăn trở.

Dân chúng quanh vùng thấy Trì gia gặp nạn, nhanh chóng kêu gọi nhân thủ đến hỗ trợ. Mọi người đều quý mến cha nàng, không ai không xắn tay giúp đỡ, bên trong nỗ lực cứu hỏa, bên ngoài thay phiên chuyển nước, rất nhanh đã áp được hỏa thế ở phòng bếp cùng dãy tường bao quanh.

Không có dân chúng, trên dưới Trì gia khẳng định sẽ bị lửa vây chết, nhưng nhờ công lao của tập thể, trận hỏa hoạn đã không cướp đi tính mạng của người nào. Về phần thiệt hại, ngoài trừ vật phẩm trân quý, ngân lượng cất ở kho phòng cùng trạch viện phía đông nam vẫn bình an vô sự ra, toàn bộ tòa chủ ốc đã hoàn toàn hóa tro, thế nên bọn họ phải chuyển đến nơi khác ngụ tạm một thời gian, chờ những khu bị cháy được phá đi xây mới.

Hiển nhiên sau chuyện này, cha nàng vô cùng cảm kích tấm lòng của dân chúng, dự định sắp tới sẽ mở bàn tiệc rượu, mời người người nhà nhà đến chung vui, tiếp theo dâng đại lễ, gửi lời tri ân, tiến hành quyên góp tiền xây cầu làm đường, cảm tạ hương thân đã chung tay giúp đỡ trong lúc nguy cấp.

“Tú Tâm, nàng giận ta sao? Hôm ấy ta cũng dập lửa với mọi người, không hề vì lời nhảm mà

rời đi một mình.” Tuy biết Du Thương Phàm không nhìn thấy y, tuyệt sẽ không dễ dàng thương tổn Trì Tú Tâm, nhưng y vẫn không ngừng lo lắng cho nàng.

Thấy trận lửa đã không còn đáng ngại, y liền xin Trì lão gia để mình đi cứu Trì Tú Tâm, sau đó không chần chừ một phút giây nào, lập tức thi triển khinh công đuổi tới ngôi miếu nát.

“Không đâu.” Trì Tú Tâm lắc đầu nói, “Chàng chọn đúng lắm! Làm việc gì cũng phải biết phân biệt nặng nhẹ. Nếu chàng bỏ mặc an nguy mọi người đi cứu ta, thì cho dù toàn mạng quay trở lại, nhìn thấy Trì gia không còn người sống, ta cũng khó lòng vượt qua nỗi cơn sốc.”

Kỳ thực khi ấy Du Thương Phàm làm nàng sợ phát khiếp, song bây giờ gã ta đã chết, người nàng lại không tổn hại gì, cho nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, nàng không muốn nghĩ ngợi nhiều nữa.

Lạc Nguyên Dật nghe nàng trả lời, không khỏi nở nụ cười: “Nuông tử ta đúng là người hảo tâm, luôn biết quan tâm, suy nghĩ cho người khác, ta yêu nàng cũng chính vì như thế.”

“Nói tới hảo tâm... Huyện nha vậy mà lại tin tưởng lời chàng, xem ra bình thường làm nhiều chuyện tốt, tích nhiều âm đức quả nhiên được đền đáp.”

Vì để huyện lệnh nơi này không tra ra gốc ngọn, Lạc Nguyên Dật không nhắc tới những chuyện trong quá khứ, chỉ cho hay Du Thương Phàm là một vị khách xa lạ không rõ lai lịch, luôn ngoan cố nhận định Lạc Nguyên Dật là đại ca y, hiểu lầm Trì gia không chấp thuận trả đại ca về, nên mới lưu lại bức thư muốn Lạc Nguyên Dật đến miếu nát, bằng không sẽ giết Trì Tú Tâm.

Theo lời Lạc Nguyên Dật, Du Thương Phàm phóng hỏa thiêu Trì gia vì muốn chứng tỏ quyết tâm của bản thân, miễn cho Lạc Nguyên Dật xem nhẹ sự tình, đồng thời không có Trì gia ngăn cản, Lạc Nguyên Dật sẽ không chôi quanh co, nói mình không biết Du Thương Phàm nữa.

Về sau, hai người xảy ra tranh chấp ở miếu nát, Du Thương Phàm toan có ý giết Lạc Nguyên Dật, Lạc Nguyên Dật phòng vệ chính đáng, bất đắc dĩ phản kháng mới vô tình giết chết Du Thương Phàm.

Nếu muốn truy cứu chuyện này tới cùng, quan phủ có thể tìm ra vô số sơ hở trong lời khai.

Thế nhưng Trì gia thường hay hành thiện, lại rất có danh vọng ở Lạc Thành, mỗi khi huyện lệnh muốn xây cầu làm đường, Trì lão gia đều không ngại xuất ra tài lực trợ giúp, vậy nên huyện lệnh nhắm một con mắt, không chút nghi ngờ lời nói của Lạc Nguyên Dật, cứ như thể khép lại vụ án, kỳ thực cũng là chuyện không ngoài dự đoán.

“Không có nhà nàng, có lẽ ta sẽ không còn tin tưởng vào lòng người.” Ăn một chút hoa quả, Lạc Nguyên Dật đem chén đĩa bỏ qua một bên, đột nhiên bắt lấy cánh tay mềm nhỏ của Trì Tú Tâm.

“Nguyên Dật...” Trì Tú Tâm buông dao cùng hoa quả xuống, ngồi bên mép giường, tựa vào vai y, thấp giọng nói: “Dur Thương Phàm đã chết, chàng có thể về nhà giải thích với...”

“Ta không muốn dính líu đến giang hồ thị phi, càng không muốn tiếp nhận Hách Phong Bảo, chiếu cố thể tử trên bệ thờ.” Lạc Nguyên Dật nhìn nàng chăm chú, y biết nàng không nỡ thấy mình chịu oan uổng, song y đã dứt khoát từ bỏ quá khứ.

“Giữa hai người chúng ta vốn không có cảm tình người thân nên ta mới đối tốt với Dur Thương Phàm. Hiện tại hắn đã chết, ta có thể thoải mái sống cùng nàng, bài vị ai đó thì cứ để cha ta chịu trách nhiệm, ta chỉ cần mỗi nàng là đủ.”

Huống hồ, vị thể tử kia là nợ phong lưu của Dur Thương Phàm chứ nào phải của y, nói không chừng bọn họ lúc này đang cãi nhau dưới âm tào địa phủ.

“Chàng sẽ không trở về làm Dur Giai Phong?” Vừa nghe mấy chữ “thê tử trên bệ thờ”, Trì Tú Tâm đã không còn tâm tư thuyết phục Lạc Nguyên Dật.

Đừng đùa với nàng, nàng quả thực không muốn Lạc Nguyên Dật chịu ủy khuất, nhưng y là trọng phu của nàng, nàng là thê tử duy nhất của y, không gì có thể thay đổi điều đó.

“Ta sớm đã không còn là Dur Giai Phong.” Lạc Nguyên Dật mỉm cười, xoa nhẹ gò má nàng, “Ta là Lạc Nguyên Dật, tên ăn mày lớn lên ở Lạc Thành, Trì gia là gia đình duy nhất của ta, Trì Tú Tâm cũng là thê tử duy nhất của ta!”

Đoạn y cúi đầu hôn lên má nàng, nàng bật cười khúc khích, y lại dùng môi mình bịt kín

miệng nàng.

Hai người ghì chặt lấy nhau, xúc cảm mãnh liệt như hoa lửa ngập trời, Trì Tú Tâm hưởng thụ nụ hôn cực nóng của trượng phu, trong lòng nàng âm thầm khẩn nguyện.

Ông trời, Trì Tú Tâm không cần chiến thần giáp vàng.

Nàng chỉ cần trượng công ăn mày, cuộc đời này đã hạnh phúc mỹ mãn.

Hết